

చందాదారులకు - గమనిక

- * శ్రీ రామకృష్ణప్రభ (ఆధ్యాత్మిక మాసపత్రిక) ప్రతి ఇంగ్లీషునెల మొదటివారములో వెలువడును.
 - * సంవత్సరము చందా 12 రూపాయలు.
 - * దీర్ఘ కాలీయ చందా (35 ఏండ్లు) 150 రూపాయలు.
 - * దీర్ఘ కాలీయ చందాదారులు (35 ఏండ్లు) కాగేరి, ఒక్కసారిగా 150 రూపాయలు చెల్లించలేదేమారు, వాయిదాలపై (ప్రతిసారి పదిరూపాయలకు తక్కువగాకుండ) ఒక సంవత్సరకాలములో మొత్తము పైకమును చెల్లించవచ్చును.
 - * దీర్ఘ కాలీయ చందా మధ్యలో ముఖాకరి పేరునకు మార్చబడదు.
 - * ఐదు సంవత్సరములకు చందా పైకము ఒక్కసారిగా చెల్లించువారికి 10% తగ్గింపు గలదు.
 - * చందాదారులు కాగేరువారు ఏనెలనుండియైనను చందాదారులు కావచ్చును.
 - * చందాపైకమును మనియార్డర్ ద్వారాగాని, పోస్టల్ ఆర్డర్ ద్వారాగాని, బ్యాంక్ డ్రాఫ్ట్ ద్వారాగాని ముందుగానే పంపవలెను.
 - * క్రొత్తగా చందాదారులుగా చేరువారు "క్రొత్త చందాదారుడను" అని తెలియజేయవలసినదిగా మనవి.
 - * చందాదారులయినవారు, తమ చందానంబరును (R. p.) గుర్తుంచుకొని ఉత్తర ప్రత్యుత్తరములలో దానిని తెలుపవలెను.
- (ప్రతినెల పోస్టుద్వారా మీ కందజేయబడు రామకృష్ణప్రభ కవరుపైనుండు మీ విలాసము మీద, మీ చందానంబరు గుర్తింపబడియుండును. గమనించగలరు.)
- * మీరు వ్రాయు ఉత్తరములందు, M. O. కూపనులందు మీ విలాసమును, చందానంబరును స్పష్టముగా వ్రాయవలసినదిగా మనవి.
 - * మీ ఆద్రను మారినపుడు ఆ క్రొత్త విలాసమును మాకు తెలియజేయగలరు.
 - * ప్రత్యుత్తరమపేక్షించుడు ఉత్తరములు వ్రాయువారు, రిప్లయిక్యార్డుగాని, తగినన్ని స్టాంపులుగాని పంపగలరు.
 - * రామకృష్ణమతము, మద్రాసు-4 నుండి వెలువడు చాలపుస్తకములధరపై రామకృష్ణ ప్రభ చందాదారులకు 5 % తగ్గింపు కలదు.

మేనేజరు: శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభ

P. B. No. 635, మద్రాసు-600 044.

శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభ అభిమానులకు ఒక విన్నపము

చందాదారుల సంఖ్య పెరిగితే చాల మేలు. 1. లాభం లేకపోతే పోనీ, నష్ట మాత్రం రాకుండా వ్యక్తిక నడవడానికి వీలవుతుంది. 2. వ్యక్తిక స్థాయి (Standard) విషయంలో మిగుల జాగ్రత్త వహించే బాధ్యత సంపాదకుని మీద పడుతుంది. దీని వల్ల పాఠకులకు మంచిదే కదా! 3. రచనలకు ప్రతిఫలంగా రచయితలకు ఏమీ ఇవ్వడం లేదు కను! (ఒకవేళ ఇచ్చినా వాళ్ళు తీసుకోరనుకొండి - అది వేరే విషయం). ఎక్కువ పాఠకులు తమ రచనలన వదులుతున్నారా అనే తృప్తి రచయితలకు ఉంటుంది. 4. ప్రకటనలు (Advertisements) ద్వారా అలాంటి కూడా ఉంటుంది. (దీనివల్ల పాఠకులకు ప్రకటనదారులకు, లాభం ఉంటుందో లేదో తెలియదు గా! వ్యక్తిక మాత్రం లాభం ఉంటుంది). ఇన్ని కారణాల వల్ల మీరందరూ చందా సంఖ్యను పెంచే విషయంలో చేయూత వివ్వగలరని ఆశిస్తున్నాము. చందా వివరాలు మీకు తెలిసిందే. ముఖచిత్రం వెనుక అన్ని శివరాలు ఉన్నాయి. మళ్ళీ మళ్ళీ మమ్మల్ని వివరాలు అడగవలసిన అవసరం ఎందుకు? క్రింద నాలుగో చందా కూపన్లు ఉన్నాయి. ఈ నాల్గిటిని పేజీ చేపే కట్టం కూడా మీకివ్వరాదనే తలంపుతో తగిన విధంగానే ఓల్లలు పెట్టి ఉన్నాము. ఈ నాల్గిటిని నలుగురికివ్వండి. ఇచ్చి వ్యక్తికను పొగుడుతూ నాలుగో మాటలు వాళ్ళకు చెప్పి చందాదారులుగా చేరడని ప్రోత్సహించండి. అందుతో ఒకరైనా చందాదారులుగా చేరతారు. ఫలితంగా పై నెలకు ముద్రాపకులు ఆశ్చర్యపడే విధంగా నైనా వ్యక్తిక సంఖ్య పెరుగుతుంది ఇందులో సందేహం లేదు. సమస్తే.

సంవత్సర చందా రూ. 12-00

జీవిత చందా రూ. 150-00

మేనేజరు, శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభ, మైలాపూరు, మద్రాసు-800 004.

నేను రామకృష్ణ ప్రభకు చందాదారునిగా చేరదలచి చందా పైకమును పంపుచున్నాను. నా పేరును చందాదారునిగా నమోదు చేసుకొని, తదుపరి వ్యక్తికను ప్రతినెల నాకు సక్రమముగా పంపగలరు.

పేరు:

విలాసము:

ఎస్ కోడ్:

చేవాలు:

నేను రామకృష్ణ ప్రభకు చందాదారునిగా చేరదలచి చందా పైకమును పంపుచున్నాను. నా పేరును చందాదారునిగా నమోదు చేసుకొని, తదుపరి వ్యక్తికను ప్రతినెల నాకు సక్రమముగా పంపగలరు.

పేరు:

విలాసము:

ఎస్ కోడ్:

నేను రామకృష్ణ ప్రభకు చందాదారునిగా చేరదలచి చందా పైకమును పంపుచున్నాను. నా పేరును చందాదారునిగా నమోదు చేసుకొని, తదుపరి వ్యక్తికను ప్రతినెల నాకు సక్రమముగా పంపగలరు.

పేరు:

విలాసము:

ఎస్ కోడ్:

చేవాలు:

నేను రామకృష్ణ ప్రభకు చందాదారునిగా చేరదలచి చందా పైకమును పంపుచున్నాను. నా పేరును చందాదారునిగా నమోదు చేసుకొని, తదుపరి వ్యక్తికను ప్రతినెల నాకు సక్రమముగా పంపగలరు.

పేరు:

విలాసము:

ఎస్ కోడ్:

శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభ

విషయ సూచిక

1. ప్రార్థన	...	84	6. సద్దర్శనము	...	102
2. బుద్ధుడు	...	85	7. వి. వి. తరంగాలు	...	104
3. పారపాట్లు	...	91	8. గీతాగోయాలు	...	106
4. సూరసాగరం		96	9. సంపాదకీయము	...	109
5. 50 ఏండ్ల సాధన		99	10. యోగవాసిష్ఠం	...	112

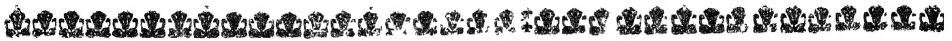
గమనిక:—స్తలాధానంచే ఈసంచికలో నాలల రామకృష్ణ ప్రచురించలేదు

శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభకు

చందాదారుగా చేరండి - చందాదారులను చేర్పించండి

ధన్యవాదాలు : శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభకు చందాదారులను చేర్పించవలసినదిగా కోరుతూ సుమారు 30 మందికి లేఖలు వ్రాయుగా విదారుమందినుండి మాత్రమే సమాధానంగా ఇతోధికవహాయం లభించింది. వారందరికి మా ధన్యవాదాలు. మాజీవీరునుండి ఒకరు, తెనాలినుండి ఒకరు 'సద్దనంఖ్య'లో చందాదారులను చేర్పించుటకు కంకణము కట్టుకున్నట్లుగా తెలియజేసియున్నారు. వారెవరను సంగతి తరువాత తెలియజేస్తాము.

ను (స్వీయ) వార్త : సంపాదకుడు + ప్రూవ్ రీడర్ గా పనిచేస్తున్న ఏకైకవ్యక్తి మాత్రమే చదువుకున్న వ్రాతకలలో ఇది ఒకటియే యనే నందేహాన్ని అపాస్తం చేస్తూ కొన్ని లేఖలు ఇప్పుడు వస్తున్నాయి. ప్రభ ఆకర్షణీయమైన అంకాలతో కూడి ఉన్నదని, స్థాయి (Standard) ఇప్పుడెంతో మెలుగుగా ఉన్నదని చెప్తూ లేఖలు వస్తున్నాయి. సంకోషము. రచనలవల్ల కొంత ప్రయోజనం కూడ పాఠకులకు కలుగుచున్నట్లు ఒక లేఖద్వారా తెలిసినది. అక్షోబరు సంపాదకీయం చదివినవాళ్ళు కొందరు దూషపానాన్ని వదలిపెట్టారని ఆ లేఖ తెలియజేసింది. పాఠకులలో ఈ మార్పు నమ్మదగిన విషయం కాకపోయినా ఆ లేఖను వట్టి ముఖస్తుతి యని కొట్టిపేయడానికి వీలు లేదు. నమ్మవలసిన లేఖ యది. ప్రతి పాఠకుమీద "Cigarette smoking is injurious to health" అని హెచ్చరిక ఉన్నా లక్ష్యపెట్టిన "జీవస్మృతులలో" కొందరిలోనైనా మార్పు వచ్చినందులకు సంకోషము. ఈ సంచికలో అన్నవరెడ్డి వేంకటేశ్వరరెడ్డి రచనను పాఠకులకు అందించుటకు సంకోషిస్తున్నాము. ఇకమీదట వరుసగా ఈయన రచనలు రామకృష్ణ ప్రభలో వస్తుంటాయి. ప్రభకు ఒక నైవిద్యం, క్రొత్తదనం అపొందినవగల రచనలు చేయుటలో ఈయన సమర్థుడు. పిలాపి, నైకాలి, సోషియాలి, లిటరేచర్ - అన్నిటిలో మంచి ప్రవేశమున్న రచయిత.

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు, తిరుపతి

రం డీ, తిరుమలకు రం డీ

మానవజాతిని ఉద్ధరించడానికి, భవబంధాలనుండి విముక్తులను చేయడానికి, శ్రీ మహా విష్ణువే భూమిపైన శ్రీ వేంకటేశ్వరస్వామిగా అవతరించిన పుణ్యస్థలమే పావనమైన తిరుమల కొండలు. ఋషులచేత, మహాయోగులచేత స్తుతింపబడిన స్వామివారి యీ పవిత్ర స్థలము సముద్రమట్టానికి మూడువేల అడుగుల ఎత్తున, ఆంధ్రప్రదేశ్‌లోని చెందిన చిత్తూరు జిల్లాలో వున్నది. సంవత్సరము పొడుగునా చక్కటి వాతావరణముతో ఈ ప్రాంతము ఆహ్లాదము గొల్పుచుండును.

తిరుమలను చేరుటకు దగ్గరనున్న రైలుస్టేషను తిరుపతి. భారతదేశము నాలువైపుల నుండి తిరుపతికి భక్తులు రైలుమీద రావచ్చును. మద్రాసు, బెంగళూరు, హైదరాబాద్ ల నుండి, తిరుపతికి బస్సులుకూడ కలవు.

తెల్లవారుఝామునుంచి, అర్ధరాత్రివరకు బస్సులు రెండు కొండ దారులమీదుగా మిమ్ములను తిరుపతినుండి తిరుమలకు తీసుకువెడతాయి. భక్తులు ఉదయము 6 గంటలనించి అర్ధరాత్రి 12 గంటలవరకు శ్రీ స్వామివారి దర్శనము చేసుకొనవచ్చును.

తిరుపతిలోనూ, తిరుమల కొండపైన అన్ని సౌకర్యములతోకూడివున్న దేవాలయపు భర్తసత్రములు, అద్దె వసతిగృహములు యాత్రికుల వసతికొసం ఏర్పాటు చేయబడి వున్నాయి.

తిరుపతిలో వున్న శ్రీ గోవిందరాజస్వామి, శ్రీ కోడండరామస్వామి, కపిలేశ్వర స్వామివార్ల దేవాలయాలనూ, తిరుచానూరులోనున్న పద్మావతి అమ్మవారి దేవాలయ మును యాత్రికులు దర్శించవచ్చును.

మంగాపురంలోని శ్రీ వేంకటేశ్వరస్వామి వారి ఆలయము, నారాయణవనములోని శ్రీ కళ్యాణవేంకటేశ్వరస్వామివారి ఆలయము, నాగలాపురంలోని వేదనారాయణ స్వామివారి ఆలయములు చూడదగిన ముఖ్య పవిత్ర స్థలములు.

శ్రీ స్వామివారికి మీరు చెల్లించే కానుకలు వైవకార్యాలకు, విద్యాభివృద్ధికి, సాంఘిక సంక్షేమ కార్యాలకు ఉపయోగింపబడతాయి.

మీకు కావలసిన తక్కిన వివరాలకు మాకు వ్రాయండి.

ఎగ్విక్యూటివ్ ఆఫీసరు,

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానములు, తిరుపతి.

తీరామక్ష్మ ప్రభ

మోక్షార్థం జగద్దితాయ వ

సంపుటము 99

1982 - మార్చి

సంచిక 3

మంత్రాలూ కీర్తనలూ జపాలూ విడిచిపెట్టు.
 తలుపులన్నీ బందించి, ఈ గుడి చీకటిమూల వొంటరిగా
 ఎవరిని పూజ చేస్తున్నావు?
 కళ్ళు తెరిచి చూడు,
 నీ ఎదుట ఈశ్వరుడు లేడు.
 ఎక్కడైతే గట్టినేలని రైతు దున్నుతున్నాడో,
 ఎక్కడ బాట వెయ్యడానికి కూలీలు రాళ్ళు కొడుతున్నారో,
 అక్కడ ఈశ్వరుడు ఎండలో వానలో
 దుమ్ముకొట్టిన బట్టలతో వాళ్ళ మధ్యన తిరుగుతున్నాడు.
 నీ మడిబట్టలు అవతల పెట్టి
 అతనివలనే నువ్వు యమ్మునేలమీదికి రా!
 మోక్షమా? ఆ మోక్షమనేది ఎక్కడ వుందయ్యా?
 మన ప్రభువే సంతోషంగా
 ఈ సృష్టి బంధనాన్ని తనపైని వేసుకున్నాడు.
 శాశ్వతంగా మనతో తానూ కట్టుపడివున్నాడు
 నీ పుష్పాలూ, ధూపాలూ, దూరాన పెట్టి
 నీ ధ్యానంలోంచి బైటికి రా!
 నీ బట్టలు చిరిగి మరకలైతే, ఇంతిలో వొచ్చిన ముప్పేమిటి?
 నుదుటి చమటతో కప్పించి, కృషిలో అతని ప్రక్కన నిలబడు.

రోమన్ సామ్రాజ్యం; అతిగాంధర్వది ద్రేట్ సాదించిన సామ్రాజ్యం; మొన్నటిదాకా వెలిగిన 'రవి అస్తమించని' బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యం; ఇలా ఎన్నో సామ్రాజ్యాలు వెలిశాయి, నమసిపోయాయి. ఎన్నో నాగరికతలు తలలు వైతెతాయి, వంగిపోయాయి. వాటికి భూర్యమూ భారత దేశమున్నది; వాటి పెంపులోనూ ఉన్నది; వాటి అంతం తర్వాత కూడ ఉన్నది; భావిలో కూడ ఉంటుంది. భారత దేశం అనేక సంస్కృతులను చూసింది. అనేక రాజ్యాధిపత్యాలను గమనించింది. ఏ సంస్కృతి కానీ, ఏ రాజ్యాధిపత్యం కానీ, భారతదేశపు స్వభావాన్ని, సంస్కృతిని ఏమాత్రం చలించజేయలేకపోయాయి. పర్యటాన్ని కాకిన మట్టిరాయిలా అవి స్వయంగానే చూరమై పోయాయి. నేడు వెళ్లితలలు వేస్తున్న పాశ్చాత్య నాగరికతకు కూడా భావిలో ఇలాంటి దేశో వడుతుంది. అది తప్పదు. దాని సూచనలన్నదే చాలా కనబడుతున్నాయి. ఒకప్పుడు భారత దేశపు జీవన పద్ధతుల్ని నాగరికతను హేళన చేసిన ఆ పాశ్చాత్యులే, నేడు తమ సంస్కృతిలో శాంతి కానక. ఆ శాంతిను ఖం కోసం, ఆ మానసిక ప్రశాంతత కోసం భారత దేశం తరలి వస్తున్నారు. ఆధ్యాత్మికతతో రంగరించబడిన భారతదేశపు నాగరికతను అనుసరించటానికి సంపిద్ధు లొతున్నారు. ఇదే భారతదేశ సంస్కృతిలో మన్న విశిష్టత. సహనం, గాంభీర్యం, సహృదయత; ఇవి భారత దేశ సంస్కృతికి ప్రధాన ద్వారాలు. మాతృమూర్తి లాంటిది భారతదేశపు సంస్కృతి. తన వసుఖాలు తాగి, పెరిగి, ఆ సహన్నే తన్నే కొడుకు చర్యను సహిస్తుంది. సమయం కోసం దీక్షగా, ఓర్పుగా ఎదురు చూస్తూ గాంభీర్యం సహిస్తుంది. కాలాంతరంలో అనేక అటు పోటులకు గురై, పశ్చాత్తాపచిత్తుడై తిరిగి చెంతకు వస్తే, ఆ కొడుకును సహృదయంతో ఒడిలోకి తీసుకొని ఓదారు సుంది.

ఇదే భారతదేశపు సంస్కృతి. ఈ సంస్కృతి కోసం ఎందరెందరో మహానుభావులు, సమయం - సందర్భం ఏలించివచ్చిరెల్లా అవతరించి, పునః పునః దాన్ని పటిష్ఠం చేశారు. అలాంటి మహాత్ముల్లో గౌతమబుద్ధుడు ఒకానొక విశిష్టకార్యం కోసం అవతరించినట్టి పుణ్యపురుషుడు.

ఆ పుణ్యపురుషుడొకానొక బోధిన్మక్షం క్రింద కూర్చున్నాడు. స్థిరాననం వేసి, శరీరాన్ని నిశ్చలనం చేసి, దృష్టిని బాహ్యం నుండి అంతరంలోకి దింపి, స్రవణభూతుడై కూర్చున్నాడు. అతని దృష్టి దేనికోసమో తీవ్రంగా గాలిస్తున్నది. లోనికి, లోనికి, మరింత గాఢమైన లోతులకు

చొరబడి, ధైర్యంగా సాగి, అన్వేషిస్తూ పోతున్నది. ఇతని సత్యాన్వేషణ చూసి "మారుడు" సహించలేకపోయాడు. లోకమంతా తన చెప్పుచేత్తోనే ఉండాలన్నది అతని తీవ్రవాక్ష. తను అందించే అసత్య ప్రపంచంలోనే అందరూ తమిచి పోవాలని అతని ముష్టమైన అభిలాష. తన ఏలుబడినుండి ఒక్కడంటే ఒక్కడు కూడ సత్యాన్వేషణకై పోయాడంటే చాలు, అతను నిలువెల్లా క్రోధంతో మండిపోతాడు. ఆ అన్వేషిని నాశనం చేయడే అతనికి నిద్రపట్టక. బుద్ధునిపై కాదు కాదు - గౌతమునిపై కూడ ముట్టడి జరిపాడు

మారనవితలు గౌతముణ్ణి ఆక్రమించారు. తియ్యని కూతలు కూశారు. మెత్తని అరుపులు అరిచారు. గళ్ళుగళ్ళు మంటూ గజెల చప్పుళ్ళు చేశారు. కందు మంటలు చెవులు చిల్లులు పడేలా ప్రేరిగించారు. అయినా గౌతముడు చలించలేదు. హోరుమంటూ సముద్రంలా ఘోష పెట్టారు. సింహంలా భీకర గర్జనలు చేశారు. అయినా గౌతముని దృష్టి, లోనికి పోతున్నది. భీకరమైన ఆకారాలు ధరించారు. సుందరమైన రూపాలు చూపారు. కొరలతో కొరుక్కుతినేలా మీది మీదికి వచ్చారు. సుకోమల సుందర పీన స్రవయుత వగ్గుశరీరాలతో కౌగలించుకోటానికి ప్రయత్నించారు. అయినా గౌతముని దృఢానం సడలలేదు. మారనవితలు పరాజయంతో ఏగువడి, తలలు వంచకొని, దిక్కులు పట్టి పారిపోయారు. మారుడు కోపంతో పండు పటవటలాడించాడు. ప్రకృతి ఉర్రూతలూ ఊగినలాడింది. భూమి కంపించింది. పంపభూతాలు భయంసరంగా సంబలించాయి అయినా గౌతముని స్థిరత్వం తగలేదు. అతని దృష్టి గమ్యానో చేరువకు చేరింది చూరుడు భయంతో గజగజ వణికిపోయి ఒకే ఒక గులేసి, తోక ముడిచి, పారిపోయాడు. ప్రకృతి శాంతించింది. ప్రశాంతం వ్యాపించింది. పక్షులు మధురంగా కూశాయి. అంతరంగంలో వెలుగుతున్న దివ్యప్రకాశం గౌతముని దృష్టికి గోచరమైంది. దివ్యజ్ఞానంలో అతను మునిగిపోయాడు.

"తెలిసింది. మానవుల దుఃఖానికి కారణమేమిటో తెలిసింది" అంటూ పైకి లేచి నిలబడ్డాడు. "మానవుల సర్వదుఃఖాలకు కారణం ఆశ. ఈ ఆశను జయించిన నాడు, మానవునికి పరమశాంతి లభిస్తుంది. ఈ విషయం ప్రపంచమంతా చాటి చెబుతాను" అంటూ బుద్ధుడు బయలుదేరాడు. గౌతముడుగా వచ్చి తన చెంత కూర్చొని, బుద్ధునిగా వెళుతున్న ఆ జ్ఞానిని, సర్వలోక శ్రేయోభిలాషిని చూసి ప్రకృతి మాత ఆనందంతో మందహాసం చేసింది.

ఔను. ప్రతిమానవుడు కూడ గౌతమునినుండి బుద్ధునిగా పరిణతి చెందవలసిందే; తన పరిణామాన్ని (evolution) ను చివరి వరకూ కొనసాగించవలసిందే : అదే బుద్ధుని జీవితంలోని సందేశం. పూర్ణకామత్వం సాదించి, ఆతను విర్జించిన నాడు ప్రతిమనిషి ఒక బుద్ధుడౌతాడు. ఆతను నిర్విచలం, పూర్ణకామత్వం సాదించటం గూర్చే ఈ వ్యాసం, బుద్ధుని జీవితపు మార్గదర్శకత్వంలో చర్చించబోతోంది.

సర్వజీవులు పరిణామదశలోనే ముందుకు సాగుతున్నాయి. భూమి అట్టడి గున నున్న బీజం నుండి వెలువడి, భూమిని చీల్చుకొని వృక్షాలు, లతలు నైతం ఊర్ధ్వానికే గమిస్తున్నాయి. ఎక్కడో చిన్న పాయగా వుట్టిన నదులు పెరిగి, సాగి, విశాలమై, విశాలతరములై, మునుముందుకే గంతులేస్తూ సాగిపోతున్నాయి. ప్రకృతిలోని ప్రతి పదార్థం నూతన వికాసం వైపే పరుగులిడుతున్నది.

అలాంటప్పుడు మనిషి మాత్రం ఎందుకు పురోగమించకూడదు? జీవశాస్త్రజ్ఞుడైన డార్విన్ పరిణామవాద సిద్ధాంతం ప్రకారం చూసినా, మనిషికి పురోగమనమే కాని, తిరోగమనం సరికాదన్నది తెలుస్తున్నది. అతని సిద్ధాంతం ప్రకారం జీవులు క్రమపరిణతిని నొందాయి. ఒక దశలోకి చేరి, దాన్నిండి క్రమంగా మరో దశలోకి పరిణమించాయి. ఏకకణజీవినుండి, ద్వికణజీవులు, బహుకణ జీవులు, జలచరాలు, భూచరాలు, ఉభయచరాలు, ద్విపాదులు, పక్షు ప్పాదులు-ఇలా జీవి క్రమపరిణతి చెందుతూ చివరికి కోతి దశకు రాగానే, మహోన్నతమైన మానవజాతికతి చేరువ లోకి పరిణమించి వచ్చాడు. ఈ కోతిదశనుండి జీవి క్రమంగా మానవ జాతిలోకి వికసించాడు. ఈ పరిణామ వాద సిద్ధాంతం గూర్చి అటు పాశ్చాత్యుల్లోను ఇటు భారతీయ పండిత శాస్త్రజ్ఞుల్లోనూ చాలా విమర్శలు బయలుదేరి నప్పటికీ ఒక్కటి మాత్రం ఎంతో స్పష్టంగా కనబడు తుంది-అదే, వికాసం. జీవియొక్క కర్తవ్యం కేవలం వికసించటమే! మొగ్గనుండి పువ్వుకు, పువ్వునుండి పిందెకు, పిందెనుండి కాయకు, కాయనుండి పండుకు పరిణమించి, తన గమ్యం చేరుకోవటమే! డార్విన్ సిద్ధాంతంలో ఒకపరి పరిణతి చెందిన జాతి, మరొక పూర్వపు దశలోకి పోదు; పైగా అది మరొక నూతన జాతిలోకి విక సిస్తుంది. ఇతని సిద్ధాంతమంతా కేవలం ప్రకృతిని, బాహ్య క్రియలను పరోక్షించటం ద్వారా వెదనదిన కారణంగా మన వేదాంతపరమైన సంస్కారాలు, వాసనలు, కర్మఫలాలు, ఇన్పులు - ఇవేవీ ఆ సిద్ధాంతానికి ఆవారాలు కాలేకపోయాయి. వీటి గూరి ఆ శాస్త్రజ్ఞానికి తెలుసుకో

వలసిన అవసరము లేకపోయింది. అవకాశమూ లేకపోయింది. అయినా అతని సిద్ధాంతం జీజ్ఞాసువులెంతో ఊతను కల్పించింది.

అతను సీతాకోకచిలుక పరిణామాన్ని మొదట్నుండి గమనించాడనుకుందాం. దాని అంతిమదశకు, దాని పూర్వ దశలకు ఎలాంటి సంబంధం ఉండదు. గ్రుడ్డు, పురుగు, గొంగళిపురుగు, నిద్ర, ఆతర్వాత ఆకస్మాత్తుగా ఒక క్రాంత నూతనస్వరూపంతో రెక్కలతో అది సీతాకోకచిలుకగా తయారై రివ్యవసంబూ పూలచెట్లవైపు పరిగెత్తడం - ఈ దశలన్నీ డార్విన్ ను మొదట తికమకపెట్టియుంటాయి ఈ అంతిమదశకు, తత్పూర్వదశలకూ ఎలాంటి సంబంధం కన్పించలేదు. ఈ నత్యాన్ని గూర్చి అతడెన్నిసార్లు ఎంత డీక్షతో పరిశోధించాడో! ఇలాంటి పరిశీలనల ఆధారంగానే అతను ప్రకృతినంతా జీవలదశలనన్నీ అధ్యయనం చేసి తుదకు తన ఎవొల్యూషన్ థియరీని ప్రవేశపెట్టాడు. అతని కంతా పరిణమించడమే, వికసించటమే గోచరించింది కాని, వికసించిన జీవి మరల పూర్వపుదశలోకి తిరోగమించటం కనపళ్ళెదు. అందుకే అతను మానవుని పరిణామం, దగ్గరి పోలికలుగల కోతినుండి గల్గిందని చెప్పాడు. చూచారా! ఆతనెంతకీ వికసించటమే ప్రధానోద్దేశంగా ఈ సిద్ధాంతాన్ని లోకానికి చాటాడు. మరి కోతినుండి పరిణమించిన మనిషి దివ్యత్వంవైపు మానవాతీత దశవైపు పరిణమించకూడదా? పరిణమించాలి. అదే డార్విన్ ఆశయం. అదే మన భారతీయ సనాతనధర్మం యొక్క ఆశయం.

మరైతే పరిణమించడంలో మనిషి కద్దుపడేదేమిటి? కామనలు-దిగువ యోనుల్లో నున్నట్టి కామనలే! ఈ కామ నలే మనిషి పురోగతికి అడ్డు తగులుతుంటాయి. ఈ కామ నలే ఇక్కడ మార-మారవనితలుగా దర్శనమిచ్చారు. ఈ మారునికి, మనిషికి నిరంతరం పోరాటం. సాధారణంగా మనిషి మారునికి బానిసై యుంటాడు. కనుక ఈ పోరాటం కవబడదు. కాని మనిషి ఎదురు తిరిగినప్పుడు మాత్రం ఈ యుద్ధం బహిర్గతమవుతుంది. మనిషికున్నట్టి కోరికలు మరెతరజీవికుండవు. వశు వక్షి మృగ క్రిమికీలాది సర్వ జీవులకు కూడ ఉండే కోరికలు పరిమితమైనవే. ఆకలి వేసి నప్పుడింత తిండి, దాహం వేసినప్పుడు కాస్త నీరు, భయం వేసినప్పుడు కొంత రక్షణయత్నం, నిద్ర వచ్చి నప్పుడు పడకోవటం, ఋతుకాలం సమీపించినప్పుడు (సహజ) మైథున సుఖం - ఇంతకు మించి వీటి కెలాంటి కోరికలుండవు. అసలు వీటిని కోరికలు అని అనలేము కూడ. వీటిని అవి కోరుకోవటం లేదు. అవి సహజ సిద్ధంగా వాటికి సంక్రమించియున్నాయి. వాటిగూర్చిన

గ్రహణకూడ వాటికుండదు. ఏదో, ఎవరో నడిపించినట్లు అవి వాటిని యాంత్రికంగా చేస్తుంటాయి.

కోరికకు మూలం సంకల్పం. సంకల్పం చిత్తంలో పుడుతుంది ఈ చిత్తమనేది మనిషి యోనికి మాత్రమే నిర్మితమై యున్నది. దిగువజాతి జీవులకీ చిత్తం లేదు. అంటే వివేచనా శక్తి లేదు. అందుకే కదా బలంలోను, ఆకారంలోను తనకన్నా అధిక శక్తి, పుష్టిగల పింహం ఏనుగులాంటి జీవాలను బదున్నారడుగుల మనిషి తన అధిపత్యానికి లోబరచుకుంటున్నాడు. ఆ శక్తి ఎక్కడిది? ఈ చిత్తంలోని వివేక శక్తియే. ఈ చిత్తం లేనప్పుడు సంకల్పం లేదు. సంకల్పం లేనప్పుడు కోరికా లేదు. అలాటి స్థితిలో అవి జీవన్ముక్తులేకదా అని అనవచ్చు. కాదు, అవి ముక్తి సాధిస్తేకదా, జీవన్ముక్తులయ్యేవి? తమ స్థూలస్థితే తెలియని ఆ జీవులు, దేనిమీద ముక్తి సాధిస్తాయి? తాము దేహదారులమని, తమ కొకఫలాన దేహముందని, తమ దేహం ఫలాన విధంగా ఉంటుందని, ఈ మాత్రం జ్ఞానం కూడా వాటికుండదు. అవి అంత గాఢతమన్నలో యం త్రపుటొమ్మల మాదిరి వడియుంటాయి. ఈస్థితిని మనం నేడు అభివృద్ధి చెందుతున్న హిస్టాటికం ద్వారా అనుభవించవచ్చు. హిస్టాటిక ఎక్స్ పీరియన్స్ ముక్తి అనటానికి వీలుందా:

చూడండి, తన ప్రతిరూపాన్ని చూసే కుక్క మొరుగుతుంది. తన పిడను పీటిలో చూసి కోతి కిచకిచమని వెక్కిరిస్తుంది. తమ దేహధ్యానే లేని ఇవి అత్యధ్యాస తెలా పరిణమిస్తాయి: ఆ పరిణామం, దేహధ్యాసగల మానవులకే సాధ్యం. నిజానికి మానవ శరీరపు అనలు కర్తవ్యం ఇదే: దేహధ్యాసనుండి ఆత్మధ్యాసకు పరిణమించటం. బోధివృక్షం క్రింద బుద్ధిని జరిగినస్థితి ఇదే: అంతక్రితమతనికి తన దేహం గూర్చిన ఆలోచనయే యుండేది. దేహధ్యాస వీడితేగాని, పరమశాంతిదాయకమైన ఆత్మధ్యాస లభించదన్న సంగతి వైపు అతనిదృష్టి పోలేదు. దేహధ్యాసను వదలకుండానే అదేదో సాధిద్దామని ప్రయత్నించాడు. ముందుగా దేహాన్ని తఠినమైన నియమాదినీలలకు గురి చేశాడు. అన్నసాసేయాలిందంత కష్టమైపోయింది. అయినా దేహచింతన మాత్రం వదలలేదు: కొన్ని సంవత్సరాల ఆ వ్యర్థప్రయత్నాన్ని విరమించి ఆలోచించాడు. అప్పుడతనికి మార్గం తెలిసింది. ఔను, తాను ఒకచోట నిలబడే గంతులు వేస్తున్నాడు - ప్రయాణం సాగదు కదా! గమ్యం ఎలా చేరుతాడూ? తాను వేయవలసిన అడుగులు పరిణామ క్రమంలో ఉండాలి. పూర్వపు స్థలాన్నదిగమించి, అడుగు ముందునలాన్నాక్రమించాలి. తాను దేహచింతనలోనే

యుంటూ, దేహాన్ని అదిగమించాలనుకొంటున్నాడు. ఎంత వెజ్జితనం తనదీ? ఇది కాదు మార్గం. తాను దేహాన్ని దాని మానాన దాన్ని వదిలేసి, ముందుకు సాగిపోవాలి. దేహం తర్వాత ఉన్నదేమిటి? ఈ మనసే. అంటే ఈ మనసును చేరాలి. దాన్ని కూడ అదిగమించాలి.

బుద్ధునిలోని ఈ పరిణామం క్రమంగా అతనికి పరమశాంతిని చేకూర్చింది. కేవలం బుద్ధుడొక్కడే కాదు, ప్రతిమనిషీ ఆ పరమశాంతిని చేరాలి. దేహధ్యాస అనే బిందువునుండి గమించి, పరిణమించి, ఆత్మధ్యాస అనే బిందువును చేరాలి. ఈ రెండు బిందువుల మధ్యలోనే మారుని ప్రశాసం విజృంభిస్తుంది. ఈ మారుడు, అతని బలగం మనిషి జీవితంలో ఎప్పుడు తటస్థపడతారూ? జన్మ మొదలు మరణవర్యంతం ఇవి మనిషిని నానవిధరూపాల్లో అంటిపెట్టకునే యుంటాయి. మాయ అని, అజ్ఞానం - అవిద్య - తమను - అంధకారం - మోహం - మూఢత్వం అని ఇలా ఎన్నెన్నో పేర్లతో ఈ మారప్రశాపాన్ని పేర్కొన్నది మన భారతీయ జ్ఞాన వైజ్ఞానిక ఆధ్యాత్మిక సాహిత్యం.

జన్మమొదలు మరణవర్యంతం, మారుని వ్యాపారాలు తటస్థపడనప్పుడెల్లా, వాటిని నిర్లక్ష్యం చేసి, వాటియదల ఉదాసీనత వహించి, వివేకంతో యుక్తిగా వాటి బానిసుండి తప్పించుకుని మనిషి పురోగమించాలి. హనుమంతుని సముద్రలంఘన విషయం దీన్నే ప్రస్ఫుటీకరిస్తుంది. బుద్ధుని జీవితం కూడ దీనిగూర్చే చెబుతుంది. జన్మకు మరణానికి మధ్య ఎంత తేడా ఉందీ? స్థూలంగా అయితే ఈ తేడా వయో పరిమితితో నిర్ణయించబడుతుంది. సూక్ష్మంగా జ్ఞానాలంకంటే అతి తక్కువ తేడా కనబడుతుంది. చిత్తంలో సంకల్పం కలగటం అది నశించటం జన్మమరణాలు. మరొక సంకల్పం మరొక జన్మ. అలాగే శరీరరీత్యా, రక్త కణాలు తయారవుటం నశించటం ఇదొక జన్మమరణం. ఇలా జన్మమరణాలు జ్ఞాన జ్ఞానం సంభవిస్తూనే యున్నాయి స్థూలమైన ఒక జన్మమరణాల్లోనే మనం అనేకానేక జన్మమరణాలు పొందుతున్నాము. కనుక ఈ జన్మమరణాల మధ్య ఉత్పత్తయ్యే సంకల్పాలను ఉపేక్ష చేస్తే, మరొక సంకల్పం ఉదయించదు. అంటే మరొకజన్మ లేదన్నమాట. అదే జీవన్ముక్తి. ఒక సంకల్పమే మరో సంకల్పాన్ని జనింపజేస్తుంది. విశ్చలమైన తటాకంలో చిన్న రవ్వ వేవేవ వెంటనే ఒక తరంగం పుడుతుంది. అది మరొక తరంగ జననానికి కారణమవుతుంది. ఇలా తరంగాలనే కాదు జనిస్తాయి. ఒక్క సంకల్పమే, అనేక సంకల్పాలకు కారణమవుతుంది.

సంకల్పానికి ఆధారం కోరిక. కోరిక, సంకల్పం ఇవి రెండు అవినాశనసంబంధం కలవి. ఒకటన్నదంటే మరొకటి తప్పకుండా ఉండి తీరుతుంది. కనుక సంకల్ప జయం కలాలంటే కోరికను జయించక తప్పదు. ఈ కోరికలు సాధారణమైన పరిధిలోనే మనిషిని బంధించి, అతని పరిణామాన్ని అపుచేస్తాయి. ఆకలి, నిద్ర, భయ, మైథునాదులనే సర్వజీవ సహజపు తుల పరిధులతోనే, మనిషిలో కోరికలు జనిస్తాయి. జంతువుల్లో ఇవి యాంత్రికచర్యాలని ఇదివరకే చెప్పకున్నాం. కాని మనుషుల్లో, ఇవి యాంత్రిక చర్యలకాక సంకల్పిత చర్యలుగా ప్రస్తుతమౌతాయి.

ఆకలిబాధ జంతువులకూ మనిషికి సమానమే. కాని ఆకలి తీరటానికి దానికి ప్రకృతి నిర్ధారించిన ఖోజ నంతో జంతువు తృప్తిపడుతుంది. మనిషి అలా తృప్తి పడడు. కేవలం ఒక్క ఆకలి తీరటం కోసం తన పంచేంద్రియాలు తృప్తిపడే విధంగా ఖోజనసామగ్రిని కోరుకుంటాడు. కనులకు విందుగా, వీనులకు పసందుగా, నాసికకు సువాసనగా, జిహ్వకు రుచిపడినా, స్పర్శకు సుఖకరంగా, ఇలా ఒక్క తిండితోనే పంచేంద్రియ సుఖమభవం కోరుకుంటాడు. ఇంతకుమించి కోరుకొనే మనుషులు కూడా ఉంటారు. ఆహారం మనిషి కామానికి ఎంత బానిసో కదా! జతరాగ్నిని చల్లార్చటం కోసం ఇంతవన్నం ఇస్తే సరిపోయే దానికి ఇంతంత ఆదంబరమా! ఈ ఆదంబరాలు విద్రాది ఇతర కోరికల్లో కూడ చోటు చేసుకొంటాయి.

శుద్ధోదనమహారాజు తన కుమారుడైన బుద్ధుని భవిష్యత్ వాటి ముందే విని, తగు జాగ్రత్తలు గైకొంటాడు. కొడుకు ఎక్కడ విరాగి అయిపోతాడో అన్న భయంతో అతన్ని నర్సేంద్రియసుఖాల్లోనే చిన్నప్పటినుండి ముంచెత్తుతాడు. ప్లద్రుచినమేతమైన దివ్యభోజ్యాలు కల్పిస్తాడు. కాని ఆత్మ ద్యావకు పరిణమించవలసిన గౌతమునివి అక్కరజీయాలు కావు. అతను మరేదో ఆశిస్తుంటాడు. హంసతూలికాది తల్పాలు, శయనాగారాలు, సంగీతపృథ్వీగానాదులు, దాస దాసీజనం వింజామరాదిసేవలు - ఇలా విడిచి విమిత్తం ఏర్పాటు చేస్తాడు. విడిచిచేసమయంలో దృక్కుకు సుందరంగా రమణీయంగా కల్పించేదడు అందమైన యువకులనే అక్కడ వియోగిస్తాడు. కటకటా! ఎంత దిగజారి పోతున్నాడీ మనిషి! విడిచిచేదడు ఇవన్నీ కావాలా, ఇవేమీ లేకుండా విడిచివటం లేదా ఎవ్వరూ! బుద్ధుని కివేపీ విద్రుకు సాధనలు కాలేకపోయాయి. అతనికి విద్రాసమయంలో వైతం, మరెక్కడికో, మరెక్కడికో పోవాలన్న తపన ఉండేది. వికసించే పుష్పం తన్ను కప్పిచెట్టన అకుల్పి

వైతం బలవంతంగా క్రోసిపేసేనా వికసింపి తీరుతుంది గాని, తెగిపోయిన మొగ్గలా తన వికాసాన్ని అపుకోదు. బుద్ధుడుగా పరిణమించవలసిన గౌతమునికి విద్రాది సుఖ రూపాల్లోనున్న ఈ మారవృత్తులు ఎలా అడ్డుకుంటాయి :

కపిలవస్తు రాజ్యాధిపతి, కాశ్యపశజుడైన శుద్ధోదన మహారాజు తన పుత్రరత్నాన్నిలాగైనా లౌకిక ప్రవృత్తి పరునిగా దిగలాగాలని విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. విజ్ఞాల నెంకోమందిని సంప్రదించాడు. గౌతముడిలా ఉదాసీనుడై ఎందుకుంటున్నాడు? అతనికేం కావాలి? - 'మైథున సుఖం' అన్న సమాధానం వచ్చింది. 'వయసులోకి ఎదిగినవారి దృష్టి మైథున సుఖం వైపుంటుంది. నిద్రాధునికి వివాహం చేయండి' అన్న పరిష్కారం అందింది.

నర్మనాగరికతలకు మూలం ఈ మైథున సుఖవాంఛయే కదా! జంతువులకన్నా, మనిషికి కామవాంఛ అధికం. ఈ కామవాంఛ వల్ల మనిషి మనిషికి మధ్య సంఘర్షణలు చెలరేగుకుండా ఉండేందుకే వ్యవస్థలేర్పడ్డాయి. నియమా లేర్పడ్డాయి. సంఘాలేర్పడ్డాయి. ఇంకా చెప్పాలంటే చిన్న చిన్న కులాలు, తెగలు, జాతులు, వంశాలు మొదలు పెద్ద పెద్దవిగా పేర్కొనబడుతున్న చాతుర్వర్ణవిధానాలు, చతుర్విధ ఆశ్రమాలు ఏర్పడ్డాయి. అన్నీ ఈ కామవాంఛ వల్ల మనిషి ఎదుగుదల అగిపోకుండా ఉండేందుకే ఉద్దేశించబడి వట్టివి. ఉమ్మడి కుటుంబవ్యవస్థ కూడ ఈ కోవలోదే! మనిషి కేవలం కామవాసన యందే నిరంతరం మునిగి పోకుండా, దాన్ని అవతలికి నెట్టి యితర విషయాలు కూడ ఆలోచించేందుకే ఇవి ఏర్పడ్డాయి. కాని నేడు ప్రబలుతున్న వ్యద్ధికుటుంబాలు మాత్రం కేవలం కామవాంఛను కేంద్రంగా గొనే ఏర్పడుతున్నాయి. ఈ విధంగా నేడు మనకు కనబడుతున్న సంపూర్ణమైన సభ్యత, పామాణికత అంతా ఈ కామవాంఛను కేంద్రంగా గైకొని ప్రవర్తిం దనవచ్చు.

మనిషికి స్వేచ్ఛానిరయం ఇవ్వటం మూలంగా అతను మైథునచర్యకన్నబడితే అప్పుడే పూనుకోసాగాడు. ఇది కూడదనంటే చాలా, పురజ మొదలైందన్నమాటే! ఈ మైథునవాంఛ కారణంగానే అనేక గొప్ప గొప్ప యుద్ధాలు చెలరేగాయి. హెలెన్ ఆఫ్ ట్రాయ్ అందుకో తార్కాణం. రామాయణ. మహాభారతాదులకు కీలకస్థానం ఈ మైథున కాంక్షయే అంటే అతిశయోక్తి కాదనుకుంటాను. దీని వల్ల అనేక అనర్థాలు ఏర్పడుతున్నాయి; మనిషి మైథున సుఖానికి అడ్డులేని, పురజలకు కారణం కాని విధానాదుకే అమలులోకి వచ్చాయి. ఆ కారణంగానే వివాహ

నల్లన ఏర్పడింది. మొదట్లో ఇది బహుభర్తృత్వం. బహు భార్యత్వంగా ఉండేది. ఒక స్త్రీగాని, ఒక పురుషుడుగాని, ఎంతమందినైనా వివాహరూపంలో గ్రహించేవారు. ఈ పద్ధతి వల్ల అనేక దురాచారాలు, సుఖవ్యాధులు ప్రబల సాగాయి. దానితో మనిషి ఈ మైథున అనుభవం విషయంలో అనేక సర్దుబాట్లు. సంస్కారాలు చేసుకున్నాడు. చివరికి ఒక పురుషునితో ఒక స్త్రీ; ఒక స్త్రీతో ఒక పురుషుడు మాత్రమే ఉండాలని, ఆ స్త్రీ మరొక పురుషుణ్ణి, ఆ పురుషుడు మరో స్త్రీని కన్నెత్తి చూడరాదని నియమించుకొన్నారు. తన మైథునవాంఛ ఎంత అధికంగా ఉన్నానరే, దాన్ని ఆ ఒక్కపురుషుని లేదా స్త్రీద్వారా మాత్రమే అనుభవించాలి. తృప్తిపడాలి అన్న విశ్చయంతో ఆ మైథున కాంక్షకు ఒక అవధి ఏర్పరిచారు.

దానితో సాంఘికంగా కొంత శాంతి ఏర్పడింది. మనుషుల జీవితాలు సంఘర్షణలు లేకుండా సాగిపోసాగాయి. అయితే ఈ మైథునపరమైన కోర్కె మాత్రం మనిషిలో చల్లారలేదు. వేళ్ళాగృహాలంటూ ప్రత్యేకంగా వెలిశాయి. కామవాంఛాపూరితులంతా రమితులన్న పేరుతో విభవగంగా కూడి వాటిని పోషించసాగారు. వారవనితలంటూ ఒక ప్రత్యేక శివసృజాతి ఏర్పడింది. వారు నిత్యకన్మియలు. సంఘంలో వీరి వృత్తి, కోరికచిన్ని ప్రతిపురుషుని మైథునవాంఛను తృప్తిపరచటం. అక్కడక్కడా అతిరహస్యంగా కులస్త్రీలు, దాంపత్యంలో కావలసినంత స్వర్ణాసుఖం పొందలేని స్త్రీలు, పురుషులవెంతకు వెళ్ళబెమో, లేదా పిలిచించుకోవబెమో చేసేవారు. ఇది బహిరంగ రహస్యంగానే ఉండేది. అధునికకాలంలో కాలేగరల్స్, ప్లేబయ్స్ ల వార్తలు ఎక్కువగానే చెవిన బడుతూనే ఉంటున్నాయి ! అయ్యో! ఈ మైథునవాంఛ, అత్యంత సునిశిత వైజ్ఞానిక యుగపు మానవుణ్ణి కూడ ఎంత దిగువకు లాగేసిందీ!! ఇంతంతై అన్నట్లుగా ఈ మైథునకాంక్ష ఇలా అనేక శాఖలుగా విస్తరించి. కేవలం ఈ మైథునసుఖం కారణంగానే స్టార్ హోటళ్ళలో కేబరేలు వెలిశాయి. నైటు క్లబ్ ల పేరిట స్త్రీ నగ్నప్రదర్శనలు సాధికారకంగా ప్రదర్శితమవుతున్నాయి. ప్రభుత్వ అనుమతి లేని ప్రాంతాల్లో రహస్యంగా కొనసాగే ఇలాంటి చర్యలు అప్పుడప్పుడు వెలుగులోకి వస్తున్నాయి. కొన్నింటల్లో స్త్రీ సంభోగం, పురుష సంభోగం కూడ కల్పంపేడుతుంటాయి. అవి అందరికీ అందుబాటులో ఉండవు కనుక చాలామంది కేవలం భావాత్మకమైన మైథున సుఖం కోసమే ఈ ప్రదర్శనలకు వెళుతుంటారు. భావాత్మకమో. స్పృహత్మకమో ఏదైతేనేం, మైథునవాంఛ మాత్రం వెట్టితలు చేస్తున్నదనేది, అది

మానవభావాన్ని, ఆంతరిక వికాసానికి ఎంతో అడ్డు తగులుతున్నదనేది మాత్రం స్పష్టం. దీన్ని ప్రాతిపదికగా గొని బ్లాఫియ్యాలన్న పేరిట డబ్బు కక్కుర్తికి లోబడి స్త్రీ పురుష మైథున చర్యలను తెరపై ప్రదర్శిస్తున్నారు. కేవలం దృశ్యరూపాత్మకమైన మైథునవాంఛను అనుభవించటం కోసం మనుషులు వీరేకై ఎంతగా ఎగబడుతుంటారో వేరే చెప్పవలసిన అవసరం లేదనుకుంటాను. నేడు వెలువడుతున్న (చొకబాబు) నవలా సాహిత్యంలో కూడ ఈ మైథునాన్ని కేంద్రంగా స్వీకరించి, పుంఖాను పుంఖలుగా నవలలంటూ బజారులోకి వస్తున్నాయి. యువతీయువకులు మొదలు, జీవితమంతా అనుభవించిన వృద్ధులు నైతం వీటిని బహిష్కరించు నమలి పారేస్తున్నారు. ఏ వారపత్రిక చూసినా, అందులో ప్రకటనల రూపంలో. విషయాంతరత రూపంలో నగ్నమైన స్త్రీ బొమ్మలు, మస్కరేటలసాని, స్త్రీ సంభోగపరమైన వరసలు వివరీతంగా గోచరిస్తున్నాయి. సెక్స్ ఎడ్యుకేషన్, ప్రేమ, అనురాగబంధం ఇలా ఏవేవో గొప్పగొప్ప పదాలగారడితో నేటి వసలు వీటిని కప్పిపుప్పటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి. బూతు పుస్తకంలోని లైంగికవిలాసాలు బూతు; కాని అనే నవలలో ఉంటే, అది ప్రేమ!

హే భగవాన్ ! సంఘం ఏమెపోతోంది : ఒకవంక గగనాంతరాళంలోకి మనిషి వికసిస్తున్నట్లు కనబడుతున్నా, ఇదేమిటి, కేవలం ఒక్క మైథునవాంఛను అధువులో పెట్టుకోలేకపోతున్నాడే ఈ మానవుడు ! మైథునవాంఛ ఇంత బలీయమైందా :

బలీయమైందనే కివలవస్తు నగరాదివతి నమ్మకం. ఎంతటివారో నానరే ఈ మైథునసుఖం ద్వారా లౌకిక ప్రవృత్తిలోకి దిగబారక తప్పదని అతని గాఢవిశ్వాసం. అందుకే ప్రబలమైన ఈ కామానికి లతను బుద్ధుణ్ణి గురిచేశాడు. అతిలోక సుందరియైన 'యశోదరా' అనే కోమలాంగిని తెచ్చి కట్టబెట్టాడు భార్యరూపంలో! గౌతమునికి తనకు కావల్సింది దొరికిందన్న ప్రభు అమె సాంగత్యంలో జనించింది. మూరుని యొక్క ఈ కామప్రవృత్తి నిజంగా శక్తివంతమైందే సుమా : అందుకే అతనిని 'కామః' 'కాముడు' అని ముద్దుగా పిలుస్తారు. గౌతముడా బ్రాంతిలో పడి సుగుణవతి, సుకీల, సుందరాంగి, అనుకూలవతి అయిన అర్థాంగితో రోజులు హాయిగా గడపసాగాడు. తండ్రికి సంతోషం వేసింది. గంధం తప్పిందనుకున్నాడు. గౌతముణ్ణి ఈ మూఢత్వంలోనే ఉంచక పోతే విరక్తుడై పోయే ప్రమాదముందనుకున్నాడు. దాని కనుగుణంగా మైథునసుఖభోగాల కవరోధం కలగకుండా,

ప్రవృద్ధి కలిగేలాగున సర్వచర్యలూ గైకొన్నాడు. త్రికాలకు తగినట్లు త్రివిధ శయనమందిరాలు నిర్మించి, కామ ప్రేరణలు ఉద్రిక్తంగా కలిపే ఏర్పాట్లు చేశాడు. గౌతముడు ఈ మైకునమే సమస్తం అనుకున్నాడు. తన అవేదకు ఈ కామత్వమే పరిష్కారమనుకున్నాడు. అప్పుడప్పుడు ఏదో తెలిసినట్లయినా, అందమైన భార్య మంద సొసంతో ఆది చెరిగిపోయేది. ఈ యావనభోగం శాశ్వతమన్న మూఢత్వం అతని కేర్పడింది. ఆ జడస్థితిలోనే రాహులుడనే కొడుకు "ఉత్పత్తి" అయ్యాడు. కొడుకు పుట్టింతర్వాత కామాన క్షతలో అణువంత అనాసక్తి ఏర్పడినట్లయింది. గాలిమార్పు కోసం సంచారానికి బయలుదేరాడు. మహారాజు తిగిన జాగ్రత్తలు గైకొన్నాడు. తగిన వాతావరణం లభ్యంకాని కారణంగా ఎదగటం ఆపేసిన లత ఆ వాతావరణ స్వర్గ తిగి తగలగానే మళ్ళీ వికాసాన్ని పుంజుకొంటుంది. గౌతముని విరక్త చిత్రానికి కూడ యుష్పదాశక్తి లభించింది.

ఒక మూడుకాళ్ళ ముసలివాడు కన్పించాడు. 'అయ్యో, పుష్టిగల ఈ శరీరం ముడతలు పడి కీలం కావలసిందేనా' అని బాధపడ్డాడు. రమణీయమైన తన భార్య సుందర శరీరం కూడ ఇలా వికారంగా, అసహ్యంగా మారవలసిందేనా అని దుఃఖించాడు. తానో వెళ్ళినాడు; తన యవ్వన కాలాన్నంతా ఇలాంటి శరీరస్వర్గలోనే వ్యయం చేసి, తన వికాసశక్తిని ఊజిరిపజేసుకొన్నాడు. నిర్ధానికీ మరల ఒక రోగిష్టి కన్పించాడు. 'ముసలితనం ఒక్కటే కాదు, రోగాలు కూడ శరీరాన్ని వికారంగ మూఢప్రాయమృమాట. ఈ రోగాల కారణంగా శరీరానికి ఏ వయసుతోనైనా ప్రమాదం ఉండన్నమాట! ప్రమాదభూయిష్టమైన ఈ శరీరంతో సుఖం పొందాలనుకోటం తనబుద్ధి పొరపాటు. రోగాలతో రొప్పతూ, ముసలితనంతో ఊజిస్తూ ఉండే ఈ శరీర స్వర్గలో సుఖమందని భావించటంలో ఎంత తప్పుబడుగు వేశాడు తాను. గౌతమపుత్రునికిసారి 'శవం' దర్శనమిచ్చింది. విభ్రాంతుడై పోయాడు. 'రోగమే, ముసలితనమో అయినానరే శరీరమనేది ఉంటుంది కదా అనుకున్నాడు తానింతవరకు. ఆ ఆశకూడ లేదన్నమాట. ఈ శరీరం ఎప్పుడో విఠివమై, పనికిరాకుండా పోతుందన్నమాట! 'అయ్యో, విఠివమైన దీప్తి' సుఖాన్ని కల్పించుకొని, నా జీవితాన్నంతా వ్యర్థం చేసుకొన్నానే' అని బాధతో గంపించాడు. 'ఈ శరీరం ప్రయోజనం, శారీరక స్వర్గం కాదు, తన వికాసం, అదేమిటి ఎలా సాధ్యం?' మాయాదేవి సుతుడైన ఆ గౌతమునికి అంతిమంలో ఒక విర

క్తడు (బైరాగి) కన్పించాడు. ఔను, సర్వకామనలనుండి విరక్తనౌండి, పూరకామత్వం సాధించటమే ఈ శరీర ప్రయోజనం. అదే సంపూర్ణకాంతికి నిలయం. దాన్ని నేను సాధిస్తాను. ఈ నిశ్చయంతో గౌతముడొక రాత్రి వేళ అందమైన భార్యనుండి రాగరహితుడయ్యాడు. ముద్దుబాగాల్సే స్వంత కుమారుణ్ణుండి మోహరహితుడయ్యాడు. ఆ రాజ్యభోగాలనుండి విరక్తుడయ్యాడు. వొంటిగి ఆ చీకట్లో సర్వబంధాలను విచ్ఛేదం చేసుకొని ధీరుడై వేగంగా కదిలిపోయాడు. తన వొంటిపిని రావడుస్తులను, అభరణామలనన్నింటిని ఒలిచి, విసరి పారవేసి, జుట్టును కత్తిరించుకొని, అరణ్యాల్లోకి దూసుకు పోయాడు. ఆ ఊణం నుండి అనేక శ్రమలకు ఓర్పుకొని, అనేక ఊద్రమైన సాధనలు, క్లేశకరమైన అనుష్ఠానాలు చేశాడు. ఫలితం భూస్వయం. చివరికి బోధివృక్షం క్రింద కూర్చోని, మూఢత్వ జయించాడు. పూర్ణకామ త్యాన్ని సాధించాడు. "ఆశయే సర్వ దుఃఖాలకు కారణం, ఆశను విడనాడండి; దయారాహిత్యమే పరస్పర సంఘర్షణలకు కారణం, భూతదయ నలవరచుకోండి; హింసయే అమానుషత్వానికి నైతికపతనానికి కారణం, అహింసను ఆచరించండి; ధర్మాన్ని ఆశ్రయించి జీవించండి. బుద్ధుణ్ణి (వివేకాన్ని) ఆశ్రయించి వికసించండి, సంఘాన్ని (సర్వ జనహితదృష్టిని) ఆశ్రయించి పరమభూతిని పొందండి" అని లోకమంతా చాటాడు.

శీలవృద్ధికి మానవతావికాసానికి భూతదయ, అహింస, ధర్మాచరణ ఇవి ప్రధానాంశాలు. వీటిని విస్తృతంగా పోషించి బుద్ధుడు ప్రజలకు అష్టాంగమార్గాన్ని కూడ ఉపదేశించాడు. అతని జ్ఞానబోధ మూలంగా యజ్ఞయాగ వ్రతోపాసనాల పేరిట, నాడు జరుగుతున్న జంతుబలి అగి పోయింది. మానవ మారణహోమాలైన యుద్ధాలు అగి పోయాయి. క్రొర్యం నశించి రాజుల్లో కరుణ వెల్లెవిరిసింది. రక్తపతేరులు పారిచిన అశోకుడు బుద్ధమార్గం అవలంబించి, సాత్వికుడై, తన ప్రియపుత్ర పుత్రికలతో పాటు బుద్ధుని బోధలను ప్రపంచమంతా చాటి చెప్పాడు. భూతకోటిలో భయం పోయి ప్రేమరత్నం నెలకొన్నది.

నేను మనకు కావల్సిందే! నేటి ఉన్నత విజ్ఞానం, మానవ భద్రతకు తోడ్పడకపోగా, అదే ప్రపంచభయానికి మూలకారణమై కూర్చున్నది. గ్రహాదిమండలాల

శ్రీ రామకృష్ణప్రభ

నదిగమిస్తున్నప్పటికీ, మానవవిజ్ఞానం నేడు మానవజాతి నాశనానికి కారణమయ్యే న్యూట్రాన్ లాంటి బాంబులకు, మారణాయుధాలకు నిలయమైపోయింది. ఏ మూలనుంచి మారణక్రియ దాడిచేస్తుందో తెలియక ప్రపంచమానవుడు ఊహించి పీడితో ఆందోళితుడౌతున్నాడు. మరొకవంక దయాతత్వం నశించి, ప్రేమతత్వం నశించి, ఆధికారిక జనం ఆకలిమంటలకు బలైపోతుంటే, అవిపీడితరులు హాయిగా నవ్వుకొంటూ జల్నాలు చేసుకొంటున్నారు. మనిషిని ఊహించి భయానికి గురిచేసే, మనిషికి కనీస ఆనందాలు నెలకొల్పే శక్తిని ఈ వైజ్ఞానిక ప్రగతి ఎందుకూ : ఎవరికోసం?

మనిషి బుద్ధి పెరిగింది, కాని వివేకం నశించింది. నేటి యుగానికి మరల ఒక బుద్ధుడు రావలసిన అవసరమైతే నా ఉంది. వెట్టిమొట్టి కోర్కెల వలలో చిక్కి తనను తాను నాశనం చేసుకోబోతున్న ఈ వైజ్ఞానిక మానవునికి కామజయం, భూతదయ, అహింస, సోదరమానవధర్మం, ప్రేమతత్వం బోధించేందుకు మరల ఒక బుద్ధుడు వికసించి రావలసి ఉంది.

ఆ బుద్ధుడు మీరే ఎందుక్కాకూడదూ? ఆ వికాసం మీలోనే ఎందుకు జరగకూడదూ? ఉత్తిష్టత జాగ్రత : లేచిరండి. సాహసించండి. వికసించండి. బుద్ధత్వం పొందండి.

రామకృష్ణ సేవామండలి, రెంటుచింతల నివేదిక

మా సంస్థనుండి మా పదిసర గ్రామాలకు శ్రీ రామకృష్ణపరహంసవారి శారదామాతవారి శ్రీ వివేకానందస్వామివారి వాఙ్మయము విస్తరింపజేయ సంకల్పించి సదరు సంస్థకు స్థిరాస్తిగా 15 యెకరముల భూమి ఖరీదు చేసినాము. ప్రస్తుతము శ్రీ రామకృష్ణ గురుకులము పేరుతో ఒక విద్యాలయము ఈ సంవత్సరము జూన్ నెలలో శ్రీ సందానందస్వామిజీ మహారాజ్ వారి ద్వారా ప్రారంభించినాము. శ్రీ రామకృష్ణ బాలవిహార్ (అనాథ శరణాలయము) కూడా ప్రారంభించినాము. శ్రీ రామకృష్ణ గురుకులమునకు వచ్చే జూన్ నెలలో సదరు స్థలములో బిల్డింగు కట్టుబడి చేయుటకు ఏర్పాటుచేయనున్నాము. ప్రస్తుతము ఈ స్కూలుకు 5 లక్షలు కావలెనని అంచనా వేసియున్నాము. శ్రీ రామకృష్ణ గురుకులమునకు కావలసిన ద్రవ్యము భక్తులద్వారా విరాళములు కోరబడుచున్నవి. విరాళముల యిచ్చిన దాతలపేర్లు శిలాశాసనముల మీద చెక్కబడును. ధర్మము చేయు దాతలకు ఇన్ కంటాక్సు ఎగ్జిక్యూన్ కూడా కలదు.

వై. సుబ్బరామయ్య, సెక్రటరీ,

శ్రీ రామకృష్ణ సేవామండలి, రెంటుచింతల.

నిత్య జీవితంలో పొరపాట్లు ఎందుకు దొర్లుతాయి ?

అన్నవరెడ్డి వేంకటేశ్వరరెడ్డి

ఉదయం నిద్రలేచింది మొదలు సాయంత్రం సందుకోజోయే వరకు మనం నిర్వహించే నిత్య కృత్యాలలో ఎన్నో పొరపాట్లు దొర్లుతుంటాయి. ఈ తప్పులను మనం చెయ్యాలని చెయ్యం. మన అభీప్రాయానికి వ్యతిరేకంగానే అవి జరుగుతుంటాయి. నోరు బారాలని మనకుండదు. అయినా ఒకటి మాట్లాడబోయి మనోకటి మాట్లాడుతుంటాము. అలాగే అనతిబివాదు చెప్పింది మనకు మరో విధంగా వినిపిస్తుంది. ఆ తరువాత “మీరు చెప్పింది నాకు అలా వినిపించింది. ఏం చేయమంటారు?” అంటాము. అలాగే, వ్రాసేటప్పుడు అక్షరాలు బారవిడుస్తాము. చదివేటప్పుడు అక్కడ ఒకటి ఉంటే మరొకటి చదువుతాము. తరచు జరిగే మరొక తప్పిదం: పెట్టిన వస్తువులు సమయానికి కనిపించక పోవడం. ఒక్కోమాటు ఎదురుగా ఉన్న వస్తువులే కనిపించదు. బాడ్లో తాళం చెవులు పెట్టుకొని ఊరంతా వెదకడం మనకు తెలుసు. చెవులో పెన్నిలు పెట్టుకొని దానికోసం వెదికే గుమాస్తా, నానటిపైకి ఎగదీసి ఉంచిన కళ్ళ జోడు కొరకు వెదికే ప్రాధనర్థ సంగతి మనకు తెలుసు. హడావుడిగా సినిమాకు బయలుదేరేటప్పుడు, ఇంటికి తాళం పెడదామంటే, అది కనిపించదు. చెప్పులు కనిపించవు. ప్రయాణం తొందరలో, అన్నీ బాగ్రత్రగా సర్దుకొన్నా ముకొన్నా, తీరా చూస్తే, ఏదో ఒకటి మరిచిపోవడం జరుగుతూనే ఉంటుంది. తరువాత, మనకు బాగా తెలిసిన వ్యక్తిపేరో, ఊరు పేరో నోట్లో ఆడుతుంటేగాని బదుటికి రాదు. ఆ పేరుకు బదులు అలాంటి మరికొన్ని పేర్లు గుర్తుకు వస్తాయి.

కొన్నిసార్లు ఏ తప్పు దొర్లకుండా ఉండాలని

అతి బాగ్రత్ర వహిస్తాము. అయినా తప్పు దొర్లుతుంది. ఉత్తరం పోస్టులో వెయ్యాలని గట్టి నిర్ణయం తీసుకొని గూడ పోస్టు చెయ్యడం మరిచిపోతాము. ఎవరూ బంగారపుటుంగరం పారి వేసుకోవాలనుకోరు. అందులో ప్రియూడిస్తే, ఆ ఊరరాన్ని పారి వేసుకోవాలని ఏ యువతి కుంటుంది? అయినా అలా ఊరరాన్ని పోగొట్టుకొన్న సంఘటనలు అనేకం ఇంతవరకు నేను ఏకనపు పెట్టిన పొరపాట్లు, జన సామాన్యం, మామూలుగ పట్టించుకోదు. విషయం మరి ముఖ్యమైతేనో, నష్టం పెద్దదైతేనో లేక అది మరి అవమానకరంగా ఉంటేనో అప్పుడు వాటిని గురించి ఆలోచించడం జరుగుతుంది. మిగతా అన్ని సందర్భాలలోను, ఏదో యాదృచ్ఛికంగా జరిగిందిలే!- అని కొట్టి పారవేసుంటాము. సరైన శ్రద్ధ వహించకపోవడం వల్ల, ఒళ్ళు దగ్గర లేకపోవడంవల్ల, అలసటవల్ల, మనస్సు మోచోట లగ్నమై ఉండడంవల్ల ఈ పొరపాట్లు దొర్లాయికాని, అంతకంటే లోతైన కారణం ఏమిటోలేదని సరిపెట్టుకొంటాము. ఇవి పాక్షిక కారణాలు, దోహదకారులు మాత్రమే అంటుంది ఆధునిక మనోవిజ్ఞాన శాస్త్రం. బాగా తెలిసిన ఒక వ్యక్తిపేరో లేదా పూరిపేరో జ్ఞప్తి చేసుకోవడానికి, తీవ్రంగా నొసలు జామ ముడివేసి ఆలోచిస్తుంటాము. అయినా ఆ పేరు గుర్తురాదు. ఇక్కడ మనం అలసిపోయి ఉన్నామనిగాని, శ్రద్ధ లేదనిగాని, మనస్సు ఎక్కడో ఉన్నదనిగాని ఎవరైనా అనగలరా?

నిత్య జీవితంలో దొర్లే ఇలాటి అనేక పొరపాట్లను ప్రాయిడ్ నికతంగా పరిశీలించాడు. ప్రాయిడ్ సత్యావ్రవాది. అంటే “ప్రపంచంలో, కారణం లేకుండా ఏకీ జరగదు” అని

అతని సమృద్ధి, అందుకని మనం యాదృచ్ఛికంగా అని కొట్టి పారవేసే “ఈ అల్లు దోపాళీ పైతం కానిం ఉంది; ప్రతి పాపాని వెనుక ఒక సంకల్పం ఉంది; ఉద్దేశం ఉంది” అని సిద్ధాంతీకరించాడతడు. అంతేందుకు మనం బురదలో కాలుజారి పడడానికి, ఎదురుదెబ్బ తగిలి తూలి పడిపోవడానికి వెనుక ఒక ఉద్దేశం ఒక కానిం ఉన్నాయన్నాడు ఫ్రాయిడ్.

అయితే ప్రతి పాపాని వెనుక ఒక ఉద్దేశం ఉంటే, మనం చేసే పాపాల్లాన్ని ఉద్దేశపూర్వకంగానే చేస్తున్నామన్నమాట మేం ఉద్దేశ పూర్వకంగానే వ్రైతే పాపాల్లా చేస్తారా? నీకి మన వ్యవహారిక జ్ఞానం ఒప్పుకోదు. విషయాన్ని ఇంకొంత లోతుగా పరిశీలిస్తే కాని వ్యవహార జ్ఞానానికి ఫ్రాయిడ్ కు మధ్య ఉన్న వైరుధ్యాన్ని పరిష్కరించలేము. నీకిగాను మనం ముందుగా కొన్ని వాస్తవదృష్టాంతాలను పరిశీలించాలి.

ఒకసారి ఒక పార్లమెంటు అధ్యక్షుడు సభా ప్రారంభం గావిస్తూ, “మహాశయులారా! ఈ సభను సమాప్తి చేస్తున్నాను” అన్నాడు. అతడు “సమాప్తం చేస్తున్నాను” అనబోయి “సమాప్తి చేస్తున్నాను” అన్నాడు. ఈ పాపాటును ఆర్థం చేసుకోవడానికి మనకు ప్రకరణాధిక జ్ఞానం (Relevant Knowledge) కావాలి. అంటే అతడు ఏ పరిస్థితుల్లో ఈ తప్పు చేసిందీ తెలియాలి. ఆ సమావేశం వల్ల ఏమి ప్రయోజనం ఉండదని ఆ అధ్యక్షుడు ఎంతో కాలం నుంచి అనుకుంటున్నాడు. అయినా ఆ మాట బయటికి అనగూడదు. కాని అతని అభిప్రాయానికి వ్యతిరేకంగా అది బయటపడనే పడింది. సభను ప్రారంభించాలనే నిర్ణయం, దానివల్ల ప్రయోజనం ఉండదనే విశ్వాసం-ఈ రెండు మానసిక ప్రక్రియలు అంటే ఈ రెండు మానసిక సంక

ల్పాలు ఒక కానితో ఒకటి జోక్యం చేసుకోవడం వల్ల ఒక కానిని ఒకటి అడ్డుకోవడం వల్ల ఈ పాపాటు సాగింది. ఈ పాపాటు జరుగుతున్నప్పుడు తనలో ఉన్న వ్యతిరేక సంకల్పం అతనికి తెలుసు. అరలు ఇలాటి వ్యతిరేక సంకల్పం ఉన్నట్లు తెలియకుండానే పాపాల్లా జరిగే సందర్భాలున్నాయి.

ఒకసారి ఒక జర్మన్ యువతి గొప్పకళాకారుడైన తన తాతతో రోమ్ కు సందర్శనార్థం వెళ్ళింది. రోమ్ కు స్థిరపడ్డ జర్మన్ వాతీయులు, ఆ కళాకారుని మూసించి ఒక బంగారు ముద్రకను బహూకరించారు. ఆ బంగారుముద్రక చాల బాగుంది అయినా ఆ కళాకారుడు దానిని మెచ్చుకోవలసినంతగా మెచ్చుకోలేదు. ఇది ఆమెను బాధించింది. చిరాకు చేసింది. ఇంతలో ఆ కళాకారుని భార్య రోమ్ రావడంతో, మరదలు తిరిగి శర్మసి వెళ్ళిపోయింది ఇంటికి చేరిన తరవాత మాట మొలకె విప్పింది. ఆశ్చర్యం! తన సామానులలో ఆ ముద్రక ఉంది. తన సామాన్లలో ఆదెలా వచ్చిందో ఆమెకు తెలియదు. పాపాటుని గెచ్చాడనుకొంది. అమాయకంగా తెచ్చిన ఆ ముద్రకను వెంటనే పంపిస్తున్నానని భావించి ఉత్తరం వ్రాసింది. తీరాకంపవలసి వచ్చే సరికి ఆ ముద్రకను ఎక్కడ దాచింది మరిచిపోయింది. తన ఈ పరిభ్రామానికి ఆర్థం ఏమిటి? ఆ ముద్రకను తిరిగి ఇవ్వాలని లేదన్న మాట. తిరిగి ఇవ్వరాదన్న ఉద్దేశం తనలో ఉన్నట్లు ఆమెకు తెలియద. ఆమెకు తెలియకుండానే ఆ సంకల్పం ఆమెలో ఉన్నదన్న మాట. ఈ దృష్టాంతంలో తిరిగి ఇవ్వాలనే సంకల్పానికి ఇవ్వరాదనే సంకల్పం ఎలా అడ్డు తగిలిందో చూడండి. అలాగే మనం తీసుకొన్న నిర్ణయాలను అమలుచేయడం మరిచి

నిత్యజీవితంలో పౌరపాట్లు ఎందుకు దొర్లుతాయి !

పోతుంటాము. మన నిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా, మనలోనే ఉన్న పేరొక సంగల్పం అడ్డుకొంటుంది. అందువల్ల మతిమరపు పౌరపాట్లు దొర్లుతుంది. అందుకనే “అయ్యో నా మతి మరుపు మండిపోను” అంటూ ఉంటారు పితామహ తనభర్త ఆ జేతంపై మరొకామెను భోజనానికి పిలిచింది. తీరా ఆ రోజు ఆ యువతి భోజనానికి వస్తే, “ఈరోజు మిమ్ములను భోజనానికి పిలిచానా?” అంది అచాయకంగా ఆ గృహిణి ప్రకరణానికి జ్ఞానాన్ని బట్టి అతిథి చాలా అందమైన యువతి అని దానికి తన భర్త ఎక్కడ పిలిపాడు అని అడిగితే నిగ్రహిణి భయపడినట్లు అయిన ఆ అందాల యువతి భోజనానికి రాకుంటే బాగుండునని ఆ అంతరంగపు టాలోచన. ఈ అంతరంగసంకల్పం ఆ యువతిని ఆహ్వానించిన సంగతినే మరిచిపోయేట్లు చేసింది.

ఒకవ్యక్తిపై ద్వేషం ఉన్నా, అతనిపై సద్భావం లేకపోయినా, అతనికి సంబంధించిన వస్తువులను, అతనిచ్చిన బహుమతులను ఎక్కడో కట్టి మరిచిపోతుంటాము. ఒక యువకుడు తన అత్యంత ప్రాణప్రదంగా చూసుకొంటున్న ఒక పెన్నిలును పౌరపాటు కొంటాడు. కొద్ది రోజులముందు ఈ పెన్నిలు బహుకరించిన అతని శావ దగ్గర నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ ఉత్తరంలో “నీ ప్రస్తుత నిర్వాహకాన్ని సోమరితనాన్ని మన్నించి ప్రోత్సహించే సమయమూ ఉత్సుకత లేవు” అని ఉంది.

ఒక యువకుడు ఈ కథ చెప్పాడు: “కొంత కాలం నుంచి నాభార్య నేను ఎడమొకం పెడ మొహంగా ఉంటున్నాము. అయినా ఒక రోజు ఆమె నాకు ఒక పుస్తకాన్ని చదవమని

ఇచ్చింది. కృతజ్ఞతలు చెప్పి గ్రంథాన్ని చదువుతానని మాట ఇచ్చాను. కాని ఆ పుస్తకాన్ని ఎక్కడో కట్టి మరిచిపోయాను. ఎంతో వెతికాను ఆ పత్రపాత కాని కనిపించలేదు. నెలలు గడిచాయి. ఈ సమయంలో దూరాన ఉన్న మాతల్లి జబ్బు పడింది. ఆమెకు సవర్యలు చేయడం తన భార్యత అని చెప్పి మాతల్లి వద్దకు ఆమె వెళ్ళిపోయింది అప్పుడు ఒక్క మాటుగ నాభార్య సహృదయత, మంచితనం నాకన్నా పొడకట్టాయి. ఆరోజు సాయంత్రం కృతజ్ఞత నిండిన హృదయంతో ఇంటికి వచ్చాను. తీవ్రత సారుగు లాగాను, ఆశ్చర్యం! ఆ గ్రంథం అక్కడే ఉంది. ఆ సారుగు నిత్యం నేను ఉపయోగించే నీ. ఆ పుస్తకం ఇంత కాలం కనిపించకుండా ఈ రోజు కనిపించింది”. ఈ పౌరపాటుకు అర్థాన్ని వివరించవలసిన పని లేదనుకొంటాను. మరొక దృష్టాంతం. భర్తపై భావీకం చేసే భార్య, అతడు జబ్బు పడ్డప్పుడు డాక్టరు వద్దకు వెళ్ళి పథ్యమేమిటో కనుక్కొని తిరిగివచ్చి “నా కిష్టమైనవన్నీ ఆయన తినవచ్చు త్రాగవచ్చును”-అని అంది. “ఆయన కిష్టమైనవన్నీ” అనబోయి. “నా కిష్టమైనవన్నీ” అని అంది. ఆమెకు ఉన్న ‘ఆధికారా’ సంకల్పం ఈ పౌరపాటు చేయించింది. ఇలాంటి నాలుక కరుచుకొనే పౌరపాట్లను మహాకవులైనవారు రమణీయకతకోసం నాటకీయతకోసం వాడుకొంటారు. దృష్టాంతంగా, మహాకవి షేక్స్పియర్ వ్రాసిన Merchant of Venice ను తీసుకోవచ్చు. Act. 111 Sc. 2లో, షేక్స్పియర్ చేయించిన జహ్వస్థాళిత్యాన్ని, రస నిష్పన్నతకు సరాకాష్టగా, సాంకేతికంగా అత్యద్భుతమైన విశేషంగా విమర్శకులు సర్వత్ర అంగీకరించారు. తండ్రీకిచ్చిన మాట ప్రకారం మూడుపేటికలలో సరైన పేటికను

ఎన్నిక చేసుకొన్నవానినే పోర్నియో చేపట్టవలసి ఉంది. దురదృష్టవంతులు కావడాన ఎంతోమంది వరులు సరైన పెట్టెను ఎంపిక చేయలేకపోయారు. తను మెచ్చిన, తనకు వచ్చిన, ప్రేమించిన, బెసానియో గూడ అందరిలాగే సరైన పెట్టెను ఎంచుకోలేకపోతే తన గతి ఏమవుతుందని భయపడింది. తను అతని దాననే అని చెప్పాలనుకొంది. మరి అది తండ్రికి చేసిన బాసకు విరుద్ధం. ఈ రకమైన మధన ఆమెలో చెలరేగుతుండగా - షేక్స్ పియర్ ఆమెచేత ఒక పొరపాటు ద్వారా, ఆమె ఉద్దేశాన్ని ఎలా వ్యక్తం చేయిస్తాడో చూడండి: పోర్నియో ఇలా అంటున్నది:

“ఎవరో చెప్తున్నారు నిన్ను పోగొట్టుకోనని; నీకు సరైన మంజూష ఏదో చెప్పగలను; అప్పుడు నాది మిథ్యాశపథమవుతుంది; అందుకని అన్నమాట తప్పలేను; నీవు నన్ను కోల్పోవచ్చు... నీ కన్నులభిక్ష ప్రములు గాన, నన్ను దహించి రెండవ భాగం చీల్చినవి; నాలోని ఒక భాగం నీది; రెండవ భాగం ‘నీది’ — ‘నాది’ అని నేను అనాలి. మరి నాది అయినదంతా నీదే కదా,” అని ముగిస్తుంది. ఒక భాగం నీది అని చెప్పాక, రెండవ భాగం నాది అని చెప్పాలి. కాని పొరపాటున రెండవ భాగం గూడ నీదే అంటుంది. “నాదయినదంతా నీదే”, అని ఆ పొరపాటును సమర్థిస్తుంది. ఈ పొరపాటు ద్వారా పోర్నియో “నేను నీదాననే” అని బెసానియోకు స్ఫురింపజేసింది. అటు తండ్రికి చేసిన బాస మీరలేదు. ఇటు తన ఉద్దేశము నెరవేరింది. ఇటు వంటి పొరపాటు మహాకవులకు మాత్రమే ఉంది. ఈ పొరపాటు రెండవ కాల సంకల్పాల రాజీరూపం.

ఇటువంటి పొరపాటు పిలర్ వాలెన్ స్టీన్

వ్రాసిన “పికోలోమిని” అనే నాటకం ఒకటవ అంకం ఐదవదృశ్యంలో కానవస్తుంది. మాక్స్ పికోమిని యువకుడు. అంతకు ముందు యుద్ధం అంటే ముందుకు దూకే ఇతడు, రాజు వాలెన్ స్టీన్ వఱకున అత్యుత్కృతంతో “శాంతి వలని లాభాలు”ను గూర్చి ఉపన్యాసాలివ్వడం మొదలు పెట్టాడు. రాజుగారి అందాలకూతురితో పయనం సాగిస్తున్నప్పుడే అతనికి శాంతి వలని లాభాలు ఆకస్మికంగా తెలిసివచ్చాయి. పికోలోమిని రంగ నిష్క్రమణం చేస్తుండగా అతని తండ్రి ఆక్షేపియో, రాజసభసభ్యుడు క్వెస్టెన్ బర్గ్ ల మధ్య సంభాషణ ఇలా సాగుతుంది :

క్వెస్టెన్ బర్గ్ : మిత్రమా అతనిని ఆ భ్రమలో పడి కొట్టుకు పోనిద్దామా? అతనిని మనకు దూరం కానిద్దామా? అతని కన్నులు తెరిపించవద్దా!

(ఆలోచననుంచి లేప్పరిలి) నా కన్ను తెరిపించాడు.

క్వెస్టెన్ బర్గ్ : ఏమిటి మీరంటున్నది?

ఆక్షేపియో : అభిశప్తమీ ప్రయాణం.

క్వెస్టెన్ బర్గ్ : ఏమిటి? ఎందుకని?

ఆక్షేపియో : మిత్రమా నాతో రా! నా నాతోరా! నేను ఇక్కలి వెంటనే ఆ ఆశుభసంకేతాన్ని అనుసరించాలి. నా కళ్ళతో చూడాలి. నాతో రా!

క్వెస్టెన్ బర్గ్ : ఏమైందిప్పుడు ఎక్కడకు మీరు వెళ్ళేది?

ఆక్షేపియో : (కంగారులో) ఆమె దగ్గరకు, ఆమె దగ్గరకు.

క్వెస్టెన్ బర్గ్ : ఏమిటి మీరనేది?

ఆక్షేపియో : (నాలుక కరచుకొని) రాజుగారి దగ్గరకు.

ఆక్టేవియో చెప్పాలనుకుంది రాజాగారి దగ్గర కని. కాని అతడు నోరు జారి ఆమె దగ్గరకు అని వేశాడు. రచయిత ఈ పొరపాటును ఆక్టేవియో చేత చేయించడంలో ఉద్దేశం ఏమిటి? ఆ యువస్థైనికుడు మాక్స్ సిలోమిని శాంతి ప్రేలాపన వెనుక దాగివున్న ప్రభావాన్ని, అంటే రాకుమారి అందాలమత్తు అతని మీద వేసిన ముద్రను ఆక్టేవియో గుర్తించాడని మనకు తెలియజేయడం.

మనం ఇంతవరకు పరిశీలించిన ఉదాహరణలను బట్టి చూస్తే కొన్ని సందర్భాలలో ఒకే విషయంపై రెండు సంకల్పాలుంటాయని, ఒక సంకల్పం రెండవదానితో ఢీకొనడం వల్ల పొరపాట్లు దొర్లుతాయని, మరికొన్ని సందర్భాలలో అయివ్వత గూడ కారణమేనని తెలుస్తుంది. కొన్ని భావాలు పైకి చెప్పేవి ఉంటాయి, మరి కొన్ని చెప్పగూడనివి ఉంటాయి, చెప్పగూడని వాటిని అణచి పెట్టాలని నిర్ణయం తీసుకొన్నప్పుడే పొరపాట్లు ఎక్కువగా దొర్లే అవకాశం ఉంది. అణచబడిన సంకల్పం, లేదా అయివ్వత, మన అభిమతానికి వ్యతిరేకంగా బయటికి రాజొస్తుంది. ఈ లోపల దీనికి బదులు, ఏదో ఒకటి చెప్పాలనుకొంటాము. అణచబడిన సంకల్పం ఈ సంకల్పాన్ని మార్చిగాని, దీనితో మిళితమైగాని, దీనిని ఆవలికి నెట్టిగాని దీని స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తుంది. కొన్నిసార్లు రెండు సంకల్పాలు రాజీపడి కొత్తరూపాలు దాలుస్తాయి. అంటే పొరపాట్లు రెండు సంకల్పాల పాక్షిక ఓటమి-విజయాలకు ప్రతీకలు.

అయితే ఇలా రెండు సంకల్పాలు - ఒకటి అవునని రెండవది కాదని - ఢీకొంటున్నప్పుడు, ఆ రెండింటిలో కాదనే సంకల్పం, మనలో ఉన్నట్లు మనకు తెలుస్తుందా? దీనికి సమాధానం కోసం మనం ప్రాబ్లమ్ ని ఆశ్రయించాలి. వ్యతిరేక సంకల్పం కొన్ని సందర్భాలలో తెలుస్తూనే ఉంటుంది - పార్లమెంటు అధ్యక్షుని ఉపన్యాసంలో లాగ, మరికొన్ని సందర్భాలలో అలా తెలియదు - బంగారు ముద్రకను తిరిగి ఇవ్వరాదన్న సంతకంలా ఈ వ్యతిరేకసంకల్పం వక్రకు తెలియకుండానే, వక్రలో ఎక్కడ ఉంది? అతని అచేతనంలో అంటే Unconscious లో ఉన్నదంటూ ప్రాబ్లమ్, ఆసలు ప్రాథమికంగా మనఃప్రక్రియలన్నీ అచేతనాలు, మనం చేతనాలని చెప్పకొనే ప్రక్రియలన్నీ వైయక్తికాలు. మన మానసిక ప్రక్రియల మొత్తాన్ని సముద్రంతో పోలిస్తే, సముద్రం లోపలి నీరంతా అచేతనానికి, పై భాగమైన తరంగాలు మాత్రమే చేతన ప్రక్రియలకు సమానమవుతాయి. కాని మనం ఈ అలల భాగాన్నే 'మొత్తం మనస్సు' అనుకొంటాము. మన చేతనంలో ఎలాగైతే ఆలోచన, అనుభూతి, సంకల్పాలు ఉన్నాయో అలాగే అచేతనానుభూతి, ఆలోచన, సంకల్పాలూ ఉన్నాయి. ఈ అచేతన సంకల్పాలు తనలో ఉన్నట్లు వ్యక్తికి తెలియవు, ఇలా అచేతన సంకల్పాలు వ్యక్తికి తెలియకుండానే వ్యక్తిలో ఉంటూ అతని చేతన సంకల్పాలను ఎదుర్కొంటున్నాయి; ప్రభావితం చేస్తున్నాయి. అందుకే పొరపాట్లు దొర్లుతున్నాయి.

(అలిండియా రేడియో విజయవాడ వారి పోజన్యంతో)

మనో విజ్ఞాన శాస్త్రానికి సంబంధించిన మరొక రచన "నేటి సమాజంలో కల"

పై నందికల్ ప్రచురించబడును. రచయిత : అన్నపరెడ్డి వేంకటేశ్వరరెడ్డి

రాసలీల

కుమారి పి. రాజ్యలక్ష్మి

రావణ సంహారం అనంతరం రాముడు అయోధ్యకు తిరిగి వెళుతూ మహామునులను కలుసుకొని, చాకి వీవైనా కోరికలుంటే తాను తప్పక తీరుస్తానని, వరంకోరుకొమ్మని అంటాడు. కోటి మన్మథాకారుడైన రామచంద్రుని దివ్య మూర్తిని చూడగానే మనులకు విచిత్రమైన మనోవికారం కలిగి, తమ ముసులలో పున్న కోరికను తీర్చమని ప్రార్థిస్తారు. వారి కోరికను విన్న శ్రీరాముడు, తాను వారి కోరికను ద్వాపరయుగంలో కృష్ణావతారమై తీరవ్వడం తప్పక తీరుస్తానని మాట యిస్తాడు. ఆ మహామునులే ద్వాపరములో గోపికలుగా జన్మ ఎత్తి, 'రాసలీల' ద్వారా తమ కోరికలను తీర్చుకున్నారు.

'రసము' అంటే మనసును రంజింపజేసేది అని అర్థం. రసముతో కూడిన అనుభవము కలిపి రాసక్రీడ. క్రీడ అవగా మనస్సుకు పుల్లాసము కలిగించేటటువంటి ఒక అట. ఈ 'రాసక్రీడ' సమయములో జీవాత్మ, పరమాత్మలో కలిసి అనంతమైన ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంది.

కరదృతువులో ఒక రాత్రి పిండి ఆరబోసి నట్లు వెన్నల బృందావనాన్ని తక్-తళలాడి స్తున్నది. ప్రక్కనే తరంగాల గల-గల ధ్వనులతో యమున వయ్యారంగా ప్రవహిస్తున్నది. సగం రాత్రి ఆపుతున్నది. కృష్ణుడు, వేణువు తీసుకొని మెల్ల-మెల్లగా నడుస్తూ యమునా నదీ తీరానికి చేరుకున్నాడు. ఆ పండు వెన్నలలో నీలమేఘశ్యామడు, గోపికా మనోహరుడు కదంబవృక్షము క్రింద నిలుచుని వేణువుతో పాట పాడనారంభించాడు. ఆ పాట, వెన్నల తేటికి తేనెను అప్పిచ్చినట్లుంది. బృందావనములో పువ్వుల తీగలపై విహారిస్తున్న మందభాయువులు, పువ్వుల తావులతో పాటు, ఎగానామ్మ తాని కూడ మోము

కుంటూ వెళ్ళి గొల్ల భామలకు విందు చేయ సాగింది. వేణుగానం, చెవులకు సోకగానే గోపికలు, మోధపుని కోసం యమునా నదీ తీరానికి చేరుకున్నారు. తనకోసము తనవారిని సైతం వదలుకొని వచ్చిన గోపికలను ఉద్దేశించి కృష్ణుడు యిలా అన్నాడు—

ఇహ విధి వేద - మరగ సునా.

కవట తడి పతి కరా, హాహ తమ జీయ సునా॥

“ఓ తరుణులారా! భర్తను మించిన దైవము లేడని, భర్తను భక్తితో పూజించేవారు పతి వ్రతలని వేదాలు తెలుపుతున్నాయి కపటాన్ని వదలి మీరు మీమీ భర్తలను పూజించండి. దైవస్వరూపమైన భర్తను వదలి, యిలా నా వద్దకు రావటానికి మీకు సిగ్గు కలగ లేదా! ఇక్కడకు రావటం వలన మీకు లాభించేదేమిటి! భర్త మూర్ఖుడైనా, వృద్ధుడైనా, పతితుడైనా, రోగియైనా ఆతని పట్ల అనురాగం చూపాలే గానీ, యిలా రావటం చాలా తప్పు కాదా! నా మాట విని మీరు, మీమీ యిళ్ళకు తిరిగి వెళ్ళండి. మీ తల్లి-తండ్రులు, సోదరులు, భర్తలు మీ కొరకు వెదుకుతుంటారు. భర్తను పూజించడంలో పున్న ఆనందం, యిలా భర్తరాత్రి పూట నా వద్దకు రావటంలో ఏమాత్రం న్యాయం లేదని తెలుసుకోండి” అంటూ కృష్ణుడు వారికి హితవు చెప్పాడు.

కృష్ణుడు ఈ విధంగా మాట్లాడేసరికి ఎంతో ఆనందంతో మధువనానికి వచ్చిన గోపికల ఉత్సాహమంతా నీరు కారినట్లు అయింది.

తమ పావత హమ మోష న హాహ.

హా హాయి లెవై హమ ప్రణయ హరసవ

క్రితువన నాహ॥

“కృష్ణా! ఈ విధంగా మమ్మల్ని నిరు

త్యాహవరచి, తిరిగి వెళ్ళిపోగునటం నీకు న్యాయమేనా? రాజీవలోచనుడవైన నీన్న వదలి, మమ్ములను బ్రూదావనానికి ఎలా వెళ్ళ మంటావు? నీన్న మించి హీతుడు-ప్రియుడు మాకు ఈ పల్లెకాలలో ఎవరూ లేరని నీకు తెలియదా? నీవు వేయి చెప్పు లక్ష చెప్పు మేము తిరిగి వెళ్ళటమంటి బరగదు. మా తల్లి-తండ్రి, తోడు-సిద్ధ సర్వం నీవే అనుకున్న మమ్ములను ఇలా నిరాశపరచటం నీకు భావ్యమేనా గోపాలా?"

గోపికల మాటలు విని కృష్ణుడు నవ్వి, "ఓ యువతులారా! మిమ్మల్ని రీక్షించటానికి ఇంత నాటకం ఆడారు. నిశ్చలమైన మీ ప్రేమకు నేను గానుడినయ్యాను. నా మాటలకు లొంగక నిశ్చలంగా వున్న మిమ్మల్ని చూస్తూ వుంటే నాకు చాలా ఆనందంగా వుంది."

కియో జిహ కాల తవ హేష నరీ.

దేహా ఫల హై తురక లేహ తమ అవి మరీ,

హరష చిత కరహ దుఃఖ దేహా దరీ .

"ప్రియతమలారా! ఏ కోరిక కోసమై మీరు తపమాచరించాగో, దాన్ని ఈ రోజు నేను తీరుస్తాను. రాసనృత్యాన్ని రచిస్తాను. నాతో కూడి మీరు అనంతమైన ఆనందాన్ని అనుభవించండి. అమృతపు తునకల వంటి ఈ మాటలను వినగానే గోపికల ముఖాలు కమలాంబలాగా వికసించుకున్నాయి. నలువైపులా గోపికలూ, నడుమ రాధా-కృష్ణులూ, చంద్రుని చుట్టూ తారల్లాగా మెరిసిపో సాగారు."

హవో హయా ఘన . ఘన ఆంకర దామిపి.

ఘన ధామివిధామివి ఘన ఆంకర, కోరిక హరి

ప్రణ తామివి .

"నమ్ముల నడుమ మెరుపు తీగలా, మెరుపు తీగల ప్రక్కవ మమ్ములూ మెరిసిపోసాగాడు నీలమేఘశ్యామిడు. యమునా నదీ తీరం. మల్లిక, సాధురమైన సువాసనలను వెదజల్లు తున్నది. గోపికల హృదయాలలో కోరికను మరింతగా రేపుతూ చంద్రుడు తన కాంతిని వ్యావైపులా ప్రసరింపజేస్తున్నాడు. మృగ నయనలూ, గజగామినీలూ అయిన గోపికలతో కూడి మాధవుడు, రాసనృత్యం ఆడ సాగాడు. గోపికలు ఎంతటి ఆదృష్టవంతులు కాకపోతే జీవితలకు సైతం ఆదృష్టమైనటా వంటి ఇంతటి ఆనందం ఎట్లు లభిస్తుంది!"

కృష్ణునితో కూడి రాసనృత్యం ఆడుతున్న గోపికలకు భూలోకములో అందరికన్నా తాము గొప్పవారమని గర్వించునాగారు. ఇది కృష్ణుడు కనిపెట్టాడు. వారి గర్వాన్ని అణచటం కోసమని మాధవుడు, రాధతో సహా అంతర్ధానమయ్యాడు. ఆ సమయంలో గోపికలు అనుభవించిన బాధ చెప్పనలవికాదు. కృష్ణుడు అలా ఎందుకు మాయం అయ్యాడో వారికి అర్థం కాలేదు. కృష్ణుని బాడ తెలుపమని వారు మధువనంలోకి ప్రతి అణువణువును బ్రతిమిలాడసాగారు.

కహి తోరి బవ బేరీ కహా తై దేవే హై నందనందన.

బాహహా ధో మాంతి కహా తై, హయే హై తవ .
నందన .

"ఓ లతలారా! మాధవుడు ఎక్కడున్నాడో తెలుపరా? మాలతీ! చందకలేప ధారిత్రైన కృష్ణుడు ఎక్కడున్నా కనిపించాడా? ఓ చంపకమా! కాడంబరీ! కుముదినీ! గోపాల! చెందున్నాడో కనీసం మీరైనా తెలుపరాదా? ఓ కమలమా! లక్ష్మీరతియైన విశాలనేత్రుని నీవు చూసావా? ఓ తులసీ! నీ ప్రియతము

శ్రీ రామకృష్ణ ప్రభ

జై నీలమేఘశ్యాముడు నీకై నా అగపడలేదా! ఓ హంస మయూరములారా! కన్నయ్య జాడను మీరై నా తెలుపరాదా?"

ఈ విధంగా గోపికలు ఆర్తులై అనేక విధములుగ విలపించసాగారు. యమునా నదీ తీరం వద్ద కానీ, మధువనమందు కానీ గిరిధారి వారికి కనిపించకపోయేసరికి, గోపికలలో ధైర్యం గన్న నిల్లసాగింది.

తన నాగరీ జియ గర్వ బధాయో!

మో నమాన తియ బెర నహి కోవు, గిరిధర

మై మీ దన కరిపాయో ॥

“గోపికలకు చూసేసరికి, రాధకు తాను అందరికన్నా చాలా గొప్పదానిననే అహంభావం కలిగింది. అంతేకాదు తనను మించిన శ్రీ ఈ ముల్లోకాలలో లేదని, గిరిధరుడు తన వశం అయ్యాడని, తాను ఏది చేపితే అదే చేస్తాడని భావించసాగింది. మాధవుడు తన కోసమనే రాసనృత్యాన్ని రచించాడని, తన వంటి తెలివికలదీ, అందమైనదీ ఎక్కడా లేదని గర్వపడసాగింది. ఆ ఆనందంతో ఆమె కృష్ణుని, తామరతూడులవంటి తన చేతులతో బంధించింది.”

కహో భామిని కంఠ పో, మోహి కంఠ వధా వహా!

స్వత్య కరక అతి క్రమ వయో, తా క్రమహి

మితా వహా ॥

“రాధ, గోవిందుని తన చేతులతో బంధించి ‘మాధవా! నృత్యమాడియాడి చాలా ఆలసి పోయాను. సుకుమారమైన నాపాదాలు నృత్యం చేయటంతో ఎలా కండిపోయాయో చూడు. నన్ను నీ హామలతో బంధించి నా అలసటను దూరం చేయవా?’ రాధ మాటలకు కృష్ణుడు నవ్వి, ‘మన శరీరాలు వేరైనా ప్రాణమొక్కటే అన్నది సత్యమే. కానీ ఎప్పుడైతే ‘గర్వం’ అనేది ఉద్భవిస్తుందో అక్కడ నేను ఒక్క-

డుణమైనా వుండను.’ ఇలా అంటూ కృష్ణుడు రాధకు కనబడకుండా మాయం అయ్యాడు.”

జో దేవై ద్రుమకే తరై, మురటి సుకుమారీ!

వకక భయో నది సుందరీ యహ తో రాధారీ ॥

“గోపికలు, కృష్ణుని కోసం వెతుకుతూ తమాలవృక్షం వద్దకు వచ్చేసరికి, ముఖమంతా వడలి నేలమీద వ్యాకులంగా పడి వున్న రాధ వారికి కనిపించింది. కృష్ణునితో సహా అంతర్ధానమైన రాధ ఈ విధంగా కనిపించటంతో వారి ఆశ్చర్యానికి అంతు లేకుండా పోయింది. తెలివి లేకుండా పడివున్న రాధను ఎలా సేదతీర్చాలో వారికి అర్థం కాలేదు. అంతేకాదు రాధను వదలి కృష్ణుడు ఎక్కడికి వెళ్ళాడో వారికి ఎంతకూ బోధపడలేదు. మాధవుడక్కడని ఎంత ప్రశ్నించినా వారికి రాధనుండి ఎలాటి సమాధానం దొరకలేదు.”

గోపికలంతా, తమ తప్పు ఏదైనా వుంటే తమించి ఒక్కసారి తమకు దర్శనమివ్వమని కృష్ణుని ప్రార్థింపసాగారు.

కృపా విండు హరి కృపా కర హో!

అవ శాన్తై చరగర్వ బధా యో, సో జివి

హృదయ ధర హో ॥

“‘హే కృపానిధీ! మా మీద కృప చూపవా? అజ్ఞానలమైన మమ్ములను గర్వం జయించటంతో కన్నుమిన్ను కానక ప్రవర్తించాము. దాన్ని నీవు మనసులో పెట్టుకోవద్దు. కరుణించి నీ సుందరరూపాన్ని దర్శించే భాగ్యం కలుగజేయి. కృష్ణా! మనసావాచా కర్మణా నిన్నే నమ్ముకొన్న నీ వారిపై యింతటి కఠిన్యాన్ని చూపటం నీకు న్యాయమేనా!’ పదహారు వేలమంది గోపికలు గర్వాన్ని వదలి తనను యిలా ప్రార్థించే సరికి కృష్ణునికి వారిపై చాలి, ప్రేమ కలిగాయి.”

కృష్ణుడు, గోపికల పిలుపు విని ఆగలేక వారి ముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. మందస్మితవదనుడైన గిరిధరుని చూడగానే గోపికల ఆనందానికి హద్దు లేకపోయింది. గోపాలుడు తిరిగి రాసనృత్యములోని రసమాధుర్యాన్ని గోపికలకు వివరించాడు. గోపిక ప్రక్కన గోపాలుడు, గోపాలుని ప్రక్కన గోపిక, వారి నడుమ రాధా - మాధవులు రాసనృత్యం చేయసాగారు. ముగ్ధ మనోహరమైన ఆ నృత్యాన్ని తిలకించటానికి దేవతలకు రెండు కళ్ళు చాలలేదు. గగనమంతా దేవదుందుభులతో ప్రతిధ్వనింప సాగింది.

బావత రాసమండల ప్యారో ।

ముకుటః ఐదక, యువక కుండలకీ, విరతత నంద
దులారో ॥

“రాసనృత్యం అత్యంత మనోహరంగా సాగుతున్నది. నందనందనుడు నృత్యం చేస్తూ వుంటే అతనితోపాటు, శిశిపింఛం కూడ అందంగా వివిధ రంగులను విరజిమ్ముతూ, నృత్యం చేయసాగింది. చెవులకున్న మకర కుండలాలు తమ కాంతిని నలువైపులా విరజిమ్ము సాగాయి. వత్సస్థలం మీద ముత్యాల సరా లతో పాటు వనమాల శోభించసాగింది. కృష్ణుడు వేణువు నూడుతూ నృప్తిలోని అణు

వణువును పులకరింప చేయసాగాడు. ఆ స్వర మాధుర్యానికి ప్రకృతి పైతః వివశురాలయింది. ప్రజాంగనలు రాసము యొక్క రసములో మునిగి తేలసాగారు. ఎంతమంది గోపికలు వున్నారో, కృష్ణుడు అన్ని రూపాలై, అందరికీ ఆనందాన్ని కలగ చేసాడు.”

రాసలీల, ప్రజలీలలన్నిటిలోను మనోజ్ఞము, సుఖదము, రసరూపమైనది. ఆ లీలలందు కృష్ణుడు తన సౌందర్యమాధుర్యముల యొక్క పరాకాష్ఠను ప్రదర్శించాడు. కోటి కందర్పుల దర్పనమును ఆతని రూపరసమును ఎవరు తమ నయనముల ద్వారా పానము కావించారో, ఆలింగ, పరిరంభణ చుంబనముల ద్వారా ఆ ఆత్మరామునితో రమించారో ఆ గోపికలు మహాభాగ్యవంతులు. ఈ రాసక్రీడ ద్వారా గోపికలు కృష్ణునిలో తాదాత్మ్యం చెందారు.

రాసనృత్యాన్ని వర్ణించి చెప్పటానికి వీలు కాని మహాత్తరమైన సన్నివేశం. నృప్తిలోని మాధుర్యమంతా ఏకమైనా ‘రాసనృత్యానికి’ సరితూగ దేమో. అంతటి మనోహరమైన లీలను స్వయంగా చూసి ఆశుందించి రచించిన సూరదాసు ధన్యశ్రీవి

.నై పంచికతో ‘పడురాగవనం’

ముహించై

50 ఏండ్ల సాధన

ప్రయాగలో మొన్న జరిగిన అర్ధశతాబ్ద మేళకు హాజరయిన భక్తులలో చెంగల్పట్టు జిల్లాలోని పెనుంచేడు గ్రామవాసి ఎల్లయ్య ఒకడు. నూరేండ్లకొకసారి మాత్రమే వచ్చే ఘోమవతి అమావాస్య వల్ల ఈ కుంభమేళకు ఒక విశిష్టత ఉన్నదని ఏదో పత్రికలో ప్రకటన చదివి ఉత్తేజితుడైనాడతడు. అటు తిరుపతి

దాటని ఇటు కంచి దాటని అతను అంత దూరం ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యాడు. “సోమ వతి అమావాస్య ఏమిటి! దాని విశేషమేమి! ఆ రోజు పాటించవలసిన నియమాలేమి! తెలియజేయగలరు” అని ఆ ప్రకటన చేసిన పత్రికాసంపాదకునికి లేఖ వ్రాశాడు ఎల్లయ్య ప్రయాణానికి ముందు, “ఈ సంచారగవనం

యాలు నాకు తెలియదు. పంచాంగ పండితులెవరినైనా అడిగి మీ ప్రశ్నలకు సమాధానాలు తెలుసుకోండి” అని జవాబు వచ్చింది. “ఈ సోమవతి ఆమావాస్య రహస్యం తెలుసుకోవలెమటో సోమవతి ఆమావాస్య వచ్చేట్లుండే” అని అనుకొని అతను ఆరహస్య భేదన ప్రయత్నం విరమించుకొని ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యాడు. ప్రయాగ చేరాడు. త్రివేణీ సంగమంలో ముసకలు వేసి లేచాడు. ఒడ్డు చేరాడు అనుకొని విధంగా అక్కడ అలెనికి ఆతని బాల్యమిత్రుడు కొండయ్య కనిపించాడు. కొండయ్య 50 ఏడ్ల ముందు ఇల్లు వదలిపెట్టి మాయమైపోయాడు. అప్పుడతని నలుమూలల వెదకినవాళ్ళో ఎల్లయ్య కూడ ఒకడు. కాబట్టి ఇప్పుడతని ఆశ్చర్యానికి అంతలేదు “కొండా!” అని అతని పిలిచాడు. (50 ఏడ్ల తరువాతి గుర్తించడం సాధ్యమా అని ప్రశ్నిస్తే మన కథ సాగదు. కాబట్టి చాళిద్రూ ఒకరినొకరు గుర్తించినారని అనుకుందాం). కొండయ్య వెనుదిరిగి ఎల్లయ్యను గుర్తించి అతని దగ్గరకు వచ్చి “ఇప్పుడు నా పేరు కొండయ్య కాదు. నేను కట్టుకున్న గుడ్డలు నీకు కనపడడం లేదా? ఎందుకలా ఆపాత పేరుతో అతని పిలిచావు. ఇప్పుడు నా పేరు స్వామి శ్రీహరినామామృతాస్వాదనానందసూక్ష్మ” అని అన్నాడు. ఎల్లయ్య అప్పుడన్నాడు కదా: “నీ పేరు చెప్పడంకన్నా సోమవతి ఆమావాస్య రహస్యం తెలుసుకోవడం సులభం అనిపిస్తుంది నాకు. సరే ఇక కొండా అని పిలువను. హరీ అంటాను. నీవు గ్రామం వదలి 50 ఏడ్లయింది కదా! ఇప్పుడైనా తిరిగి రావచ్చుకదా! ఇన్నేడ్లు సాధనలు చేశావు. వచ్చి మా కేదైనా మార్గం చూపరాదా?” అన్నాడు. “నేనింకా సాధనలు మొదలుపెట్టలేను”

అన్నాడు శ్రీహరిసరస్వతి. “వితే ఈ 50 ఏండ్లు ఏం చేశావు?” అని ఆశ్చర్యంతో అడిగాడు ఎల్లయ్య. “ఇల్లు వదలిపెట్టిన వెంటనే నేనొక గురువును ఆశ్రయించాను. ఆ గురువు నాకు మంత్రదీక్ష ఇచ్చి జపం ఎలా చేయాలో కొన్ని నియమాలు చెప్పారు. బిల్వవృక్షం క్రింద కూర్చోపి జపం చేయాలన్నారు ఆ బిల్వవృక్షం కొండ సరిహద్దుగానో సముద్ర సరిహద్దుగానో లేదా నదీతీరానికి చెందిందిగానో ఉంటే ఆత్మంత్ర క్షేమం అన్నారు. జపం రోజుకు కొన్ని వేలు చేయాలి గనుక జపంలో గంటల తరబడి కూర్చోనవలసి యుంటుంది గనుక సులభంగా భిక్ష దొరికే తావును నా సాధనా స్థలంగా ఎన్నుకోమని కూడ చెప్పారు. నేనీ 50 ఏడ్లుగా తిరిగాను. నా సాధనకు అనువైన స్థలం దొరక లేదు. బిల్వవృక్షాలున్నాయిగాని అవి నాకు కావలసిన తావుల్లో ఉండడం లేదు నాకు కావలసిన తావుల్లో బిల్వవృక్షం కనబడినప్పుడు ఏమాతనందంటే ఆ చుట్టూ ప్రక్కల భిక్ష పుట్టని గ్రామాలుంటాయి. ఒక సారి గోదావరీతీరంలో అన్నీ కుదిరినట్లే కుదిరింది అంతలో వెల్లువ వచ్చి ఆ బిల్వవృక్షం కొట్టుకపోయింది. ఈ మధ్య గంగాతీరంలో అన్నీ చక్కగా కుదిరాయి కాని ఒకసారి దేహం పట్టకుంది. మా గురువు ఉపదేశించిన మంత్రంలో ‘వింక్లీం’ అనాలా ‘కీం విం’ అనాలా సందేహం పట్టుకుంది. ఏమీ తోచక ఈ కుంభ మేళకు వచ్చాను. నీవు కనబడ్డావు. సంతోషం” అన్నాడు శ్రీహరిసరస్వతి అనబడే కొండయ్య. “భేష్! ‘సంతోషం’ అని వట్టి మాట పలికావు. నేను చూస్తూనే ఉన్నాను. నీముఖంలో సంతోష ఛాయలే లేవు. నీడల్లా నీముఖంలో విహవచ్చాయలే పులుముకొని ఉన్నాయి. సాధనపేరుతో ఇల్లు

వదలిపెట్టి ఈ 50 వందలలో నీవు సాధించింది ఈ ఏడుపుముఖం. నీలాంటి ఏడుపుగాళ్ళే ఎక్కడ చూసినా! ఈ దరిద్రం దేశానికి ఎప్పుడు పుట్టిందో ఎలా పుట్టిందో తెలియదు, లౌకికజీవనం ఆధ్యాత్మికజీవనం అనే వేటు బాటు చేసి ఎల్లలు గీసి ప్రచారం చేసి దాన్ని ఒక సంప్రదాయంగా చేసేసి దేశాన్ని పాడు చేసేశారు. ఈ వేటుబాటు వల్ల దేశంలోని సోమరులకు పరాన్నభుక్తులకు ఆధ్యాత్మిక జీవనం చేరుతో ఒక గౌరవప్రపంచమైన జీవనం సంఘంలో ఏర్పడిపోయింది. నీకా సాధనను బోధించినవాడు ఇంకా బ్రతికింది నాకు కనబడితే నాలుగుదినాల్లోనే ఉంది. ఇన్నేండ్లు సంవారం చేసిన మీ అన్న పెరుమాళ్ళు ఎక్కడ! నీవెక్కడ! అతిని ముఖం ఎంత కళగా ఉండేది! పోయిన వైకుంఠవీరేశ్వరినాడు చనిపోయాడు. చనిపోకముందు కొన్నిరోజులు జ్వరంలో ఉన్నాడు. హాస్పిటల్ కు వద్దన్నాడు. “నాపని అయిపోయింది. వైకుంఠవీరేశ్వరితో జా వెళ్ళిపోతాను” అన్నాడు. అలాగే పోయాడు. శురు ఊరంతా భీష్ముడయ్యా భీష్ముడని ఒకటే పొగడ్త. మనిషంటే అలా ఉండాలి. ప్రాద్దున అంతి గంజి, మధ్యాహ్నం అంతి అన్నం, రాత్రి అంతి శుగటి తిని భూదేవిని నమస్కరించి అతను ఎంత సాధించాడు, ఎండని పోషించాడు, ఎందరిని రక్షించాడు నీకేమి తెలుసు! ఊరులో ఏ పెద్ద కార్యమైనా ఏ చావుకార్యమైనా మరే కార్యమైనా స్వంత పనిలా నెత్తిన వేసుకొని ఎంత సంతోషంగా చేసేవాడు! అక్కింటివారు పక్కింటివారు తగాదాలు పెంచుకొని కోర్టుల కేక్కుడానికి సిద్ధపడతూంటే అడ్డుపడి మధ్యస్థం చేసి తగాదాలు పై నెల చేయడం ఎన్నిసార్లు లెక్కే

లేదు వేసవిసెలవుల్లో ఇండ్లదగ్గరే ఉన్న చిన్న పిల్లలనంతా చేరదీసి బావికి తీసుకపోయి వాళ్లకు ఈతనేర్పేవాడు తన స్వంతపనో ఇతరుల పనో ఏదో ఒకటి ఎప్పుడూ చేస్తూనే ఉండేవాడు. అటు ఇటు కదలలేని జడివాసలరోజుల్లో కూడ ఇంట్లో ఊరక కూర్చునేవాడుకాదు పలుపులు పగ్గాలు పెనవేస్తుండేవాడు. పనివాళ్ళ దగ్గర ఎంత చక్కగా పనిచేయించుకొనేవాడు! వాళ్ళకు రామాయణ భారత భాగవత కథలు ఒకవైపు చెప్తూ వాళ్ళకు అలరింపజేస్తూ అదే సమయంలో పని కూడ చక్కగా చేయించు కొనేవాడు. అంత గుండె ధైర్యం ఎవరికుంది? రాత్రుల్లో కావలికొస, పొలాల్లో పడుకోడానికి పోయేటప్పుడు చేతిలో బ్యాటరీగాని లాంతరుగాని ఏమీ ఉండదు. ఎంత చీకైనా ఆ గనికల్లో కట్టరు టకటకలాడించుకుంటూ వెళ్ళిపోయేవాడు. పాములు ఆ గనిమల మీద ప్రాకలాడుతుంటాయనే భయమే ఉండదు. “నా ఆయుధు ఉండేంతవఱకు బ్రతుకుతాను భయమెందుకు?” అనేవాడు. గ్రామ పంచాయితీ ఏర్పడినప్పుడు అందరం అతణ్ణి ప్రెసి డెంటుగా ఉండమన్నాం. ఎంతో బ్రతిమలాడి చూశాం. ఒప్పుకున్నాడు కాదు. “దేవుడికి దూరం అయిపోయే రాజకీయాలు నాకొద్దు బాబూ” అని ఒకటే సమాధానం ఖండితంగా చెప్పేశాడు. అతనిదయ్యా జీవితం అంటే. పూర్ణ జీవితం. అతను దారినబోతుంటే ఆ దారిన ఎదురువచ్చే కొత్త మనుషులకు అతను ఎవరో తెలియకపోయినా వాళ్ళు అతనికి అప్రయత్నంగా నమస్కారం పెట్టేవాళ్ళు -ఎవరో గొప్ప సాధననుకొని. నీవే వేషంలో ఉన్నా నీకేవల అప్రయత్నంగా నమస్కారం పెట్టారు!”

సద్గర్భనము

డాక్టర్ చాగంటి సూర్యనారాయణమూర్తి

(కిందటి పంచిక తరువాయి)

18. తద్యున్మదోరన్మది సంప్రతిష్ఠా

తన్మిన్ వినష్టేన్మది మూఁబోధాత్

తద్యున్మదన్మన్మతిఃపరితై కా

స్థితిర్వలస్థి సహజాత్మనః స్యాత్

అంధ్రానువాదం: 'నీవు' 'అది' అనే భావాలు నేను మీద ఆధారపడి ఉన్నవి. ఈ 'నేను' అనే భావం యొక్క మూలం దగ్గరకు పోతే అక్కడ ఈ 'నీవు' 'అది' అధ్యక్షం అవుతవి. ఆ 'నీవు' 'అది' 'నేను' అనే భావం లేని స్థితి అది ఒక్కటి మాత్రమే. అది దేహివ్యూహంగా ప్రకాశించే అత్యయొక్క నిజస్థితి.

వివరణము: లోకవ్యవహారంలో మనం గ్రహించే ప్రధాన విషయాలు మూడే. 'నేను' 'నీవు' 'అది.' సమస్త ప్రపంచ వ్యాపారం ఈ మూడింటికీ సంబంధించి వది. చెప్పి వస్తువు, చేసే వస్తువు 'నేను'. ఈ చెప్పుట చేయుట ఎవరకో అది 'నీవు' ఈ రెండు గాక వ్యాపారంలో ఉండేవంతా 'అది' కాని ఈ 'నేను' 'నీవు' 'అది' అనే స్థితులు నిజమైనవేనా? నీవు మాట్లాడినంతపేవు నేనూ మాట్లాడుతున్నాననుకోవడం లేదు: నీవు నాతో మాట్లాడితే, నన్ను 'నీవు' అంటావు. మరిప్పుడు 'నేను' పిన్న నానే. మన రాజకీయవేత్తలు "మనం భారతీయులం. అందరం ఈ క్లిష్టసమయంలో ఐకమత్యంతో నిలబడాలి" అని పింహగర్జన చేస్తుంటారు. ఈ 'మనం' అనే మాటకు అర్థం ఏమిటో కొంచెం లోతుగా ఆలోచించండి. ఇది ఒక వందో, వెయ్యో 'నేను'ల యొక్క సమూహం గదా: 'మనం' అనే వస్తువు వేరుగా ఉన్నదా లేదు. 'నీవు' 'నేను' కలిస్తే 'మనం' అవుతుంది అని మీరు వాదించ వచ్చు. అది నీ ఉద్దేశం కాని నిజమితి కాదు. నీవు కూడా ఒక నేనే కదా కాబట్టి ఉన్నవి నేననే వస్తువులే. వాటి సమదాయాన్ని వ్యవహారంలో 'మనం' అంటున్నాము.

నిజంగా 'మనం' యొక్క సమన్వయ 'నేను' యొక్క సమన్వయ పరిష్కారం కాకుండా అవి కావు. మన జాతింతా ఆకలితో బాధపడుతుంది అంటూ, జాతికి ఆలేమిటి: నీకు నాకు ఆకలి బాధ కాని, నీ ఆకలి, నా ఆకలి, వాడి ఆకలి కూడా కలిసి కూడి డెక్క చెప్పగలమా ఇంతవః లేక గుణింపగలవా? వేయిమంది ఆకలి వేయి రెల్లెవు కుండా: కాబట్టి ఆకలనేది వ్యక్తికి గాని జాతికి కుదరదు.

'నీవు' 'మనం' 'జాతి' ఈ మాటలు నేననే వ్యక్తిని పురస్కరించుకొని వాడే పదాలు. 'నేను' అనే అనంద వస్తువు లేనప్పుడు, ఈ 'నీవు' 'అది' 'మనం' అనే పదీ వస్తువులను ఎక్కడినుండి తేగలం? దృక్కునే నేను మీద ఇవన్నీ పుట్టుకువస్తాయి. అప్పుడే ఇవి నిజంగా స్ఫురిస్తాయి. కాబట్టి 'నేను' అంతకూ మూలాధారం, పునాది. కాబట్టి ప్రపంచానికి వేరు చేయాలంటే దాని సమన్వయ, అర్థం చేసుకోవాలంటే, అనలు ఈ 'నేను' యొక్క నిజ స్థితి గ్రహించాలి. 'నేనెవరను' అని విచారిస్తే నీవు అత్యులో లీనమైపోతావు. అక్కడ నీవు లేదు నేనూ లేదు అదీ లేదు. అది ఒకటే స్థితి. కైవల్యం-అది పరిపూర్ణమైన. అనందమయన, స్వయంప్రకాశమైన చైతన్యమైన శివత్వ స్థితి అది అత్యయొక్క సత్యమైన, సహజమైన స్వరూపం. నీవు ప్రస్తుతం అట్టి నీ సహజస్థితి వదిలిపెట్టి తల్లినుంచి తప్పిపోయిన బిడ్డవలే దారి తప్పి అడవుల్లో తిరుగుతూ నానా బాధలు దుఃఖాలు పడుతున్నావు. దీనినే శ్రీకృష్ణభగవానుడు గీతయందు 'తనయందు, సకలభూత ములయందు, అద్వమలో బింబమవలె, అత్యును చూచే స్థితి అని చెప్పారు. ఈ స్థితిలో విశ్వవేమ తప్ప ఏముంటుంది? అప్పుడవ్యాజమైన పరోపకారం తప్ప ఏం చేస్తాం?

ఈ 'నేను' యొక్క మూలకందాన్ని ఒక్కసారి పట్ట గలిగినామా ప్రపంచసమన్వయం పొందకట అనే పరిష్కారమయి పటావంఢలవుతవి. ఈ లోకోపకారం చేస్తున్నామని సవాళ్ల చేసే రాజకీయవేత్తలకు వాళ్ళ వాళ్ళ గొప్పలు చాటుకోటానికి అక్కడ స్థానం లేదు. శంకరుల వారు అత్యుపాక్షాత్కారం అంటే విశ్వాత్మభావమని చెప్పారు. అట్టి స్థితి మనలను భూతదయతో ముంచెత్తుతుంది కాని దేవతైన హింస పనిచేయనిస్తుండా: మానవునికి మన ఋషులు చెప్పిన 'అత్మానో మోక్షేరం, జగద్దితాయ చ' సందేశం మనం పాటిస్తే. పాశ్చాత్యులు మన నాగరికతను అర్థం చేసుకోక మనపై దృష్టి సంగ్రహితి, రాజ్యాంగం పైనకేం ప్రయోజనం? కాదని తేల్చింది. ఋషులు చెప్పే వాక్యం ప్రజలు గమనించుకోవాలే. ప్రజాస్వామ్యం ఏం ఉపకరిస్తుంది? పాశ్చాత్యులు మానవజీవిత రాజ్యాంగానికి, సంచూచికి పనికివచ్చే జంతువిశేషమని పరిగణిస్తారు. ఎంత నీడమైన అంచనా! ప్రతి మనిషి పర

నైతికత స్వయంగా పరమావధికాదు : స్వేచ్ఛ దాని లక్ష్యం

నైతికత మానవుని లక్ష్యం కాదు: స్వేచ్ఛను పొందేందుకు సాధనం మాత్రమే. దివ్యత్వాన్ని సాక్షాత్కరింప జేసుకోటానికి మానవునికి యోగం ఒక మార్గమని వేదాంతం బోధిస్తున్నది. ఆంతరికమైన స్వేచ్ఛను పొందటం ద్వారా యిది సాధ్యమవుతుంది. అందుకు సమస్తమూ దోహదం చేస్తుంది. నైతికత, నీతి శాస్త్రము వాటి సముచిత స్థానాలలో సువ్యవస్థితమై పనిచేస్తున్నాయి.

పరమాణువు నుండి మానవుని వరకు, అచేతనము, నిర్జీవము అయిన జడపదార్థపు కేణువు నుండి ఆత్మస్వతమైన మానవాత్మ వరకూ ప్రతి ఒక్కటే స్వేచ్ఛకోసం పోరాటం సాగిస్తున్నది. జానికి, స్పష్టి సమస్తం స్వేచ్ఛకోసం జరిగే సంఘర్షణ యొక్క ఫలితమే. అన్ని మిత్రమాలలోను ప్రతి కణమూ ఇతర కణాలనుంచి విడిపడి పారిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నది. కాని తక్కినవి నిలిపి ఉంచుతున్నాయి. మనభూమి సూర్యునినుంచి, చంద్రగ్రహం భూమినుంచి దూరంగా పారిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాయి. ప్రతి వస్తువులోనూ అనంతమైన స్వేచ్ఛా ప్రవృత్తి ఉంటుంది.

ప్రపంచంలో మనం చూసే ప్రతి సంఘటనకు స్వేచ్ఛకోసం జరిగే పోరాటమే ప్రాతిపదిక. ఈ ప్రవృత్తియొక్క ప్రేరణ చేతనే సాధువు వ్రధిస్తున్నాడు; దొంగ దోచుకొంటున్నాడు. చేట్టిన కర్మవంధా సక్రిమమైనది కానప్పుడు దానిని మనం దుష్కార్యం అంటాము. కార్యమార్గం సక్రమమూ, ఉన్నతమూ అయినప్పుడు దానిని సత్కార్యం అంటాము. కాని ప్రేరణ ఒక్కటే - స్వేచ్ఛ కోసం పోరాటం. ప్రాపంచిక బంధంలో చిక్కుకొని ఉన్న తన స్థితిని గూర్చిన జ్ఞానంతో

భక్తుడు ఉక్కిరి బిక్కిరై, ఆ పరిస్థితినుంచి విముక్తి పొందాలని అభిలషిస్తున్నాడు అందుచేత భగవంతుని ప్రార్థిస్తున్నాడు. తనకు ధనమో, వస్తు సముదాయమో లేదే అన్న భావంతో దొంగ వ్యధచంది ఆవ్యధనుంచి విముక్తి పొందటానికి ప్రయత్నిస్తాడు అందుకే దొంగతనం చేస్తాడు. సచేతనమైనా, అచేతనమైనా సమస్త ప్రకృతికీ స్వేచ్ఛమాత్రమే ఏకైక లక్ష్యము తెలిసినా, తెలియకున్నా ప్రతిదీ ఆ లక్ష్యం వైపుకే నెనుగులాడతున్నది. భక్తుడు అన్వేషించే స్వేచ్ఛకూ దొంగ అన్వేషించే స్వేచ్ఛకూ చాల వ్యత్యాసమున్నది. భక్తుడు వాంఛించే స్వేచ్ఛ అతనిని అనిర్వచనీయమైన బ్రహ్మసందానికి నడిపిస్తుంది. బండిపాటు ఆశించే స్వేచ్ఛ అతని ఆత్మకు మరీకొన్ని క్రొత్తబాధాలను కల్పిస్తుంది.

ప్రతి మతంలోనూ స్వేచ్ఛకోసం జరిపే పోరాటం యొక్క అభివ్యక్తీకరణం కనిపిస్తుంది. సమస్త నైతికతకు, నిస్వార్థతకు అదే పునాది. ఈ స్వల్ప శరీరమే మానవుడనే భావనను అధిగమించడమే ఆ స్వేచ్ఛకు అర్థం. ఒక వ్యక్తి పరోపకారం, సత్కార్యచరణం చేస్తున్నాడంటే, అతను 'నేను, నాది' అనే పరిమితమైన పరిధిలో యిమిడి ఉండి జీడని అర్థం. స్వార్థం నుంచి విముక్తి పొందటానికి హద్దు లేదు. సంపూర్ణమైన స్వార్థరాహిత్యమే లక్ష్యమని నీతి శాస్త్రాలన్నీ స్పష్టమై ఉన్నాయి. ఒకవేళ ఈ సంపూర్ణ స్వార్థరాహిత్యాన్ని ఒక వ్యక్తి సాధించాడే అనికొందాము. అతనికేమిలాభం! అతడిక ఏమాత్రం ఫలానా సుఖ్యరావుకాదు. అతడు అనంతవ్యాపి. మునుపటి అల్ప వ్యక్తిత్వాన్ని శాశ్వతంగా కోల్పోయాడు. అనంత డయినాడు. సర్వ మతాలకు, సమస్త నైతిక,

తాత్త్విక బోధనలకు పరమార్థం ఈ అనంత
వ్యాకోచాన్ని పొందుటమే. తాత్త్వికంగా ప్రతి
పాఠంపబడిన ఈ చాదసకు వ్యక్తివాసి బెహరి
పోతాడు.

అయితే అదే సమయంలో, తాను నైతిక
తన బోధించినా అదే భావనను స్వయంగా
వెల్లడిస్తాడు. మానవుని సన్మార్గతనకు పరిమితి
లేదంటాడు. ఒక వ్యక్తి వ్యక్తివాద విధానం
ప్రకారం సంపూర్ణ సన్మార్గపరుడు అయినాడను
కొందాము. ఇతర విధానాలద్వారా పరిపూర్ణ
త్వాన్ని సాధించినవారకంటే అతని భిన్న
త్వాన్ని గుర్తించడమెలా? అతని జగత్తుతో

తాదాత్మ్యం చెందాడు. అలా కావటమే అందరి ధ్యేయం. అయితే పాపం వ్యక్తివాదికి మాత్రం తన స్వంత తర్కాన్ని దాని సక్రమ పర్యవసానం వరకు అనుసరించే ధైర్యం లేదు. ఏ స్వేచ్ఛ అయితే మానవాళి సర్వస్వానికి లక్ష్యమో దాన్ని నిస్వార్థ కర్మాచరణం ద్వారా కాపించటమే కర్మయోగం. అందుచేత ప్రతి స్వార్థపూరితచర్య గమ్యం చేరడాన్ని నిరోధిస్తుంది; ప్రతి నిస్వార్థకర్మ లక్ష్యంవైపుకు నడుపుతుంది. కాబట్టి నైతికతకు ఏకైక నిర్వచనాన్ని యిలా చెప్పవచ్చు: “స్వార్థపరమైనది అనైతికము, నిస్వార్థపరమైనది నైతికము.”

(పై సంచికలో "నైతికత : దాని పాపేక్షరూపాలు")

FORM IV

(See Rule 8)

Statement about ownership and other particulars about the Sri Ramakrishna Prabha
(according to Form IV Rule 8, circulated by the Registrar of Newspapers for India.)

1. Place of Publication ... : Madras-600 004.
2. Periodicity of its Publication ... : Monthly.
3. Printer's Name : M. Thirthanandam.
Nationality : Indian.
Address : Freedom Press, 528, T.H. Road, Madras-600021.
4. Publisher's Name : Swami Tanmayananda.
Nationality : Indian (Hindu Monk).
Address : Sri Ramakrishna Math, Mylapore, Madras-600004.
5. Editor's Name : Swami Tanmayananda.
Nationality : Indian (Hindu Monk.)
Address : Sri Ramakrishna Math, Mylapore, Madras-600004.
6. Name & Address of individuals who own the newspapers and partners or shareholders holding more than 1% of the total capital.

I, Swami Tanmayananda, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) SWAMI TANMAYANANDA,

Signature of the Publisher.

Date: 1-3-1982.

[illegible]

పురుషోత్తమప్రాప్తియోగము

శ్రీభగవానువాచ:-

వేదములు, యే - వృక్షమునకును
వెలయ వక్రము - లగుచు నొప్పునా
సంసార - ఆశ్వత్థ తరువుకు
పైవి మూలము - క్రింద కాఖిలు
గలి నాశము - లేచిండును
చెప్పుచుండురు - దాని నెవ్వడు
తెలియగలరా - అతడెరుగును
వేదార్థమది - విశ్చయంబుగ.

ఆ సంసార - వృక్షకాఖిలు
మూడు గుణముల - వృద్ధిగాంచుచు
విషయములనెడు - చిగుళ్ళగలి
విస్తరించెడు - పైకి క్రిందికి
మర్త్యలోకమున - కర్మబంధము
కలుగజేయుచు - దాని వేరులు
క్రిందమీనులు - వ్యాప్తిగాంచుచు
నాటియున్నవి - యెంతో భృతముగ.

అదిమద్యాంతములు లేవిది
ఆ సంసార - వృక్షరూపము
అరయజాలయ - మనజాతి భువి
గట్టి వేళ్ళతో - నొప్పుచుండెడి
ఆ సంసార - ఆశ్వత్థ తరువును
అసంగ మనెడు - అముద్ధముచే
నటికి లెప్పగ - లేచి పొందియు
తిరిగిరాలో - ఎవనినుండి
ఈ సంసార - వృక్ష ప్రవృత్తి
వ్యాప్తిగాంచెనో - అట్టి పురుషుని
పదము చేరగ - భక్తితోడను
కరణాగతిని - చేయవలయును.

అహము, మోహము - విడుచువారలు
సంగదోషము - గెలుచువారలు
అత్యజ్ఞానము - గలువారలు
కామములె - స్స, వీరువారలు
సుఖదుఃఖాది - ద్వంద్వములచే
లెప్పగ విడువ - దివసవారలు
వీడి అవిద్య - చేరబోదురు
అవ్యయంబగు - బ్రహ్మపదమును.

వెలుగబోదది - సూర్యకళులచే
వెలుగబోదది - పావకునిచే
దేవిపొందియు - తిరిగిరాలో
తెలియు మయ్యడి - నాడు నెలపుగ.

విక్రమయ్యెడి - నాడు అంశమె
జీవలోకము - న, జీవుడగుచు
వ్రక్కతిగల్గు - షడింద్రియముల
అకర్షించి - తెచ్చుతనతో.

పూర్వదేహము - విడుచునప్పుడు
క్రొత్తదేహము - పొందునప్పుడు
పూంవాసన - గొంచు వాయువు
పోవునట్లుల - షడింద్రియముల
గొంచు తనతో - పోవు జీవుడు.

చెవిచి, కన్నును - ముక్కు, నాలుక
మనసు, చర్మము - నాశ్రయించుచు
విషయ సుఖముల - నెల్ల లెప్పగ
అనుభవించుచు - నుండు జీవుడు.

ఉండునప్పుడు - వీడునప్పుడు
కూడి గుణములు - విషయసుఖముల
పొందు జీవుని - చూడజాలరు
మూడణనములు - చూచు జ్ఞానియె.

చేసి యత్నము - యోగినర్యులు
చిత్తమున వర - మాత్య గాంతుడు
చేసి యత్నము - గాంచరాత్మను
చిత్తకుద్ధది - లేచి మూడులు.

జగమునంతను - వెలుగు నొందగ
జేయగల్గెడి - సూర్యతేజము
బంధ్రాగ్నులను - గల్లతేజము
వా తేజముగ - తెలియగల్గుము.

ధరణి జేరియు - నాడు శక్తిచే
దాల్చి ప్రాణుల - రసరూపియగు
బంధ్ర జేరియు - చక్కగా నే
నన్యముల, పో - పించుచుండును.

అన్నిప్రాణుల - దేహ సీమల
అశ్రయించుచు - వైశ్వానరుడను
అగ్ని నేనై - ప్రాణాపాన
వాయువులగూడి - చేతు వనము
నాల్గొకముల - ఓగిరంబులు.

ఎల్లప్రాణుల - హృదయ సీమల
ఏనెయుండును - స్పృశియు, జ్ఞానము
మరపు నాచే - జీవులెల్ల
కలుగుచుండును - వేదవిమడను
వేదములచే - నెరుగబడియెడ
వేదాంతకర్త - నేనె అగుదును.

క్షరుడు, అక్షరు - ధనగ పురుషుల
గలరు. యిరువురు - లోకమందున
సర్వ ప్రాణుల - దేహమె క్షరుడని
అక్షరుగ, కూటస్థు చెప్పుదురు.

జగముల మూట - వ్యాప్తిగాంచుచు
వాని నెవ్వడు - చాల్చుచుండునో
అట్టి అవ్యయు - జగన్నయంత
ఉత్తమపురుషు - పరమాత్మయని
బుధుల చేతను - చెప్పబడియెడు.

క్షరుని కంటెను - అక్షరునికంటె
అరయ శ్రేష్ఠుడ - నగుటచేతను
జగములందున - వేదములలో
వాసికెక్కుదు - పురుషోత్తముగ.

వీడి మోహము - ఎవడు నన్నే
ఎరుగుచుండునో - పురుషోత్తముగ
తెలిసి సర్వము - అతడు నన్నే
విండు మనసుతో - గొల్చు నర్జును.

అతి గోవ్యమగు - శాస్త్రమంతయు
పాసరహితుడ - ఏకు చెప్పితి
దీని తెలివిన - వాడె జ్ఞానియు
కృతకృత్యుగ - తెలియు మధురము.

దేవాసురసంపద్విభాగయోగః

శ్రీభగవానువాచ:-

భయము విడుచుచిత్త శుద్ధియు
జ్ఞానవిష్ణయు - దాన, దమములు
యజ్ఞ, తపసులు - వేదవనశము
శ్రీకరణముల - నొక్కటండుట.
హింస వదలుట - విజము వలుకుట
క్రోధముడుగుట - త్యాగ, కాంతులు
కొండెము లాడ - కుండుట, భూత
దయయును, విషయ - విరాగత,

మధురభాషలు వనలముడుగుట.
ఓర్పు, దైర్యము, కుచియు, తేజము
ద్రోహముడుగుట గర్వమిడుచుట
అనెడు గుణములు దైవసంపద
గల్గువారిలకుండు నద్దును.

దంబ, దర్పము, అభిమానమును
అజ్ఞాన, క్రోధ, పాపవృత్తులు
అనురసంపద గల్గు నరులకు
అమరీయందెడు గుణము లద్దును.

దైవసంపద దెచ్చు మోక్షము
దైత్యసంపద దెచ్చు బంధము
నీరు పుట్టుక నిరర్జుణము
నెగులు విడుపుము ముదిలి అర్దును.

లోకమందున గలు సృష్టిని
భూతజాలము రెండు విధములు
దైవమందును అనురమందును
తెలిపితిని మును దైవసంపద
తెలిసెదను విను అనురసంపద

అనురభావము గల్గివారలు
చేయదగినది చేయదగినది
రెండు తెలియదు నశ్య, శోధములు
నవాచారము వారికుండవు

జగము సత్యము కాదటంచును
నిరాధారము నిరీశ్వరము
ప్రీతి పురుషుల కామమే గాక
జగతియు వికిరీ పేరు కారణ
పేడిలేదని చెప్పుచుండురు.

ఇట్టి దృష్టిని కలిగి వారలు
చెడ్డమనునతో అల్పబుద్ధులై
క్రూరకర్మల లోకనాశము
చేయుకొంతె పుట్టుచుండురు.

తనివీరిరని కామములతో
దంబ, అభిమాన మదములతో
మోహవశులయై నట్లువలతో
క్రూరకర్మలు చేయుచుండురు.

విషయ చింతన చింత వరకును
విడువకుండగ ఆశ్రయించుచు

కామభోగములమేతవిందులై
వరమార్గమనిసి ముచ్చుచుండురు.

స్వేచ్ఛ, ఆశాపాశములచే
చిక్కుబడియును లాదుక్రోధము
లాశ్రయించుచు విషయభోగము
లను వింపగ వీరి న్యాయము
ధనదండయము సజావుచుండురు

ఈ కోరికను ఇచ్చుడు పొందితి
ఇంక పొందెద ఈ కోరికను
ఇచ్చుడు గలదీ ధనము నాకును
ఎంతో ఆర్జించగలను ఇకను.

ఈ శక్తువును ఇచ్చుడు చంపితి
మిగులు శత్రుల చంపగలుగుదు
నేనె ప్రవళును నేనె లోగిని
కార్మకశయద బల మునుండను
ధనవంతుడను సుఖముతుండను.

జనవమందితి గొప్ప కులమున
సాధియెవ్వరు నాకు యింకను
చేతు యుజ్జము ఇత్తు దానము
మోదమందును అనుచు మిక్కిలి
మోహనశమున కలచుచుండురు.

మనమనందలి బహుళ భ్రాంతుల
మోహమనియెడు వలను జిక్కుచు
కామ భోగానర్తక చేతను
కాంచుచుండురు మోర నరకము.

శమ్ము దామే సాగడుకొంచును
ధన మదంబుల విగ్రహిగుడు
వీడి వినయము విధిని మీరుచు
వామమాత్రప్రయజ్ఞములచే
యాగకర్మల నావరింతురు.

అహంకారము బలము, దర్పము
కామ, క్రోధము లాశ్రయించుచు
అందరందున గల్గు నన్నే
అనూయ గలిగి విందజేతురు.

ఆత్మద్వేషుల క్రూరకర్మల
పాపాత్ములగు నీవ జనముల
దాపుపుటకల సంసారమున

అనుర సంపద గల్గెనే నీవ
జన్మల, నెవుడు నెట్టివై చెద.

అనుర సంపద గల్గు జన్మల
సింధు మూడులు నమ్ము పొందక
నీవతర గుని జన్మ తెన్నీ
తెంటుచుండుచు తెలియు నుద్దును.

కామ, క్రోధ లోభము లనగను
కల్గు ద్వారములు మూడు నరకమునకు
ఆత్మవాక్యము జేయు నియ్యవి
మునుజు చేయుచు వదలి మనవదె.

ఈ ద్వారములు మూడు బాగుగ
విడుచు మనజాడు ఆత్మక్రేయము
పొందువాడై మోక్షమదముది
పొందగలుగును నిజము శర్దును.

వీడి శాస్త్రము కర్మ వ్యేచ్ఛగ
చేయు నాతడు సిద్ధిపొందదు
అందిబోవడు బుద్ధుడెట్టిది
నరమగతియిది పొందబోవడు.

చేయదగియెడు చేయగూడని
చేశల దెలువ శాస్త్రమే గతి
శాస్త్రమార్గము తెలిసి బాగుగ
కర్మచేయుము లోకమందున.

శ్రద్ధాత్రయ విభాగయోగము

అర్జున ఉవాచ:-

వదలి శాస్త్రము శ్రద్ధతోడను
అర్చ చేసి వారి నిష్ఠను
సత్యరజ స్తమంబుల, నేదిగ
వల్గుచుందులొ చెప్పు తేకవ.

శ్రీభగవానువాచ:-

పూర్వజన్మల వాననలచే
పుట్టు జీవుల శ్రద్ధ లరయగ
సత్య, రజ స్తమంబు, లనగను
మూడు విధములు వినుము వానిని

పూర్వజన్మల వాననలచే
పుట్టు జీవుల అంతఃకరణ

మననంబుచేగలు, శ్రద్ధయు
సంసారమును గుణము, యెరును
సత్యము కును అమరగణముల
యక్షరాక్షసుల రాజసంబును
భూత ప్రేతముల తామసంబును
పూజ నల్పుడునుండు రరయగ
దేహమండలి భూతజాలము
ఇంద్రియంబులు అంతరాత్మయు
అలసరిండుగ అహము, దర్పియు
తానురాగ బలావ్యక్తు, లగుచు
సర్వజ్ఞములు రాధనందగ
వివేచముగిరించి మీరుచు
పట్టి తపములు మోచి నిష్కృత
చేయుచుండు లోకటి అపముల
తెలియుచుండుము అనురణావము
చేత చేసెన్ తపము లంచును.

అహరమును యజ్ఞ దాన
తపసు లరియగ మూడు గుణముల
నొప్పు జనులకు మూడు విజముల
నుండు ప్రియతై వినుము చెప్పెద.

తేజ, మాయావు లెవము, స్వర్గత
ప్రీతి, సుఖములు పెంపజేయుచు
రసము, స్మిగ్ధత ప్రిత, హృదయత
గల్గజేసెన్ ఓగిరింబులు
కడు ప్రియంబులు సాత్వికలకును.

చేదు, పులుపును కార, ముప్పును
వేసీ, రూక్షత గర్భియుండుచు
చాల దాహము దుఃఖ, శోకిము
గలుగ జేసెడు ఓగిరింబులు
కడు ప్రియంబులు రాజసంబులకును.

జాముగదనన సారమిదన
పాపిహియన చెడవాననతో
తినగ మిగిలక ఛిద్రేని
వివేచించని ఓగిరింబులు
ప్రియం బియ్యెడి తామసంబులకును.

విడిచి మీరక ఫలము గోరక
'చేయదగినది' యంచు మనసును
తృప్తికేయుచు చేయు యజ్ఞము
చెప్పబడియెడి 'పాత్వికంబు'.

భరతనంశమునందు శ్రేష్ఠుడః
ఫలము గోరుచు దంబమునై
పేరు కోసము చేయు యజ్ఞము
తెలియబడియెడు 'రాజసంబు'.

విడిచి మీరుచు అన్నదానము
చేయకుండను విడిచి మంత్రము
పీచి దక్షిణ యిశ్వకుండను
వీరీ శ్రద్ధను చేయు యజ్ఞము
చెప్పబడియెడి 'తామసంబు'

దేవ, గురువుల ద్వితీయ, ప్రాజ్ఞుల
సేవ, పూజయు 'తికరణకుప్తి'
శౌర, మహింస డ్రహ్మచర్యము
'శరీర తపసవి' చెప్పబడియెడి.

బాధ గలుగని ప్రియ, హిత సత్య
భావంబులు అనుదినంబును
అభ్యసించెడి వేదవశనము
'వాద్యతపముగి' చెప్పబడియెడి

మనసు ప్రసన్నత నొప్పియుండుచు
మౌన, మాతృను నిగ్రహించుచు
సౌమ్యరావము భావకుర్చియు
'మనో తపసుని' చెప్పబడియెడి

ఫలము వీరుచు శ్రద్ధతోడను
మనసు నిలకడ సదలనియక
మనుజు లొనర్చు నూడు తపసులు
'పాత్వికంబు' చెప్పబడియెడు.

క్రీడికొలకును గౌరవమునై
దామియతో చేయు తపసది
నిలకడలేని ఫలము గలరై
చెప్పబడియెడు 'రాజసంబు'.

నట్టువీడక అత్కనొండుచు
వరుల నాశము చేయు బుద్ధితో
తపము జేసిన 'తామసికమగు'
తపసుగ దాని చెప్పబడుదురు.

దేశకాల పాత్రాదు లెగి
'ఇవ్వవలెనను' శిష్యులుతో
ప్రత్యుపకార మానజేయక
దానమిచ్చిన 'పాత్వికంబు'.

ప్రత్యుపకార మానజేయుచు
ఫలము తిరిగియు పొందిగోరుచు
అతి కష్టముతో ఇచ్చు దానము
'రాజసంబు' చెప్పబడియెడు.

దేశకాల పాత్రాదు లెడగక
ప్రియును వీరుచు గౌరవంపక
విందచేయుచు ఇచ్చు దానము
చెప్పబడియెడు 'తామసంబు'

ఓం, తత్, సత్, అను మూడు పేర్లచే
నొప్పుచుండును పరబ్రహ్మము
ఈ నాను త్రయము చూచుచుండుచు
బ్రాహ్మణులు, వేద, యజ్ఞములును
సృజించబడియె పూర్వమందును.

వేదవేత్తల శాస్త్రవోదిత
యజ్ఞ దాన, తపో క్రియ లెల్ల
'ఓం' కారము నుచ్చరించియె
ప్రవర్తిల్లగ జేయబడియెడి.

ఫలము వీరియ మోక్షమందగ
దలచు మనుజులు యజ్ఞ, దాన
తపోకర్మల 'తత్' అను పదము
చెప్పి విమృశించేయచుండురు.

'సత్' అనియెడి బ్రహ్మ నామము
'కలదు', 'మండ' అనెడు అర్థమున
వాడబడియెడి అటులె ఉత్తమ
కర్మలందున వాడబడియెడి
'సత్' అను పదము లెన్న అర్థుడః

యజ్ఞ దాన తపముల గెర్చి
స్థితియె 'సత్' అని చెప్పబడియెడి
బ్రహ్మర్పణముగ చేయు కర్మలె
'సత్' పదముచే విలువబడియెడి.

శ్రద్ధ వీరియు చేయు హోమము
దాన, తపో, కర్మలు 'అసత్' అని
చెప్పబడియెడి ఇహ పరలోక
ఫలములు దాన పొంద దిద్దునః

గేయరచన:

చీనుకుర్తి వేంకటేశ్వర్లు

సంపాదకీయం - 6

“అభ్యాత్మికత అంటే ఏమిటి?” అనే విషయం నేడు చెప్తాం అనుకొన్నాను గాని అది చాల బరువైన విషయం, ఇంతవఱకు చెప్పినవి అంత బరువైనవి కాకపోయినా అవి నీకొంత అర్థమైనవో నీకే తెలియాలి, ఒకానొక విషయంగా మనస్సులో డెలరేగే తలంపులనుండి మనోశాంతిని సాధించే ఉపాయం నిన్న మొన్న కూడ చెప్పారు, ఆ ఉపాయం ఆ ఒక తెగకు చెందిన తలంపుల విషయంలోనే గాక సర్వత్ర పనికివస్తుంది. తలంపులు - అవి ఏవిగానైనా ఉండనీ వాటిని సులభంగా శమింపజేయవచ్చు, అంతర్గత భాషణ (inner talk) చేయకుండా ఊరక మనోవృత్తుల ప్రతికడలికను గమనిస్తూ వాటి విషయంలో ఏ జోక్యమూ కల్పించుకోకుండా సాక్షిమాత్రంగా ఉంటే చాలు, మనస్సు ఒక దారికి వచ్చేస్తుంది, ఇప్పుడు నీవిలా అడగవచ్చు, “మనశ్శాంతికి తాత్కాలిక ఉపాయమే చెప్పారు మీరు, నాకు దీనితో అంత ఉపయోగం లేదు, దీనికి బదులు శాశ్వత పరిష్కార మార్గం చెప్పండి,” ఇలా అడగడం ఎలా ఉంటుందంటే “అకలి వేసినప్పుడల్లా జతరాగ్నిని శమింపజేస్తుండడం శ్రమకరం కాబట్టి దానిని శాశ్వతంగా శమింపజేసి ఉపాయం కావాలి” అని అడిగినట్లుగా ఉంటుంది! మనసును శమింపజేయడం అంటే దానిని నిర్విర్యం చేయడం అని అర్థం కాదు, మన జీవితకార్యకలాపాలకు మనోవ్యాపారం ఎంతో అవసరం, అది లేకుండా ఏ ఒక పని చేయలేము, కాని దానికి మన దైనందిన వ్యవహారాల్లో తగుమాత్రమైన స్థానమే ఇచ్చి అంతకు అధికంగా ఇవ్వకఉండడమే నేరప్పరితనం, అనవసర భర్షణలకు అయాసానికి నష్టానికి బాధలకు మనస్సును పాల్పడజేయనియక ఒక సమరస స్థాయిలో దానిని ఉంచడమే

మనోశమనం అంటే, అలా ఉంచగలిగితే మన జీవితరథం అడుగడుక్కి ిట్టుకిట్టుచుని చప్పుడు చేయక సాఫీగా సాగిపోతుంది, ఇక చెప్పవలసిన బరువైన విషయాల సంగతి రేపు మానుకుందాం, కొంత కాలక్షేపంగా ఇప్పుడు నా స్మృతులను కొన్నిటిని చెప్తాను.

నేను దక్షిణదేశంలో ఒక ఆశ్రమంలో కొన్నేండ్లు జీవితం గడిచాను, ఒక నాడక్కడికి మీ గుంటూరుజిల్లా మనిషి ఒకాయన వచ్చాడు, “మీరేం చేస్తున్నారు?” అని అడిగాను, “హరికథలు చెప్తుంటాను” అన్నాడు, “హరికథలు చెప్పడమే మీ ప్రధానవృత్తియాలేక అది ఇక్కడి కొందరి పెద్ద అభీరగ్లకు మాదిరి ఆదివారాల ఉపవృత్తియాలి” అని అడిగాను, “హరికథలు చెప్పడమే ఈ రెండేండ్లుగా నా ప్రధానవృత్తి” అన్నాడు, “అంతకు ముందు మీరేం చేసేవారు” అని అడిగాను, ఆ ప్రశ్న వినిగానే ఆతను నాటకీయధోరణిలో “అంతకుముందు నేను న్యాయంగా ధర్మంగా సత్యానికి కట్టుబడి వ్యాపారం చేశాను, ఏబది వేలు పోయినది; పెద్దలు సంపాదించి ఇచ్చి పోయిన పొలం అమ్మివలసివచ్చినది తమవరి వ్యాపారం మానుకొన్నాను” అన్నాడు.

నాకు పరిచితుడైన వ్యవసాయధాని ఒకడు ఒకనాడు ఆశ్రమానికి వచ్చాడు, “ఏం పని మీద పట్టణం వచ్చారు?” అని అడిగాను, “పనేమున్నది? మా ముగ్గురు పిల్లలని ఇక్కడి కాన్వెంట్లో చదివిస్తున్నాను, వాళ్ళకోసం ఇక్కడే కాపురం పెట్టాను” అని తనువారతన సంసారబాధలన్నీ చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు, అందులో కొంత నీకు వినిపిస్తాను విను : “రోడ్డుమీద క్రోఫుడు బుడ్లలో మామిడిపండ్లను చూస్తుంటే పిల్లలకు కొనాలనిపిస్తుంది, కాని కొంటే ఇతర అత్యవసరా

లకు డబ్బు కొరవడతొంది ఏం చేయను? 'మరో సీసన్ లో కొంటాంటే' అనుకొని ఉత్త చేతుల్తోనే ఇంటికి పోతుంటాను. ఎంతో బాధగా ఉంటుంది. ఇలానే నాలుగు సీసన్లు పోయాయి. ఏ ఒక్క సీసన్లోనూ పిల్లలకు చుట్టు కొనలేకపోయాను. చూశావా మధ్యతరగతి సంసారుల బాధలు! సంసారజీవితంలో ఇంకా కాలుపెట్టనివాడికి దానివల్ల వైరాగ్యం కలగడానికి ఇంతకన్నా ఏం చేప్పాలి? అర్థమైందా!

ఒకనాడు పూర్వపరిచితుడైన ఒక కాలేజి లెక్చరర్ నన్ను చూడడానికి వచ్చాడు. అతణ్ణి చప్పున గుర్తుపట్టడం కొంత కష్టమైంది నాకు. పూర్వం అతను మీసం ఉంచేవాడు కాదు. ఇప్పుడు అతని ముఖానికి మీసం - దక్షిణ దేశీయ మామూలు. మోస్తరుగా ఉంది. "ఈ యనుకరణ ఎందుకు?" అని నేనడగలేదు. బహుశా అతనికి వివాహం అయినాక, భార్య అలాంటి మీసం ఉంచుకోమని అతణ్ణి కోరిందేమో! వైవాహిక జీవితాల్లో చిన్నచిన్న వ్యక్తిగత విషయాల్లో కూడ సరాఫీసత తప్పదేమో! "తస్మాత్ జాగ్రత జాగ్రత" అని హెచ్చరించడం కన్నా నీనింకేమీ నీకు చెప్పను.

అశ్రమంలో అతిథిగా కొన్నాళ్ళున్న ఒక భక్తుని కథ చెబుతాను విను. అతను ఒక పెద్ద ఇంజనీరు. ముప్పై ఏండ్ల యువకుడు. పుష్టిగా ఆరోగ్యంగా సిగనిగలాడే జీవాచ్ఛాయతో చాల అందంగా కనబడేవాడు. ధనికవర్గానికి చెందినవాడైనా చాల మంచి మనిషి. విద్య, గుణం, రూపం, ధనం, యావనం-అన్నీ ఉన్న అదృష్టవంతుడనిపించేది అతణ్ణి చూస్తుంటే. ఒకనాడు అతను మెట్లు ఎక్కుతూ ఎక్కుతూ ఫీట్స్ వచ్చి దభాలున పడిపోయాడు. మెట్లు మీది ఆ దృశ్యాన్ని - చేతులు కాళ్లు విడిచి

చడం. పళ్ళు కలుచుకోవడం వల్ల నాలుకకు గాయం. అయి రక్తం నోటివెంట కారడం, హృదయాన్ని కలచివేసే ఆ మూలుగులు - ఇదంతా చూసినప్పుడు అప్రయత్నంగా నా మనస్సులో గీతాకారుడు చెప్పిన "అనిత్యమమృతం లోకమిమం ప్రాప్య భజన్య మాం" అనే వాక్యం జ్ఞాపకం వచ్చింది. అందింగా ఆరోగ్యంగా ఉన్నా మనుజుంటాం కాని అవి ఎన్నాళ్ళో ఎంతో తెలుసు?

ఒక శుందర్బం లో నేను అశ్రమంలో గది మారవలసి వచ్చింది. ఆ గదిలో చాల నెలలుగా నవరూ కేసందువల్ల దాన్ని శుభ్రం చేయడానికి చాల శ్రమయింది. క్రింది భాగం అంతా నర్తక భాగం శుభ్రం చేయడానికి పూనుకొని చిప్పుకట్టతో కిటికీ మీదున్న దుమ్మును, బూజును గులుపుతూ తెలియక అక్కడున్న ఒక కందిరీగల తెట్టును కలిపించాను. అంతే అవి గొరిగి దాడి సలిపాయి. నన్నక్కడ నిలవనీయలేదు. ఆ రూములో అంతసేపు పాదావడిగా బెంచిన కర్చీలు, ఆల్మేరాలు అటూ ఇటూ నెట్టూ పెద్ద చప్పుడు చేసినా నిద్రలక మెదలక ఉన్నచోట తెలియక అంత నరకు పడివున్న కందిరీగలు ఒక చిన్న తాకిడి వల్ల ఎలా విజృంభించి నన్నక్కడ ఉండనీయక చేశాయో ఆలోచించి నప్పుడు నాకొక విషయం స్ఫురించింది: "మన మనస్సులో కామవాసనలే కందిరీగలున్నాయి. సందేహం లేదు. కాని 'అనుభవం' అనే కదలిక లేనంతవఱకు అవి మనలను ఏమీ చేయవు. అనుభవం అనే కదలిక జరిగిందా అవి విజృంభిస్తాయి. తరువాత మన జీవితం కష్టాలపాలవుతుంది. లోకం తీరు చూస్తుంటే ఇది సత్యమే అనిపిస్తుంది. చాలమంది వివాహపూర్వమే 'అనుభవాలు' పొందినవారున్నారు 'ఇకచాలు'

అని వారు విరమించడం లేదు. వివాహాలు కూడ చేసుకుంటున్నారు. మనం పారికన్నా మెరుగనుకోవడం భ్రమ. మనం వాళ్ళ మాదిరి మనుషులమే. కాబట్టి సాధ్యమైనంతవరకు 'అనుభవానికి' దూరంగానే ఉంటూ ఆ విషయంలో మన అమాయకనను (Innocence) వీలైనంతమట్టుకు కాపాడుకోవడం క్రేయస్కరం." ఈ అభిప్రాయంతో నీవు వీక్షింపడావా? 'వీక్షింపించుము' అని నేను బలవంతం చేయను. కందిరిగలతెట్టు కదిలించడం కదిలించకపోవడం ఎవరికి వారు తీసుకోవలసిన నిర్ణయం. ఇతరుల ప్రమేయం లేదు.

ఇలా కబుర్లు ఎన్నెన్నో చెప్పుకుపోవచ్చు. కాని ఒక ముఖ్యవిషయం నన్ను మఱచాను దాన్ని చెప్పాలనుంది. "ఆధ్యాత్మిక వికాసానికి బ్రహ్మచర్యం ఎలా దోహదకారి అవుతుంది?" అనే విషయాన్ని విన్న అంత సరిగా వివరించలేదని నాకు తోస్తున్నది. బోకంబోని 'అరచదువు ఊధావులు' కొందరు ఆహార నిద్ర మైథునాదులను ఒక గ్రూపు క్రింద చేర్చి ఇవి ప్రాణులకు అత్యవసరం అని తీర్మానిస్తారు. మొదటి రెండు అత్యవసరమే. మూడవది అవసరమో కాదో నాకు తెలియదు గాని అత్యవసరం మాత్రం కాదని చెప్పగలను. అన్న పానాలు లేకుండా మనిషి బ్రతకేలేదని అందరికీ తెలుసు. అన్న పానాలు ఎంత అవసరమో నిద్ర కూడా అంతే అవసరం. వరుసగా మూడు నాలుగు రోజులు బోత్తిగా నిద్రలేకపోతే మనిషి మతస్సు గణితప్పిపోయే అవాయం ఉంది. కాని మూడవది లేకపోయినంత మాత్రాన మునిగిపోయేదేమీ లేదు. దానికోటికి పోకుండా జీవితం సక్రమంగా నెట్టాన్నవాడికి జీవితం బాగానే సాగిపోతుంది. అయితే ఒకటి : హృదయంలో ఒక విధమైన వెలితి, ఒక అతృప్తి

(discontentment), ఒక మూగవేదన (painless sorrow) చోటు చేసుకుంటాయి. ఆధ్యాత్మికతకు కావలసిందిదీ. ఈ అతృప్తి (discontentment) చాల విలక్షణమైంది. భౌతిక విషయాల్లో మానవులకున్న అతృప్తి వంటిది కాదని. ధనం, పాండిత్యం, పదవి, కీర్తి - ఇటువంటి భౌతిక విషయాల్లో మానవులకున్న - ఉన్నది చాలకాకా కావాలనే ఆతృప్తి వల్ల వాళ్ళు మఱింతే కార్యమగునులై భౌతికంగా లాభం పొందుతారు. ఆధ్యాత్మికంగా దానివల్ల లాభం ఉండదు. దీర్ఘకాలపు బ్రహ్మచర్య జీవితంవల్ల హృదయంలో ఏర్పడే అతృప్తి (discontentment) వైదానికన్నా చాల విలక్షణమైంది. ఈ విలక్షణమైన అతృప్తియే ఆధ్యాత్మిక వికాసానికి దోహదకారి. ఈ అతృప్తిని దీపంతో పోల్చుదాము. అతృప్తి అనే దీపాన్ని (flame of-discontentment) హృదయంలో దీర్ఘకాలం ఆరిపోనీయకండ బాగ్రత్రవడిన వానిలో చాల పరిణామం కలుగుతుంది. ఆ పరిణామం వల్ల, లోకులు పెద్దగా గణిస్తున్న కీర్తిప్రతిష్ఠలమీద, అంతస్తు-హోదా-పదవులమీద, సంపదమీద, పాండిత్యమీద-వీటన్నిటిమీద అతనికి విరక్తభావం జనిస్తుంది. వీటికోసం ప్రయాసపడే జనాన్ని చూసి అనుకంప చెందే ఆత్మైచ్ఛత్యం కలుగుతుంది. బాల్య యౌవనాల్లో తనకున్న ఆదర్శాలు ఆశయాలు ఆశలు ఒక్కోసారి స్మరించుకొని నవ్వుకునే స్థితికి ఎదుగుతాడు. ఒక్క-మాటలో చెప్పాలంటే ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో పడినవాడవుతాడు. నీ ముఖకవళిక చూస్తుంటే ఇదంతా నీకర్థం అవలేదని తెలుస్తున్నది. నీకు బోర్ కొట్టకముందే మర్యాదగా నా ఈ నాటి ప్రసంగాన్ని ఇక్కడ ఆపి వేయడం మంచిదని భావిస్తున్నాను. రేపటి విషయం : "ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటి?"

నా కథ - ఏ కథ కూడ

[జ్ఞానయోగి పట్టికథ]

అడుగులు త్వర త్వరగా వేయసాగాను. అప్పటికే చాలా అలసిపోయాను. ఆ అడవిలో పడి అడ్డదిడ్డంగా తిరిగి తిరిగి పూర్తిగా అలసి పోయాను. కై న మార్గాండుడు చండ ప్రచం దుడై ముడిపోతున్నాడు; నిప్పులు చెక్కు తున్నాడు. వనమంతా వేడికి కుతకుత ఉడికి పోతున్నది. ఆకులు మడుచుకుపోతున్నాయి. చెట్లనుండి వేడి వేడి గాలులు రివ్వరివ్వమంటు వీస్తున్నాయి. ఆ ఉష్ణతాపానికి భయపడి జంతు వులు, మృగాలు కిక్కురుమఃకుండ ఎక్కడెక్కడో దాక్కున్నాయి. పక్షులు గూళ్ళు విడిచి కాస్తేసలూ ఎగరటానికే సాహసించటం లేదు.

కాళ్ళు చుట్టుమంటున్నాయి. అడుగు తీరి అడుగు వేసేలోగా పాదాలు నిప్పకణాలను తోక్కినంతగా మండుతున్నాయి. వనమంతా ఉష్ణవాయువులు వ్యాపించి వీరవిహారం చేస్తున్నాయి. దుష్టాధూళి ఏకమై అరణ్యం అంతా ఆవరించి, ఆ విశాలవనాన్ని దూసరితం చేశాయి. నా నవనాడులు నీరసించిపోయాయి. ముఖ మంతా చెమటతో మలినమై పోయింది. ఆ విశాల వనాన్ని దాటివేయాలన్న తొందరలో వేగంగా అడుగులు వేస్తున్నాను. చేరువలో వచ్చిన్న పల్లె అయినా కనబడకపోతుందా అన్న ఆశతో ముందుకురుక్తున్నాను. నా ఆశకు ప్రాణం వచ్చింది. దగ్గరిలోనే చిన్నపల్లె కనిపించింది. ఆ కుగ్రామంలోకి వెళ్ళి కాస్తేపు విశ్రమిద్దామన్న నిశ్చయంతో ముందుకు సాగి పోతున్నాను.

‘ఎవరు బాబు నువ్వు!’

హఠాత్తుగా ఆ పోయాను. ఎవరిదో మనిషి గొంతులా ఉండే! తలెత్తి చూశాను. ఎవరో మహానుభావుడు. దివ్య తేజస్సుతో వెలిగి పోతున్నాడు. ఏ దేవతాపురుషుడో అయ్యంటాడు; ఏ బ్రహ్మణ్యో అయ్యంటాడు. ఆ దివ్య మైన ముఖంలో ఎంత ప్రసన్నత ఉన్నది! యథార్థంగా, అతను పూర్ణ కాముడు; ఆత్మ జ్ఞాని, మహాత్ముడే సుమా! ఎంత ప్రశాంతంగా ఉన్నాయి అతని చూపులు! అమృతం నేపించాడు! మహానానూటలా, విరాట్ పురుషునిలా ఎంత శరభయంగా నిలబడ్డాడు! ఇంత శక్తియుతమైన, దివ్య తేజస్సు ఇతనికెలా లభించిందో! నిలబడింది భూమ్మీదే అయినా, సమస్తలోకాల నధిగమించి. బాటికెంతోపైన ఆకాశంలో స్థితుడైయున్నట్లు, ఆ మహాత్ముడెంత స్థిరమతియై నిలబడియున్నాడూ! సంసారంతో ఏ మాత్రం స్పృగ్య లేనట్లు, ఎంత దృఢ మతీయై యున్నాడూ! సంపూర్ణ కళాశోభితుడై, నిష్కళంకుడై ప్రకాశిస్తున్నాడు! అంతఃకరణము శాంతించినట్లు, సమత్వ బుద్ధియుతుడై, ప్రకాశమానుడై, నా హృదయానికెంతో ఉల్లాసాన్ని కల్గిస్తున్నాడు. ఎవరీ మహా పురుషుడు? నాలంటి మూఢబుద్ధులను ఉద్ధరించ వచ్చిన భగవానులు కాదు కదా! ఆ మహాపురుషుని ప్రసన్న మండహాసం నన్ను పూర్తిగా ఆకట్టుకొన్నది. నా అలసటంతా ఏ మయిందో, నాలో ఏదో తెలియని ఉత్సాహం ప్రవేశించింది. వెంటనే సాగిలబడి ప్రణామం చేశాను.

“భగవాన్! నేను శాండిల్య గోత్రంలో

ఉత్పన్నమయిన బ్రాహ్మణుడను, నన్ను మళ్ళీ అంటారు. అడవూ డడుగాని, తెలుసుకోవా లన్న కతూహలమున్నది. మీ రెవరో తెలుప గలరా?"

"మహాధీయో! ఆ కాశీవాసుడైన నసిష్ఠమునిగా లోకం నన్నెరుగును. ఇలా చెప్పి నన్ను మృదువుగా లేపాడు. వక్కనే ఉన్న గురువుచెట్ట పూర్ణచాయానికి తీసికెళ్ళి, ఒక తిన్నెపై న కూర్చుండబెట్టి, తామా ఆసీరు డయ్యాడు. అదేమీ వింటో, అదిని చేరువలో నున్న వాయువంతా మలయచూరుతంగా మారి చల్లగా సున్నితంగా స్పృశించి, నన్ను నేడ తీర్చిది. ఆ మహర్షి అనుగ్రహపూర్వకంగా చల్లని చూపులతో నన్ను ఆలోకిస్తు న్నాడు.

ఈ సంసార విభ్రమాలలో విసిగెత్తి పోయాను. ఎంతగా త్రవ్వి చూసినా, ఈ సంసారంలో దుఃఖమే దుఃఖంగాని, సుఖం లేక మాత్రంగానై నా కన్పించటంలేదు. ఈ శరీరా న్నెంత చాగ్రతగా పోషించినా, ఏ ఊణంలో నై నా యోగం చేసిపోతుంది. ముసలిదై ముడ తలు పడి, అసహ్యంగా మా పోతుంది. దీని కోసం నా ఆయువునంతా పాడుచేసుకోవాలా! ఇంద్రియ విషయాల సంగ్రహంలో, నేవనలో ఆయాసం దుఃఖం తప్పించి మరేమున్నాయి? లోకవృత్తులకెరయై బుద్ధి కలుషితమై వివేక భ్రష్టమైపోతున్నది. స్వజన్మల్లో ఆనందతల్ల వచ్చేలాభమేమేటి? తమ ప్రయోజనాలు నెరవే రేంతవరకు తన్ను అంటిపెట్టుకుని ఆ తర్వాత ఎంగిలి విస్తరిలా విసరొకడతారు! ఈ భోగాభి లాషయే కదా జన్మ మరణాలకు కారణమవు తున్నది! ఈ మనస్సుకు ఎంతసేపూ అపవిత్రమైన విషయచింతనే తప్పించి, సర్వ దుఃఖాలకాకరమైన ఈ సంసార సముద్రాన్ని

తరిగొనున్న ఉద్దేశమే లేదు కదా! ఎప్పుడూ గంపెను గంపెడు లోక్కలతో నన్ను వీకిస్తూ ఉండటం తప్ప దీనికి మనో ధ్యేయం లేనట్లుంది. తనువు పీనుగైనా, ఇది మాత్రం చావదు కదా! మదిందీ ఏనుగులా ఇది నన్ను త్రొక్కి వేస్తున్నది. వాడిజేలిన కత్తుల్లా ఈ ఇంద్రి యాలు నన్ను పొడిచివేస్తున్నాయి. భగవాన్! ఏమిటీ చేయటం? వీటి బారినండి ఎలా బ్రతికి బయటపడడం? నాలో నేను రోదించాను. మహాపురుషుల నేవ చేయలేదు. శాస్త్రజ్ఞాన మందామా, అందులో ఆవగించుమాత్రం కూడ సంపాదించలేదు. ఇక ఎలా ఈ సంసార దుఃఖాన్ని అధిగమించటం!

నా నేత్రాల్లో నీరు నిండిపోయింది. అశాంతితో, ఉద్విగ్నమనసుతో మహర్షులను చూశాను. మహర్షి చిన్నగా నవ్వాడు. మనో స్థితిసంతా గ్రహించినట్లు మృదువుగా అధరాలు విప్పాడు.

"బ్రాహ్మణకుమారా! ఎక్కడికో పోయే తొండరలో నున్నట్లున్నావు. మార్గం మరిచి భ్రమిస్తున్నట్లు కనబడుతున్నావు. వీతరాగులు, అకించనులు సంచరించే మార్గం నీకు తెలియదా? ఈ ఎవారియందున్న ఈ మహాద్రవ్యంలో ఎక్కడికని పోతున్నావు? జననముదాయం గల గ్రామాలే కన్పించని ఈ మార్గంలో, కొండో కచో కొంత ప్రజగల కుగ్రామంలో కాస్తేపు విశ్రమించినంత మాత్రాన, చిరస్థాయి సుఖం లభిస్తుందా? సకామ మార్గమందు పయనిస్తూ మధ్యలో స్వర్గాది ప్రాంతాలో సుఖంగా స్తేపు విశ్రమించినా, ఆ పరమానంద సుఖం, ఆ ప్రశాంతస్థితి లభ్యమౌతుందా? పామరులు వసించే ఈ చిరుపల్లెలో నీకు విశ్రాంతి దొరకదు. దేహభిమానుల నివాసస్థానమగు ఈ శరీరంలో శాంతిలభ్యం కాదు. లవణజలపానంవల్ల దాహం

ద్విగుణీకృతమవుతుంది. ఈ శరీరంలో సుఖ భోగాలవాంఛ ఇనుమడిస్తుండే తప్ప, ఎప్పుడూ పూర్తిగా అణగిపోదు. ఈ గ్రామంలో ఈ దేశంలో ప్రాణికి కామమండే, ధనమండే, ద్వేషమండే ఆసక్తి యుంటుంది; వాటియందు ప్రవృత్తులు కావటంలోనే ఈ ప్రాణి పరమపురుషార్థమని ఎంచి, తిన్న తాను వంచించుకుంటుంది. ఈ ప్రాణుల ఆలోచనలు దగ్ధమై భస్మప్రాయమై యుంటాయి. మీరు ఆపారమణియ సకామకర్మలండే రమిస్తుంటారు. ఉదారమైన, శీతలమైన, బ్రహ్మనందం చేత సుఖోభితమగు వివేకబుద్ధి వీరిలో ఉండదు. గ్రామ్య సుఖభోగాలు మధుమిశ్రితవిషసేవనం ఎంటివి. ఊణకాలం మధురంగా ఉంటాయి. మరు ఊణమే మృత్యుఘాతకాలవుతాయి. వీటివల్ల నీకు చిరసౌఖ్యం దొరకటం కల్గి. ఈ గ్రామంలో నీకు సుఖవిశ్రాంతి లభ్యం కాదు.”

ఆ మహర్షి మాటల్లో ఎంత ఆనుభవయుత జ్ఞానముందీ! ఆ జ్ఞానామృతం సేవించగానే నా మనస్సు చప్పన కాంతించిపోయింది. దేవేంద్రుని చెబితనుండే అమృతం దీనిముందు ఏపాటిదీ! అనుకొని, ఆనందంతో బ్రహ్మర్షిలను తనివిటీర తిలకించాను.

“ధగవాన్! మీరు దర్శనమాత్రంగానే మిత్రులయిపోతారు. మిమ్ము చూసిన తక్షణమే కమలంలా ప్రాణుల మనసులు వికసించి, ఆశ్వస్తమాతాయి. నా మనసు మోహపరవశమై పోయింది. ఈ సంసారభ్రమజనితదుఃఖాన్ని నివారించటంలో అనమరథమై యున్నది. మీలాంటి పాధుపుంగవుల ద్వారానే హృదయం స్వచ్ఛమవుతుంది. నన్ను అనుగ్రహించండి. నాపై కృప వహించండి. తత్త్వజ్ఞానాన్ని నాకు బోధించండి.”

ఆ గురుమహర్షికి మరల సాష్టాంగ నమ

స్కారం చేశాను. వారు స్వయంగా నన్ను పైకి లేపనెత్తి చెంతన కూర్చుండబెట్టుకున్నారు.

“వత్సా! విషాదం చెందకు. మనీషా పురుషుల మార్గంలోకి వచ్చేవావు. సంసార సాగర ఆవలితీరం వైపు చేరుకున్నావు ఇక భయం లేదు. అభీతుడవు కమ్ము. నీ రాగాది మలినాలు తొలగిపోయాయి. నీ చిత్తంలో వివేకం ఉదయించింది. నీ బుద్ధిలో, నీ వాణిలో వైరాగ్యం ప్రవేశించింది. నీవు శాంతి పూర్ణుడవు కాబోతున్నావు. ధీరత వహించు. ధీరత వహించు.”

మహర్షి ధైర్యవచనాలు, ఉత్సాహపూరిత చాక్కులు నాలోనున్న అశాంతిని నిరుత్సాహాన్ని దోలాయి. ఆహా! విభంగా గురువులంటే, వీరేకదా! శిష్యునిలో నున్న అల్పత్వాన్ని గ్రహించకుండా, అతనికి సహజసిద్ధమైన అనల్పత్వాన్నే, శిష్యునిలో ప్రేరేపింపజేయగల్గినవాడే సజమైన గురువుకదా! నాలో ఇంతవరకు గూడుకట్టుకొనియున్న ఈ భయాలను, ఈ బలహీనతలను, కించిత్తయిన చేర్కొనకుండ ఎంత స్పష్టంగా నాలో ఉత్సాహాన్ని నింపేస్తున్నాడీ మహర్షి. ధగవాన్! ధన్యున్నయ్యాను!”

మహర్షులవారు నా భుజాన్ని చల్లగా స్పృశించారు. ఆ లోకం నుండి, నా దృష్టిని మహర్షి వైపు త్రిప్పారు.

“ఇప్పుడు చెప్పు. నీవు మహాబుద్ధిమంతుడవు. మహాత్ముల బోధను, సాధకుడు స్వప్రయత్నం చేతనే ఫలవంతం చేసుకుంటాడు. శోకరహిత విశుద్ధ పరమాత్మ తత్వాన్ని ప్రాపించటానికి యోగ్యుడౌతాడు. నీవు జన్మాది సంపూర్ణ దుఃఖాల నుండి తరించాలని అభిలషిస్తున్నావు. నీకు తప్పక బోధ గరువు

తాను. చెప్పు. ఈ సంసారాన్నుండి ఎందుకు దూరంగ పారిపోవాలనుకుంటున్నావు?”

“భగవాన్! ఈ బ్రహ్మాండంలో నున్న భూతాలు, మెరుపు కూదిరి ఊణకాలం మెరిసి అదృశ్యమవుతున్నాయి. పంచమహాభూతాల స్థితే ఊణభంగురమైవచ్చుడు, ఈ నేహాదుల స్థితి ఏమని చెప్పాలి! నామనస్సు సంసారం నుండి ఈ విచారణలతో విరక్తమై పోయింది. ఇల్లూ వాకిలి అంటే ఆసక్తి వశించింది. అందుకే ఇలా వాటికి దూరంగ పరిభ్రమిస్తున్నాను. మీ ఆశ్రయం లభించింది. నాతో స్థిర మారం చూపండి.”

నేను నా స్థితివంతా మహర్షులకు తెలియ జేశాను. మహర్షుల వదనం గంభీరమై పోయింది.

“బ్రాహ్మణపుత్రా! సంవేదన, భావన, చానన, కలనా - ఈ నాల్గు శబ్దాల అర్థం సంసారంలో అనర్థం కలుగ జేస్తుంది’ ఇవన్నీ మిథ్యానాపారే; నిష్ప్రయోజనారే. అవిద్య వల్ల ఇవి విస్తరిస్తున్నాయి. వేదన, భావన - ఈ రెండూ సమస్త దుఃఖాలకు శత్రుయై నట్టివి. అందులో ఈ భావన ఉండే. ఇదే సర్వ ఆపత్తులకు నిలయం. ఈ సంసారసూర్యం బహుగహనీయమైనది. వాసనావేగితులై దీనిపై చరించే ప్రాణుల మీద విచిత్రపరిణామాలు గల అనేక సంఘటనలు వచ్చిపడతాయి. వివేకవంతుడు మాత్రం వాసనారహితుడై ఈ సంసార భ్రమసూర్యంనుండి వైదొలగుతాడు. వాసనయే సంసారమనే ముండలపాదలను వ్యాపింపజేస్తుంది. నీజానికి అద్వితీయ విశుద్ధ సచ్చిదానందఘన పరమాత్మకు మించి, మరొకటేమీ లేదు. దయ్యం లేకున్నా, ఉన్నదన్న భ్రాంతిలోపడి పసిచాడు భయపడతాడు; అలాగే అసత్యమైన ఈ

సంసారం, పరమాత్మ తత్త్వజ్ఞానం లేని కారణంగా సత్తుగా (ఉన్నట్లుగా) భ్రమింపజేస్తుంది. పరమాత్మజ్ఞానంతో ఇది ఊణంలో మటు మాయమవుతుంది.”

దీప్యమైన, అతిగంభీరమైన, నిగూఢమైన మహర్షి బోధ నా మనసులోన మోహపు తెరలను ఒక్కటొక్కటిగా తొలగించి వేస్తున్నది. వికసిత ఆనంద హృదయంతో మహర్షి వాణి యిందే ఏకాగ్రత వహించి శ్రవణమనననిది ధ్యానములు ఏకకాలంనుండే చేస్తూ దివ్యానందాన్ని అనుభవిస్తున్నాను.

“తత్త్వజ్ఞానం చేత జ్ఞాతమయ్యే వస్తువు, వాస్తవంగ జ్ఞానస్వరూపమే సుమా! వత్సా! జాగ్రత్తగా వినుము. మనస్సును ఊణమాత్రం కూడ చలింపజేయవద్దు. పరమాత్మజ్ఞానం ఏకధారగ వింటే తప్ప పట్టుబడదు. అజ్ఞానం, జ్ఞానానికి పరమ విరోధి. జ్ఞానానికి అది అందదు. వివేకంతో విచించుము. జ్ఞేయము, జ్ఞానము ఏకరూపాలేనని తెలుసుకొంటావు. అవి భేదరహితమైనవి. ద్రవ్య, దర్శనము, దృశ్యము - ఈ త్రిపుటిలోని ప్రతిదాని బోధరూపమే సారము. జ్ఞానరూపం రీత్యా, ద్రవ్యాదులకు భిన్నంగా మరో వస్తువుండదు. “ఇది నాది” అన్న భావనయే బంధానికి కారణం. “నేను ఈ శరీరాదుల్లో ఏదీ కాదు” అన్న అజాంత యొక్క అభావమే ఆ మమత్వబంధనాన్ని విచ్ఛేదంచేసి ముక్తిని ప్రసాదిస్తుంది. సుత్తితో బాధన బంతి ఎగిరెగిరి ఎక్కడెక్కడో క్రింద పడిపోతుంది. వాసన, అభిమానం, అనురాగ మనే రసాలచేత రంజితులై లోకులు ఎగిరెగిరి సరకకూపాల్లో పడుతుంటారు. అక్కడ దీర్ఘకాలం వివిధ వాసనాక్షేపాల ననుభవించి, ఇర్ష్యులై, కాటాంతరంలో మరల సావర, క్రిమి

టకాది అనేక రూపాల్లో ప్రకటనవుతారు. మానవజన్మం వారికతిదుర్లభమై పోతుంది.”

“ఏమిటి, మానవజన్మ అతిదుర్లభమై పోతుందా! ఆ మాట వివగానే ఉలిక్కిపడ్డాను. నేను మానవజన్మకాదు గదా. మానవజన్మకు పరాకాష్ఠ అవడే బ్రాహ్మణజన్మనేపాించాను. బ్రాహ్మణజన్మను పొందికూడ, ఈ అహంకార, మనుకారాల్లో పడి బ్రాహ్మణజన్మ ధ్యేయమే మరచిపోయాను. బ్రహ్మయందు చరించటమే బ్రాహ్మణజన్మలక్షణమంటారు. బ్రహ్మను, సర్వతా కనుగొని, సర్వజీవులందుదయ, సమత్వము వహించి, నిస్సంగ, నిరాకంబర జీవితాన్ని గడుపుతూ నిత్యానందచిత్తుడై యుండటమే బ్రాహ్మణజన్మ ఉద్దేశ్యంగా చెప్పబడుతుంది. అంతటి ఉత్కృష్ట జన్మను పొంది కూడ, సర్వ శుద్ధిని, అమానిత్వాన్ని, ఆదంభిత్వాన్ని, అసహంకారాన్ని సాధించనివాడు, ఆ బ్రాహ్మణుడు జీవిత పర్యవసానంలో చందాలుడుగానో, అధముడుగానో పరిగణింపబడతాడు. భగవంతుడిచ్చిన కార్యాన్ని నెరవేర్చనందుకు ఆ జీవి కొండచిలువ మింగితే, జ్వరం అడగుకు జారిపట్లు ఆ బ్రాహ్మణుడు అత్యంత నీచగతులకు పాల్పడతాడు! ఆ బ్రాహ్మణజన్మ యొక్క కర్తవ్యం ఎంత ఉత్కృష్టమయినది!” బ్రాహ్మణుల్లో, ఇలా ఎంతమంది కర్తవ్యస్మృతులై జీవితం గడుపుతున్నారా!

“భగవాన్! నేనంతోకాలం కఠోర నియమాల చేత జీవితం గడిచాను. అయినా ఆ జీవిత విధానంలో నాకేమాత్రం శాంతి లభించలేదు. సత్పురుషుల నెంతోమందిని ఎక్కడికంటే అక్కడికి వెళ్ళి కలిశాను. ఎన్నన్నో మార్లు పలుదిక్కులకు వెళ్ళి మహాత్ములను దోచాను. కాని మనోగతమైన నా అశాంతి మాత్రం దూరం కాలేదు. శాంతికోసమని

పెద్ద ఎత్తున శీర్ఘ్యాలకు బయలుదేరాను. చాలా పెద్ద దూరాన్ని నిశ్చయించుకొని డేత్రాలను, తీర్థాలను దోచుచుసాగాను. కనపడ్డ దేవునిల్లా సాష్టాంగం పడ్డాను. ఎదురయిన తీర్థంలో ముసకలు వేశాను. ఎంతో కాలం గడిచిపోయింది. అయినా నామనసు మునుపటిలాగే అశాంతి పూరితమై ఉంది. ఏం చేయాలో తోచలేదు. తిరుగుముఖం పట్టాను. ఊరికి చేరువవుతున్న కొద్దీ నాలో నిరాశ, ఆవేదన పెరగసాగాయి. ఇంటికి పోబుద్ధి కాలేదు. ఇలా ఈ అరణ్యంలో ప్రవేశించి తిరగాడుతున్నాను. భగవాన్! దైవం నాపై కరుణ చూపించింది. భగవంతుడే స్వయంగా మీరూపంలో వచ్చాకన్నంతగా ఆనందం వేస్తున్నది. ఎంత మందిని దోచుచానూ! అయినా నా సంశయాలు విచ్ఛేదము కాలేదు. మహాపురుషులైన మీ దర్శన, శ్రవణాల వల్ల నా మనస్సు నిర్మలమౌతున్నది. భగవాన్, ఇంకా చెప్పండి. ఈ ఆనంద రహస్యవాచాన్ని ఆపకండి!”

నేను తన్మయుడై పోయాను. నా ముఖంలోని ఆనందాన్ని చూశాడేమో మహర్షి, అత్యంత ఉత్సాహంతో, మూల నిగూడమైన విషయాలను తెలుపసాగాడు.

“విప్రకమారా! సంసారిం యొక్క నిజస్వరూపం తెలుసుకోంటే, నీ అశాంతి దూరమవుతుంది. ఈ సంసారంలో నున్న పదార్థాలు, ఒకదానికొకటి ఎలాంటి సంబంధం లేనివి, భావమే వీటిని కల్పిస్తుంది. విడదీస్తుంది. ఈ వాస్తవకు వశమౌతులై, సమస్త ప్రాణులు విభిన్నజన్మల్లో, విచిత్రప్రకారంగ ముఖముఖాలనుభవిస్తుంటారు. అనద్విషయాల్లో తృప్తి పొందుతున్నామని ఆనుకొంటారు. ఈ జగత్తు భావన లేదా సంకల్పమాత్రమే! నీ

సత్పదార్థాన్ని బ్రహ్మ అని అంటామో, అదే సమస్తపదార్థాల వాస్తవిక స్వరూపము. జ్ఞానయోగి నిర్గుణ ఆత్మలో నిశ్చిన్నుడై నామరూపాత్మకమైన ఈ ప్రపంచాన్నిండి పీఠితుడౌతాడు. అతనికి ఆభ్యాసం దృఢం కానంతసరికే, స్వప్న వికారం మాదిరి ఈ నామరూప ప్రపంచం భాసిస్తుంది.”

మహర్షి అతిబ్రాగ్మతగా ఉపదేశిస్తున్నాడు. నాకు మహర్షి వాణి తప్ప మరేమీ తలపుకు రావటంలేదు.

“కుమారా మణ్డీ! ఒక విషయం స్పష్టంగా తెలుసుకో. ఈ మనస్సున్నదే, ఇది చాలా మోరకారి. మనస్సుకట్టడం వల్లనే నిర్మిస్తే, అక్కడెల్లా, ఆయా వస్తువుల రూపాల్లో, ఈ మనస్సే ఉంటుంది. మనసును మించి దృశ్య వస్తువుయొక్క ఉనికి లేనేలేదు. జీవాత్మలో అహంత ప్రవేశించగానే సంసార భ్రమరూప భావ వికారం జనిస్తుంది. ఆ అహంత నశించిన వెంటనే ఆ వికారం శమించి పోగా తన స్వస్వరూప స్థితిలో లీనమై జీవాత్మ సహజ శాంతిని పొందుతాడు.”

మహర్షులవారు జలపాతంలా చెప్పకు పోతున్నారు. అతని వాణిని జీర్ణించుకోవటానికి సర్వవిధాల సిద్ధమై కూర్చున్నాను.

“మోక్షకామి! పరమాత్మ అంటే ఎవరనుకున్నావో! మోక్షస్వరూపుడు, పానోరహితుడు, మాని, కర్త, అకర్త, శీతలుడు. అతను జ్ఞాన స్వరూపుడు. శాంతుడు. అతను దృశ్య ప్రపంచంలో శూన్యుడైకూడ సర్వత్ర పరిపూర్ణుడు. యంత్రపుబొమ్మ, చేష్టా వాసనా శూన్యమై యున్నట్లు జ్ఞానస్వరూప ఆత్మ వాసనారహితుడై, స్వందనశూన్యమై యున్నది. వ్యవహార పరాయణం గా కన్పించినా, తన యథార్థరూపంలోనే స్థిరమై

మైయున్నది. ఈ పరమాత్మ బోధ అఖండమైనది; ఇది ఆశా, చేష్టా, ఏషణ. కామనా మున్నగు వికారాలు లేనిది. ఇది బహిర్ముఖవృత్తి శూన్యమైనది. శాంతమైనది. అనంత ఆత్మ స్వరూపమైంది. సమస్త కామనారహితుడైన జీవన్ముక్త జ్ఞాని పురుషునికే ఇది అనుభూతమవుతుంది; ద్రవ్య, దృశ్యము. దర్శనమనే త్రిపుటి రహిత, నిరాకార బ్రహ్మ సాక్షాత్కారము కలుగుతుంది. అలాంటివారికి శరీరానుసంధానమే సుఖ వింశదు. సాధక శ్రేష్ఠా! ఒక నిజం గ్రహించు. సమస్త వస్తువుల అపేక్ష (ఇచ్చ) యే సుదృఢ బంధము. వాటి అపేక్ష (ఉదాసీన) యే ముక్తి. ఆ ముక్తిలో విశ్రమించే వారికి జీవగూర్చి ఇచ్చ యుంటుంది?”

నేను ప్రపుల్లిత హృదయుణ్ణి ఆనందంలో లీనమయిపోయాను. కొన్ని క్షణాలు అలాగే గడిచాయి. నెమ్మదిగా కనులు విప్పి చూశాను. ఎదురుగా దివ్య తేజంతో ప్రసన్న పదనంతో మహర్షి దర్శనమిస్తున్నాడు.

“మహాపురుషా! ధగవాన్! ధన్యుణ్ణి య్యాను. ధన్యుణ్ణి య్యాను.”

ఆ మాటలకు మహర్షి తృప్తిగా మందహాసం చేశాడు.

“కుమారా! నీవు నిజమైన యోగివి. సత్యాన్వేషివి. అందుకే నీ చెంతకు వచ్చాను. తత్త్వజ్ఞుని కేవలం తన యథార్థ స్వస్వరూపంలోనే స్థితుడై యుంటాడు. అతని సర్వ వాంఛలు, చేష్టలు శాంతించిపోతాయి. అతని సర్వ ఉత్కంఠతలు దూరమైపోతాయి. అతనికి తన శరీరం యొక్క భావనకూడ యుండదు. వెళ్లు. ఈ నా బోధను దృశ్యప్రపంచంలో సమన్వయం చేసుకొని, దానిలో అంటి అంటు జీవితం గడుపు. ఇక నిన్ను సాంసారిక

మోహం ఎన్నడూ ఎప్పుడూ వివిధంగాను బాధించదు, నీకు శుభమగుగాక! శ్రేయమగుగాక!”

ఆ మహర్షి ఆశీర్వాదించి, ఎలా వచ్చాడో అలాగే అదృశ్యమైపోయాడు. భగవంతుడే నాకీ జ్ఞానాన్ని స్వయంగా అందించాడు! ఏమో! అదే అయ్యంటుంది. లేదా నా ఆత్మమే నాకీ బోధ చేసిందా! అది కూడ వాస్తవమే! జిజ్ఞాసికి, అన్వేషికి, అతని ఆత్మయే అతనికి గురువని అంటాడు కదా!

ఏదీ ఏమైనా ఆ బోధవల్ల నాలో పరిపూర్ణ శాంతి చేసారని, సంసార జనితమైన భయ రూపాత్మక మహామోహం నాకప్పుడే నశించింది, పాము తన కబుసాన్ని విడిచినట్లుగా, ఆ మాయామోహాన్ని త్యజించివేశాను. ఈ మిథ్యారూపమైన దృశ్యవ్రపంచానికి, సంసారానికి భయపడటమేమిటి!

నేను అభీతుణ్ణయి అరణ్యాన్ని చాటి తిరిగి దృశ్య ప్రపంచంలోకి ప్రవేశించాను. ఇంటి వ్యవహారాల్లో ఉంటూ కూడ మహర్షి బోధను అనుసంధానం చేసుకొంటూ జీవించసాగాను.

ప్రారబ్ధకారణ ప్రాప్తించిన కార్యాలను, వాసనాశూన్యతనై చేస్తూ, అలా నూరు సంవత్సరాలు గడిపాను. చివరికోరోజు, ఆ పర్వతాన్ని చేరు జ్ఞానానుభూతిలో లీలమయ్యాను. తర్వాతేమయిందో చాలాకాలానికి గాని తెలియరాలేదు. నా సమస్త ఇంద్రియాలు శాంతించాయి.

వన్నెవరో తట్టితే, కన్నులు తెరిచి చూశాను. ఎవరో సిద్ధమహాపురుషులు!

“జ్ఞానయోగి, మహాత్మ్యమశ్శి! నీవు పరిపూర్ణస్థితిని సాధించావు. నిర్వికల్ప సమాధి స్థితిని పొందావు. ధన్యుడవు ధన్యుడవు. మిమ్ము దర్శించిన మా శత్రులు ధన్యత నొందాయి.”

వారు నన్ను జ్ఞానయోగి అన్నారు. వన్నె కున్నాను. నేను జ్ఞానయోగినేమిటి! నేను, నేనే, సర్వమూ నేనే. నేనే సర్వమూ!

ఇది నా కథ. కేవల కాదు. మీ కథకూడ! ఎందుకంటే, నేను, మీరు భిన్నం కాదు కదా!

కథా వివేచనము

ఈ కథ శ్రీ యోగవాసిష్ఠమందు వివ్యాజప్రకరణంలో ఉత్తరార్థంలో కనబడుతుంది. ఇది 23 నుండి 28 సర్గల వరకు పరివ్యాప్తమైయున్నది. ఆత్మబోధను తెలిపే చక్కని వృత్తాంతమిది.

ఆత్మబోధక ఫలానిజన్మయే కగునని విర్బంధము లేదు. ఏజన్మ అయితేనేం, ఆత్మబోధ జరయచ్చు. అది బ్రాహ్మజన్మయే కావచ్చు, లేదా చందాలజన్మయే కావచ్చు. ఆ వివేచనం ఆత్మబోధకు అవసరం లేదు

కావలసింది జిజ్ఞాస, విరక్తి, విచారణ, అన్వేషణ. ఈ స్వరూపం ఉన్న ప్రతివాడు ఆత్మబోధకు అర్హుడే. బ్రాహ్మణుడయినంతమాత్రాన అతనికి అవసరం లేకందా మోక్షం లభిస్తుందనుకోకం ఆత్మవంశనే అవుతుంది. నొక్కి చెప్పించే, బ్రాహ్మణులకే ఈ పాధనాద అత్యంతం అవసరం. ముందుగా వారే బ్రాహ్మణత్వాన్ని పొందించాలి. ఈ విషయం మడ్కిదార్ల చక్కగా వివరింపబడింది. అతను జన్మరిత్యా బ్రాహ్మణుడైనా, అతని జాతి అతనికి మోక్షమార్గం చూపలేకపోయింది. అతని పాదనమే, అవరణమే, అధ్యానమే అతనికి ముక్తిమార్గాన్ని చూపింది.

—నై సందికతో విత్యాపురుషుని కథ.

సంపాదకులు: స్వామి తన్మయానంద. ముద్రాపకులు: ఎం. శీరానందం

కళా: ౧౨, మద్రాసు - 21). ప్రచురణ: శ్రీరామకృష్ణ మఠము, మద్రాసు - 4.

“శ్రమయేన జయతే”

నిజాయితీ, కఠోర పరిశ్రమ, స్థిర సంకల్పం ద్వారా అధికోత్పత్తి సాధన - రివల్యూట్ దినోత్సవ వాన మన విజ్ఞప్తి.

జాతికి శంకారావం వినిపించింది. శ్రమశిక్షణకు, కఠోర పరిశ్రమకు పునరంకితమయ్యే తరుణం వచ్చింది. న్యాయసమ్మతమైన సమ సమాజాన్ని ఏర్పాటు చేసేందుకు ఏకైక మార్గాన్ని సూచిస్తూ ప్రధాని శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ మనల్ని చైతన్యవంతుల్ని చేసే సందేశం ఇచ్చారు.

కఠోర పరిశ్రమ, సత్యాన్వేషణకు దీక్షతో పాటుపడడం ద్వారానే గౌరవం, ప్రగతి, సౌభాగ్యంను సాధించగలం అన్నదే ఆమె సందేశం. ఉత్పత్తి పెరుగుదల, సంక్షేమ పథకాల విస్తరణ ద్వారా బలహీనవర్గాల సమగ్రాభివృద్ధి సాధించగలమనే విషయాన్ని ప్రధాని మాతన కార్యక్రమం సృష్టికరిస్తున్నది.

మన రాష్ట్రంలో ముఖ్యమంత్రి శ్రీ టి. ఆంజయ్యగారి నాయకత్వంలో షెడ్యూలు కులాలు, తెగలు, వెనుకబడిన తరగతులు, మహిళలు, బాలలు వంటి బలహీన వర్గాల ప్రజలకు మన అభివృద్ధి పనితీరు ఆందజేసే విధంగా వివిధ పథకాలు ముమ్మరంగా అమలు జరుగుతున్నాయి.

- • సాంఘిక సంక్షేమ పథకాలకు బడ్జెట్ కేటాయింపు 1977-78 నుండి నేటివరకు రు. 21.57 కోట్ల నుండి రు. 78.12 కోట్లకు (నాలుగు రెట్లు) పెరిగింది.
- • 14 లక్షల కుటుంబాలకు ఇళ్ల స్థలాలు సమకూర్చారు. ప్రస్తుత సంవత్సరంలో మరో 1.05 లక్షల కుటుంబాలకు ఇళ్ల స్థలాలు సమకూరుస్తారు.
- • షెడ్యూలు కులాలవారి కోసం ఒక ప్రత్యేక అనుబంధ ప్రణాళిక అమలు జరుగుతున్నది. ఈ అనుబంధ ప్రణాళిక క్రింద ఖర్చు చేసేందుకు 1980-81 లో రు. 42.80 కోట్లు, 1981-82 లో రు. 50 కోట్లు కేటాయించారు. 1982-83 సంవత్సరంలో రు. 89.37 కోట్ల కేటాయింబాలపై తలపెట్టారు.
- • షెడ్యూలు కులాల అర్థిక సహాయ సంస్థ ప్రస్తుత సంవత్సరంలో 1.19 లక్షల మంది దారిద్ర్య రేఖను దాటేందుకు వీలుగా వివిధ పథకాలు చేపట్టింది.
- • మెట్రిక్ అనంతర చదువులకోసం స్కాలర్ షిప్పులు పొందే షెడ్యూలు కులాల విద్యార్థుల సంఖ్య 1977 - 78 లో వున్న 27,538 నుండి 1980-81లో 54,000కు పెరిగింది.
- • ఎక్కువ మంది విద్యార్థులు స్కాలర్ షిప్పులు పొందేందుకు వీలుగా వారి దర్శిదండ్రుల ఆదాయ పరిమితిని రు. 6,000 నుండి రు. 12,000 లకు పెంచారు. వసతి గృహాలలో విద్యార్థుల భోజన ఖర్చులకిచ్చే మొత్తాన్ని నెలకు రు. 80లకు పెంచారు.

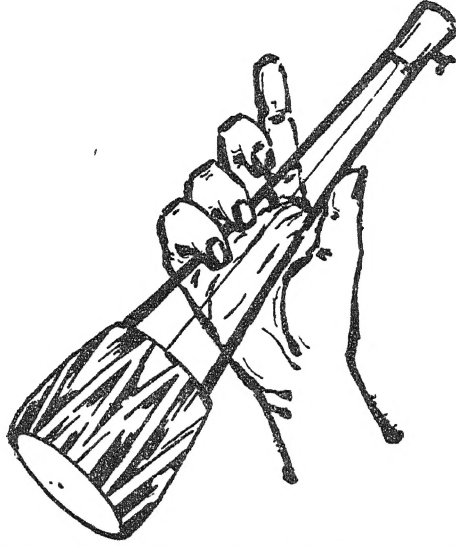
- • సాంఘిక సంక్షేమ కార్యక్రమాలలో ఇతర ముఖ్యంగాలు :—కులాంతర వివాహాలను ప్రోత్సహించడం, పీదలకు ఉచిత న్యాయసహాయం, హరిజనులపై జరిగే అత్యాచారాలు విచారించేందుకు సంఘాత న్యాయస్థానాలు ఏర్పాటుచేయడం వంటివి.
- • విద్యుదుత్పాదన స్థాపిత ఉత్పాదకశక్తి 2,300 మెగావాట్లకు పెరిగింది.
- • ఆంధ్రప్రదేశ్ లో నెలకొన్న పారిశ్రామిక శాంతి; అనుకూలవాతావరణం; నీరు, విద్యుచ్ఛక్తి సరఫరా; ప్రభుత్వం ఇస్తున్న ఉదార ప్రోత్సాహం; నూతన పారిశ్రామిక వేత్తలను ఆకర్షిస్తున్నాయి.
- • రు. 6,000 కోట్ల పెట్టుబడి వినియోగించి పరిశ్రమలు ఏర్పాటు చేస్తున్నారు.
- • బలహీనవర్గాలకోసం చేపట్టిన 2,20,000 గృహాల నిర్మాణం వివిధ స్థాయిలలో ఉన్నది. గుడిపెల నిర్మాణానికి సహాయం రు. 400 నుండి రు. 1000 కి పెంచారు.
- • పోలవరం బ్యారేజి, శ్రీశైలం కుడికాల్య, జూరాల ప్రాజెక్టు నిర్మాణం చేపట్టారు. నాగార్జున సాగర్ కాల్యాల ఆధునికీకరణ ముమ్మరంగా కొనసాగుతున్నది.
- • గ్రామాల్లో మంచినీటి సరఫరా పథకాల అమలుకు అధిక ప్రాధాన్యత ఇస్తున్నారు.
- • యౌవజనులు, స్థానిక సంస్థల సహకారంతో సామాజిక అటవీ పథకాన్ని ముమ్మరంగా అమలు చేస్తున్నారు. పరిశ్రమల కోసం నష్టపరిచిన వాటి స్థానంలో తిరిగి చెట్లు నాటేందుకు పారిశ్రామిక అటవీనిర్దేశిని ఏర్పాటు చేశారు.
- • కుటుంబ వియంత్రణ కార్యక్రమాలు దీక్షతో అమలు జరుపుతున్నారు. 1981 ఏప్రిల్ నుండి డిసెంబరు వరకు, 183075 కుటుంబ వియంత్రణ ఆపరేషన్లు జరగాలని లక్ష్యం కాగా, 1,83,527 ఆపరేషన్లు చేశారు.
- • 1982-83లో వార్షిక ప్రణాళిక పెట్టుబడి రు. 600 కోట్ల రికార్డు స్థాయి చేరుకుంది.
- • 1980-81లో దుర్భిక్షం, వరదలు వంటి అవాంతరాలను అధిగమించి 100 లక్షల టన్నుల ఆహారధాన్యాలు పండించారు.

ఆంధ్రప్రదేశ్ లో హరిజనులు, ఇతర బలహీనవర్గాల పరిస్థితి ఇదివరకటికంటే చాలా మెరుగుగా ఉంది. వారికి ఉజ్జల భవిష్యత్తు ఉన్నది.

మనం 1982 సంవత్సరాన్ని ఉత్పాదక సంవత్సరంగా ప్రకటించుకున్నాం. రాష్ట్ర ఆర్థిక వ్యవస్థ చురుకుగా పురోగమిస్తున్నది. శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ చూపిన బాటలో మన రాష్ట్రం ముందుకు సాగుతూ, శ్రీ టి. అంజయ్యగారి నాయకత్వంలో ప్రజలు, ముఖ్యంగా బలహీన వర్గాల వారి సంక్షేమం కోసం నూతన 20 అంశాలతో సహా మరిన్ని అభివృద్ధి కార్యక్రమాలు అమలు చేయబోతున్నది.

జై రెక్టరు, సమాచార, పౌరసంబంధశాఖ, హైదరాబాదు, ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వం

ATTUNED TO PEOPLE'S ASPIRATIONS

United Bank of India

(A GOVERNMENT OF INDIA UNDERTAKING)

సంపాదకులు : స్వామి తన్మయానంద. ముద్రాపకులు : ఎం. తీర్థానందం
(ఫీడమ్ బెస్, మద్రాసు - 21). ప్రచురణ : శ్రీరామకృష్ణ మఠము, మద్రాసు - 4.